

TAO ĐÀN

484

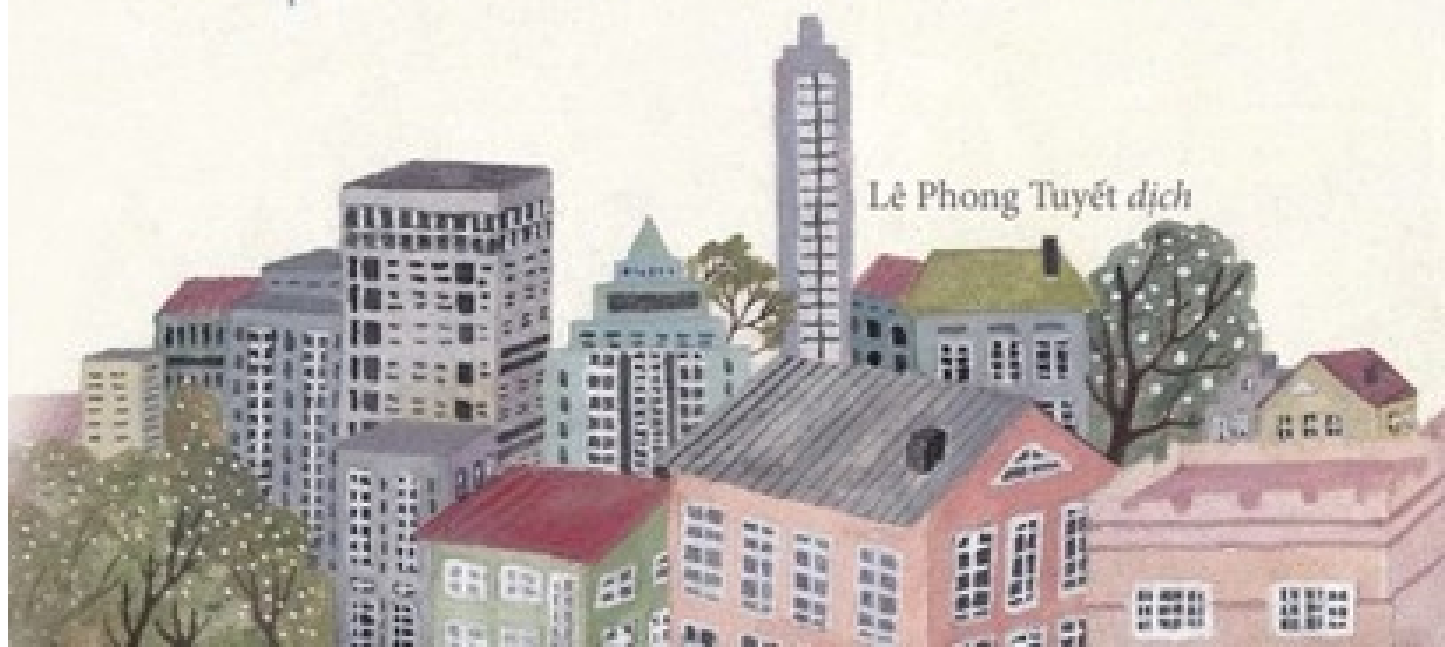
NHÀ
XUẤT
BẢN
HỘI
NHÀ
VĂN

BORIS VIAN

BỘT THĂNG NGÀY

Lê Phong Tuyết dịch

BỘT THÁNG NGÀY

BORIS VIAN

LÊ PHONG TUYẾT dịch

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: L'Écume des jours của Boris Vian.

Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Tao Đàn.

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

BỘT THÁNG NGÀY¹

VÀ NGHỆ THUẬT SỬ DỤNG NGÔN TỪ CỦA BORIS VIAN

Bột tháng ngày là một tác phẩm rất khó dịch vì ngôn ngữ của Boris Vian là một sự thử nghiệm mạnh bạo. Ông chủ trương đưa vào văn học tiếng nói thông thường hàng ngày con người vẫn sử dụng nên trong tác phẩm này có quá nhiều từ lóng, từ nói lái, từ do chính nhà văn sáng tạo ra, không thể chuyển tải sang tiếng nước khác được. Khi dịch *Bột tháng ngày*, tôi gặp rất nhiều khó khăn. Có thể có nhiều chỗ hay của tác giả chưa chuyển tải được. Vì thế, trước khi đi vào tác phẩm, tôi xin có vài lời về *Bột tháng ngày* để xin bạn đọc thông cảm và đồng thời, qua đây, tôi xin chân thành cảm ơn ông Bertrand de Harting, cảm ơn vợ chồng ông Poisson Cẩm Thi, cảm ơn Nhà giáo nhân dân Lê Hồng Sâm, cảm ơn Giáo sư Anne Lesoni nhân dịp sang công tác tại Việt Nam đã giúp tôi rất nhiều trong việc dịch quyển sách này.

Boris Vian là một nhà văn được xếp vào hàng ngũ các nhà sáng tạo. Tài năng của ông chỉ được ca ngợi sau khi ông đã mất. Ông mê nhạc Jazz, tôn sùng J.P. Sartre. Ông có quan hệ mật thiết với R. Queneau và tiền thân nhóm OULIPO². Tiểu thuyết đầu tiên của ông, *Tôi sẽ nhờ lên mộ các người* (1946), bắt chước tiểu thuyết đen Mỹ, gây dư luận sôi nổi. Dưới bút danh Vermon Sullivan, ông đề cập đến cả vấn đề giới tính, bạo lực và cả chủ nghĩa phân biệt chủng tộc. Sau đó, Boris Vian chuyển hướng, viết một loạt tiểu thuyết mang tính chất thơ và hài hước mà tiêu biểu là *Bột tháng ngày* (1947), *Mùa thu ở Bắc Kinh* (1947), *Cờ đỏ* (1950) và *Xé lòng* (1953).

Cũng như các nhà sáng tạo, cho dù có thử nghiệm gì đi nữa thì tác phẩm của Boris Vian cũng không thể không chứa đựng những vấn đề của thời đại, của xã hội. Hơn thế nữa, vấn đề xã hội trong *Bột tháng ngày* lại rất quan trọng, đó là số phận của con người trước tự nhiên và xã hội.

Thoạt mới nhìn vào tác phẩm, điều đầu tiên ghi nhận là hầu như cả tác phẩm đều được tạo bởi những lời hội thoại giữa các nhân vật, mà chủ yếu là giữa sáu nhân vật chính: Colin, Chloé, Chick, Alise, Nicolas và Isis.

Ba cặp thanh niên nam nữ, người cao tuổi nhất là Nicolas - anh đầu bếp của Colin - mới hai chín tuổi, còn Alise, cháu anh và các bạn gái của cô chỉ mười tám, hai mươi (tất nhiên có vài nhân vật khác có tuổi nhưng không phải là nhân vật chính). Cả thế giới trẻ trung đó yêu hết mình, chân thành với bạn, sẵn sàng chia sẻ cả tài sản cho nhau khi cần thiết. Cái thế giới tuổi trẻ đó biểu lộ sự đam mê trong tình yêu như Colin và Alise, trong văn học và thú sưu tầm như Chick. Sự đam mê đó phù hợp với tuổi trẻ của họ. Họ hầu như không có gia đình (trừ Isis, có được nhắc tới họ là Ponteauzanne, nhưng không thấy xuất hiện), họ trôi nổi trong xã hội, giải trí, làm việc, tự họ quyết định hành động của mình. Họ cũng không có một tâm lý thông thường của các nhân vật. Sự sâu sắc về tình cảm của họ chỉ được thể hiện qua các câu hỏi, câu trả lời chứ hoàn toàn không có việc miêu tả nội tâm.

Qua cái thế giới trẻ đó, Boris Vian phủ nhận cái chết (vì cái chết thường gắn với tuổi già), nhưng trong số sáu nhân vật trẻ trung đó lại có bốn người chết trẻ. Phải chăng đó là một phản đề của tác giả khi cho các nhân vật trẻ chết để nói đến sự nghiệt ngã của số phận, của xã hội đối với con người? Những dấu hiệu về cái chết được báo trước là kết quả của mối quan hệ giữa tác giả và các nhà siêu thực. Cái chết dây chuyền, bắt đầu là của Chloé, tới Chick, tới Alise rồi Colin và cuối cùng là con chuột (không kể bốn chủ hiệu sách), chứng tỏ rằng *không ai có thể giúp gì cho ai. Tất cả tình yêu của Colin dành cho Chloé, cái tình yêu điên ấy, cũng bất lực không cứu được cô; Chloé chết, cả Nicolas, cả con chuột, không ai có thể làm gì cho Colin.*

Tất cả những điều đó - sự trẻ trung, sự thiếu vắng gia đình, sự thiếu vắng miêu tả tâm lý - được Michel Gauthier coi là “một sự phủ nhận: phủ nhận trật tự tự nhiên, phủ nhận trật tự xã hội và trật tự của văn học”. Tuy nhiên, những việc làm quen thuộc của các nhân vật, những câu nói thông thường cùng những tình cảm tự nhiên của họ vẫn gợi cho chúng ta cảm giác rất gần gũi, rất dễ mến.

Những câu chuyện tình cảm động và bi thảm được thể hiện bởi một ngôn ngữ hài hước pha lẫn những tình tiết nghiêm túc và yếu tố trào lộng có lúc gây sốc cho bạn đọc, nhất là bạn đọc Việt Nam.

Bọt tháng ngày là câu chuyện đan xen những yếu tố thực và những yếu tố tượng trưng. Một chú chuột có tình cảm như con người (biết lấy móng

chân cộ nhà cho bóng, biết an ủi Chloé khi cô ốm, thậm chí tự sát khi chủ của nó chết...), ánh nắng biết đau, chiếc đế giày bị rách khi tưới nước phân đặc lên là da lại mọc (III), hay cửa kính vỡ tự tái tạo (XXVI)... nghe buồn cười mà lạ. Có những yếu tố tượng trưng mang ý nghĩa xã hội mạnh hơn: bông hoa súng tượng trưng cho một số bệnh hiểm nghèo mà chúng ta hay gặp vào thời đó nhất là bệnh lao; căn hộ co lại, thay đổi hình dạng theo các bản nhạc nói đến một sự thực là vợ chồng Colin cận tiền dần nên phải đổi, và đó cũng là sự thu hẹp thể giới trí tuệ của người bệnh (XLVII); việc áp súng bằng sức nóng con người thể hiện suy nghĩ của tác giả về việc chiến tranh đã hút hơi sức, xương máu của con người (LI, LII); việc Colin kiếm sống bằng cách báo tin cho mọi người về sự việc sẽ xảy ra cho họ mang tư tưởng tiền định của tác giả đối với số phận con người (LXIII)... Có thể nói các con vật, sự vật trong Bọt tháng ngày đều mang tính người, có thứ lại trở thành nhân vật như con chuột, như ánh nắng, còn con người thì mặc dù cười đầy, nói đầy, lại chịu sự chi phối của số phận, của xã hội. Bọt tháng ngày của Boris Vian thực sự là một sáng tạo về mặt ngôn từ. Các nhà nghiên cứu, phê bình Pháp đã rút ra ba phương pháp ông đã dùng để tạo ra ngôn ngữ nghệ thuật riêng của ông:

1. Đó là sự chối bỏ văn phong và biến đổi các từ trên cơ sở giữ lại gốc của từ đó:

pourboire (tiền để uống nước - ta gọi là tiền boa hay tiền bo) -> *pourmanger* (tiền để ăn)

aiguille (kim khâu) -> *anguiser* (mài sắc - động từ hiếm dùng)

Ông ghép cả những từ vốn đã là những từ ghép thành những cụm từ đọc lên nghe rất buồn cười nhưng không có nghĩa:

coucou à gauffres: *gauffre* là loại bánh kẹp ngon, *moule à gauffre* là mặt rỗ, còn *coucou à gauffres* thì không có nghĩa gì. Đọc lên, chúng ta nghĩ tới những từ ghép mà trẻ em Việt Nam hay dùng như “quá thể đáng”.

calumet de paix (XLII): *calumet* là tẩu, nhưng *calumet de paix* là làm lành.

Nói chung những cụm từ đại loại như vậy tôi không thể dịch sang tiếng Việt được vì không có những cụm từ tương đương.

2. Boris Vian dùng rất nhiều từ dân gian mà có thể nay người Pháp không dùng nữa, người ta coi đó là sự nửa-sáng- tạo của ông. Đó là những từ có sẵn nhưng chỉ được dùng với một nghĩa không rõ, ví dụ như chim alérions mà khi đọc lên, người ta nghĩ tới hai động từ *allez* và *rions* (nào, chúng ta hãy cười lên), tất nhiên, điều đáng nói là Boris Vian lại để từ này vào cảnh tả đám tang thương tâm của Chloé. Tác giả dùng nhiều từ bị biến đổi do cách gọi của địa phương hoặc do người đời chế giễu mà có: *chuiche* (từ *Suisse*, người Thụy Sĩ, cách phát âm sai của người Paris; *Bedon* (*bedeau* có nghĩa là người béo), *sacristoche* (*sacristie* là kho đồ thờ).

Trong phần này, chúng ta có thể kể thêm những từ lóng mà Boris Vian đã dùng rất nhiều: *flique* (cóm), *gondolance* (buồn cười, kỳ cục), đặc biệt, ngay ở trang mở đầu tác phẩm, tác giả đã đưa ngay lời đề tặng cho chính bản thân mình bằng lời lẽ rất nghịch ngợm mà có thể đọc giả khó chấp nhận.

3. Có nhiều từ và từ lóng hoàn toàn do tác giả sáng tạo ra bằng cách ghép các từ lại với nhau:

cépédéiste (XIII): có thể là *vélocipédiste* (người đi xe đạp) - *pédestre* (tính từ thuộc người đi bộ) hoặc cũng có thể là những chữ cái đầu của *Cie parisienne de Distribution d'Electricite* (Công ty phân phối điện).

Députodrome: *député* (nghị sĩ) + *hippodrome* (quần ngựa)³

Biglemoi: *bigler* (liếc) + *moi* (tôi)

Pianocktail: *piano* + *cocktail*

Tue-fliques (một loại vũ khí): *tuer* (giết) + *flique* (cóm)...

Ngoài ba phương pháp trên, chúng tôi thấy rằng Boris Vian còn rất thích nói lái. Có thể kể ra rất nhiều từ lái ông đã dùng như:

portecuir en feuilles thay cho *porfeuille en cuir* (cái đựng giấy bằng da - III)

Jean Sol Partre thay cho *Jean - Paul Sartre*.

Đặc biệt, Boris Vian dùng những từ đồng âm dị nghĩa có khả năng gây cười rất mạnh: *Ponteauzanne* (họ người) nghe giống *Pont aux ânes* (cầu dành cho lừa) hay *Desmaret Pégase* (họ tên người) nghe giống biển hiệu của hãng *pétrole Desmarais*.

Những từ trái nghĩa, những động từ ở thể tích cực và thụ động cũng được tác giả để gần nhau:

Cơ thể dẻo dai và khổ hạnh của ông (Partre) tỏa sáng một cách tuyệt vời... (XXVIII).

Mặt trời từ từ đuổi những tia nắng ra, thận trọng sục sạo vào những nơi nó không trực tiếp chiếu đến được, bề cong chúng quanh những góc tròn dịu dàng... (XXXVI).

Khoảng sáng nhất trong thời gian của tôi, tôi dùng để làm cho nó tối đi (XLIV).

Tác phẩm *Bọt tháng ngày* gây sốc cho người đọc còn nằm ở những đoạn miêu tả hài hước rất mạnh bạo. Đó là tác phẩm của Partre in trên giấy vệ sinh không có răng cưa (XII) hay quang cảnh nhìn qua khung kính ở một nhà hàng khi Chloé và Colin đi chơi với nhau lần đầu (XIII), cách trang trí phòng khách nhà Ponteauzanne bằng những chiếc đầu cừu nhân dịp sinh nhật con chó Dupont (XI) hay cảnh con lươn bị cắt cổ (II), cảnh Colin giết người phục vụ sân băng (XXXI), đồng người nhày nhựa vì tai nạn trong sân trượt patanh (III) và tại hội trường nơi Partre tới nói chuyện (XXVIII), tại nơi Chick làm việc (XLVIII), cảnh chỉ huy dàn nhạc ngã từ ban công nhà thờ xuống (XXI)... đặc biệt hành động của Alise dùng cái móc - tìm để moi tìm Partre và các ông chủ hiệu sách (LVI, LVII) gợi nên sự đau đớn khôn cùng của nhân vật vì tình yêu.

Với tất cả những yếu tố hài hước trên đây, Boris Vian vẫn không bỏ qua từ ngữ thuộc các lĩnh vực văn chính luận, luật học, khoa học, triết học, âm nhạc hoặc ông trộn lẫn những từ đó với nhau. Lĩnh vực bếp núc được đan xen với những từ khoa học mà Nicolas nói rất kiêu cách rằng sẽ biết biểu đồ những món ông ấy thích và những món ông ấy không thích (I). Về điệu nhảy tương tượng Hầy liếc nhìn tôi, Nicolas cũng nói : Tôi đã lập ra một lý thuyết hoàn chỉnh của điệu nhảy này trong khi trao đổi với anh rể tôi. Anh ấy là thành viên của Học viện (VIII). Còn khi nói đến Hội triết học của những người nội trợ của quận, ông chủ tịch hội Nicolas đề cập đến chủ đề cuộc họp là sự dấn thân. Một sự đối chiếu được tạo nên giữa dấn thân theo lý luận của J.S. Partre, sự dấn thân hoặc sự đăng lính trong những quân đội thực dân, và sự dấn thân hoặc việc lấy tiền công của những người gọi là nội trợ ở một số cá nhân (IX).

Ở đoạn cảnh sát tới bắt Chick vì anh chưa đóng thuế cũng vậy, ngôn từ của luật học xen kẽ với những từ lóng làm cho người đọc thấy luật pháp không được tôn trọng mà bị biến thành trò cười. Kể cả đối với tôn giáo, Boris Vian cũng riễu cợt những buổi lễ đáng ra phải rất tôn nghiêm như lễ cưới, lễ tang, bởi thực chất, trong nhà thờ cũng chỉ rất một phường... làm tiền. Sự tương phản giữa đám cưới của Colin và Chloé khi họ chỉ 5000 doublezon và đám tang Chloé khi Colin chỉ có 150 doublezon là sự tố cáo sâu sắc giáo hội đạo Thiên Chúa qua những đại diện của nó.

Chất hài hước đạt đến cao điểm trong những vấn đề liên quan đến J.P. Sartre và triết học của ông. Đầu tiên là vì thích nói lái, nên Boris Vian đã gọi chệch tên của nhà văn này thành J. Sol Partre. Cái tên Nữ công tước de Bovouard gợi nhớ đến Bouvard và Pécuchet, tác phẩm trào phúng dang dở của G. Flaubert, nhưng không phải không có người nghĩ đến Simone de Beauvoir, người bạn đời của Sartre.

Boris Vian vốn rất hâm mộ Sartre và triết học của ông. Đề tài cái chết và quan niệm về thèm khát (le désir) của Chick đối với sách và đọc sách chính là dấu ấn hiện sinh. Nhưng thái độ của Boris Vian trước những vấn đề như tự do, lao động, như khoa học luật đã ra khỏi quỹ đạo của chủ nghĩa hiện sinh. Triết học dân thân của Sartre, như trên đã nói, được Boris Vian gắn với việc nội trợ lấy tiền công của anh đầu bếp Nicolas. Ý niệm về lao động cũng vậy. Các nhân vật của *Bọt thúng ngày* như Chick, Chloé, Colin đều không muốn lao động. Người lao động bị coi là ngốc, chính vì ngốc nên họ đồng ý với những người đã làm cho họ tin rằng lao động là điều tốt nhất (XXV), Colin chỉ đi làm khi không còn xu dính túi.

Trong *Bọt thúng ngày*, Sartre cùng sáng tác của ông cũng như sự hâm mộ ông được đưa ra để cười đùa. Tất cả tác phẩm của Sartre đều có dính dáng đến hai tác phẩm *Buồn nôn* và *Hữu thể và hư vô*:

Sự nghịch lý về chứng buồn nôn (XI), Sự lựa chọn tiên quyết trước chứng buồn nôn (XII), Chết nôn mửa (XV), Mùi hấp hơi (XXI), Ở ra hoa⁴ (XXXV), Chữ và đèn néon (XLII), Bách khoa toàn thư về chứng buồn nôn (LIV).

Ngoài ra, còn có những trò chơi chữ khác cũng liên quan đến tác phẩm của Partre: một chiếc nhẫn vàng to hình buồn nôn (XV) hay *đồ hấp hơi* (XX), quyển sách cuối cùng của Chick bọc da hư vô (LIV).

Có nhiều chỗ Boris Vian gây cười rất hóm hỉnh như chiếc tàu mà trên thân nó Chick dễ dàng nhận ra dấu răng của Partre (XLII), chiếc quần của Partre bị thủng một lỗ. Nhưng cũng có những đoạn khá ghê như chất nôn mưa lẫn rơm mà Partre giới thiệu với công chúng (XXVIII)...

Điều cần ghi nhận trong *Bọt tháng ngày* là Boris Vian luôn muốn chống lại phép tu từ mang tính chất nhà trường. Chống lại chủ trương dùng từ bác học trong văn học, ông hầu như toàn sử dụng tiếng lóng, từ nói lái, từ cổ... Boris Vian dùng cả động từ để làm thử nghiệm. Như một số nhà nghiên cứu đã đánh giá, động từ chiếm một vị trí quan trọng trong *Bọt tháng ngày* không phải vì nó được sử dụng một cách phong phú, tài tình mà ngược lại, với Boris Vian, động từ là cả một cuộc chống đối: chống đối phép tu từ hàn lâm muốn thay đổi động từ trong các câu văn. Để phản đối Viện Hàn lâm, trong các câu thoại của *Bọt tháng ngày*, Boris Vian dùng liên tiếp động từ nói ngoại trừ có vài lần ông dùng động từ hỏi và đánh giá, còn lại là Colin nói, Chloé nói, Nicolas nói... Vì đây là ý đồ của tác giả nên chúng ta không nên chuyển nói thành một số động từ có nghĩa tương đương cho đẹp văn bản. Liên từ và cũng được ông dùng liên tiếp có khi với nhiều nghĩa khác nhau. Và để rieu cọt thứ ngữ pháp ép buộc máy móc đối với học sinh, thỉnh thoảng Boris Vian lại cho nhân vật lắm bầm chia động từ như một kẻ điên (IX, X).

Với tất cả những yếu tố trào lộng, có lúc khá mạnh, tác phẩm của Boris Vian vẫn không mất đi giá trị hiện thực của nó. Những mối tình thủy chung, nặng nghĩa có kết cục bi thảm đã được miêu tả sâu sắc. Người đọc đã cảm nhận được tình yêu, tình vợ chồng, tình bạn thắm thiết giữa những người thanh niên Pháp mà người ta vẫn nghĩ là ít có ở cái thế giới tư sản bị chi phối bởi đồng tiền. Những tình cảm cao đẹp đó không bao giờ mất. Chính vì thế mà để đánh giá giá trị của *Bọt tháng ngày*, Raymond Queneau coi đây là tiểu thuyết thống thiết nhất trong số những tiểu thuyết tình đương đại.

Lê Phong Tuyết

LỜI NÓI ĐẦU

Trong cuộc sống, thoát nhìn thì điều quan trọng nhất là bàn về những phán đoán. Thực tế, có vẻ như quần chúng sai, các cá nhân luôn có lý. Cần phải hết sức cẩn thận để khỏi từ đó mà suy ra những quy tắc ứng xử: chúng không cần thiết được tạo ra để cho người ta tuân theo chúng. Chỉ có hai điều: đó là tình yêu, bằng mọi cách, với những cô gái xinh, và âm nhạc vùng Nouvelle-Orléans hoặc Duke Ellington. Còn lại chắc cần phải biến mất, bởi phần còn lại là xấu, và một vài trang minh họa tiếp theo bằng mọi cách rút ra rằng câu chuyện là hoàn toàn thực, bởi vì tôi đã tưởng tượng ra nó từ đầu đến cuối. Việc thực hiện nó bằng chất liệu đúng nghĩa cơ bản bao gồm một hình chiếu của thực tế, một bầu không khí thiên lệch và bị đốt nóng trên một mặt phẳng tham chiếu bất thường lượn sóng và thể hiện sự biến dạng. Chúng ta thấy, đó là một phương pháp có thể bày tỏ, nếu có.

La Nouvelle-Orléans

10/3/1946

Tặng mô đâỵ

I

Colin đã tắm xong. Từ buồng tắm đi ra, anh quần quanh mình một chiếc khăn bông dày, để hờ cẳng chân trở xuống và từ hông trở lên. Anh lấy trên giá thủy tinh lọ dầu bôi tóc, xịt thứ chất lỏng thơm lên mái tóc sáng màu của mình. Chiếc lược hồ phách chia mái thành món tóc màu mật ong giống như những luống cày mà anh thợ cày vui tính đã dùng cái đĩa vạch ra trong mớ đất. Colin cất lược và lấy cái bấm móng tay, xén vát lông mi ở đuôi mắt, tạo cho cái nhìn của anh một vẻ bí hiểm. Anh thường phải xén lông mi mọc nhanh. Anh bật ngọn đèn nhỏ ở chiếc gương phóng đại và xấp gần lại để kiểm tra tình hình lớp biểu bì. Vài nhân trứng cá nhô lên xung quanh hai cánh mũi. Trong chiếc gương phóng đại, thấy mình xấu quá, chúng lẫn vội xuống dưới da và Colin hài lòng tắt đèn. Anh cởi chiếc khăn quấn ngang hông ra, luồn một đầu khăn vào các kẽ ngón chân để lau sạch những vết nước cuối cùng. Trong gương người ta có thể thấy anh giống một người, đó là diễn viên tóc vàng đóng vai Slim trong phim Hollywood Canteen. Đầu anh tròn, đôi tai nhỏ, mũi thẳng, da rám đỏ. Anh luôn cười nụ cười ngây thơ của đứa trẻ, và khi cười hết cỡ, ở cằm anh lồm một lúm nhỏ. Anh khá cao, người mảnh, chân dài và rất dễ thương. Cái tên khá hợp với anh. Anh nói năng dịu dàng với các cô gái và vui vẻ với các bạn trai. Anh hầu như luôn luôn vui tươi, thời gian còn lại, anh ngủ.

Anh mở lỗ thoát ở đáy bồn tắm cho nước chảy hết. Nền buồng tắm lát gạch gốm vàng nhạt, dốc dần về phía miệng cống nằm ngay phía trên bàn làm việc của người ở tầng dưới. Chỉ mấy hôm trước, không nói gì với Colin, nhưng ông ta đã kê bàn ra chỗ khác. Bây giờ, nước nhỏ xuống cái chạn của ông ấy.

Anh xỏ chân vào đôi dép da cá nhám và mặc bộ đồ ở nhà lịch sự, chiếc quần nhung kẻ màu xanh rêu rất sẫm và chiếc áo khoác vải bóng màu hạt dẻ. Anh treo khăn tắm vào máy sấy, để chiếc thảm nhà tắm lên thành bồn rồi rắc muối hạt lên để hút nước đọng. Từ tắm thảm, những bọt xà phòng nhỏ li ti sủi lên.

Anh ra khỏi buồng tắm, đi về phía nhà bếp để kiểm tra những việc chuẩn bị cuối cùng cho bữa ăn. Cứ tối thứ Hai hàng tuần, Chick đến ăn cơm, anh ở gần ngay đây. Hôm nay chỉ mới thứ Bảy, nhưng Colin muốn gặp Chick và cho anh bạn ném thực đơn do Nicolas - người đầu bếp mới

của anh vui sướng nghĩ ra. Chick cũng độc thân, cũng cùng tuổi anh - hai mươi hai - cùng say mê văn chương như anh, nhưng ít tiền hơn. Colin có một gia tài đủ để sống thoải mái mà không cần phải làm thuê cho người khác. Còn Chick, cứ mỗi tuần anh phải lên bộ một lần để gặp ông cậu, và mượn tiền, vì cái nghề kỹ sư của anh không mang lại đủ tiền để giúp anh sánh ngang với những người công nhân do anh chỉ huy và khó mà ra lệnh cho những người ăn ngon mặc đẹp hơn chính mình. Colin giúp Chick hết khả năng bằng cách mời bạn ăn vào tất cả các bữa tối mà anh có thể mời, nhưng lòng tự trọng của Chick buộc anh phải thận trọng, anh không muốn để lộ ra là mình giúp bạn bằng những ưu đãi quá thường xuyên ấy.

Lối vào bếp sáng sủa, hai bên đều có cửa kính. Bên nào cũng được mặt trời chiếu vì Colin thích ánh sáng. Hầu như chỗ nào cũng có lắp rô bi nê bằng đồng đánh bóng kỹ, sáng loáng. Các tia nắng đùa cợt trên những chiếc rô bi nê tạo nên những ảo ảnh kỳ diệu. Những chú chuột trong bếp thích nhảy nhót theo âm thanh phát ra từ các tia nắng khi chúng nhảy khỏi rô bi nê, và chạy theo những vòng sáng nhỏ mà các tia nắng xuyên vào khi chúng chạm đất giống như những tia thủy ngân màu vàng. Colin vuốt ve một chú chuột chạy qua, mình nó nhỏ, màu ghi và bóng một cách kỳ lạ, bộ râu của nó đen và rất dài. Người đầu bếp cho chúng ăn thỏa thích miễn là không để chúng quá béo. Các chú chuột không làm ồn lúc ban ngày và chỉ chơi đùa ở lối đi.

Colin đẩy cánh cửa tráng lớp sơn men ở nhà bếp. Anh đầu bếp Nicolas đang nghiên cứu bảng điều khiển. Anh ta ngồi trước chiếc bàn cũng tráng men vàng nhạt đầy những mắt phím ứng với từng máy làm bếp khác nhau nằm dọc theo các bức tường. Kim lò điện được chỉnh để quay gà tây, dao động giữa “gần được” và “được”. Sắp đến lúc phải lấy ra. Nicolas ấn một nút xanh, làm bật ra một que thăm dò hương vị. Nó xuyên thủng, không gặp trở ngại, và đúng lúc ấy, chiếc kim đạt đến điểm “được”. Nicolas nhanh nhẹn tắt lò điện và bật máy sấy đĩa.

- Chắc sẽ ngon chứ? Colin hỏi.

- Ngài có thể yên tâm! Nicolas khẳng định. Con gà thật tuyệt hảo.

- Thế anh chuẩn bị gì để làm món khai vị?

- Khốn khổ, Nicolas nói, đây là lần đầu tiên tôi đã không nghĩ ra được gì. Tôi chỉ bắt chước Gouffé.

- Lẽ ra anh nên chọn một ông thầy tồi hơn! Colin nhận xét. Thế anh định tái hiện tuyệt phẩm nào trong sách của ông ta?

- Đoạn ở trang 638 trong quyển Sách nấu ăn của ông ấy. Tôi sẽ đọc để Ngài nghe.

Colin ngồi lên một chiếc ghế đầu cao su có lỗ, bên ngoài bọc lớp vải sơn trùng với màu tường, và Nicolas bắt đầu bằng những lời sau:

- Đầu tiên xếp lên đĩa bánh ngàn lớp. Chuẩn bị một con lươn to, cắt thành những khúc độ ba phân. Cho những khúc lươn đó vào một cái xoong, ướp rượu trắng, muối, hạt tiêu, hành thái lát, mùi cả cây, húng tây, lá quế và một nhánh tỏi nhỏ. Tôi không mài được con dao sắc như ý muốn. Đá mài cũ quá rồi.

- Tôi sẽ cho thay hòn khác.

Nicolas tiếp tục:

- *Nấu chín. Múc lươn ra xếp vào một cái chảo...* Còn nước thì lọc bằng rây, tra thêm chút gia vị rồi cô cho đến lúc nước xốt đặc quánh dính vào thìa. Lọc lần nữa, rưới nước xốt lên lươn và đun sôi khoảng hai phút. Cho lươn vào vỏ bánh. Xếp nắm thành một viên ở mép vỏ bánh, cho một ít nước xốt cá chép vào giữa. Lấy phần nước xốt còn lại rưới lên trên.

- Được đấy, Colin tán thành. Tôi chắc Chick cũng sẽ thích món đó.

- Tôi chưa được hân hạnh biết ông Chick, Nicolas kết luận. Nhưng nếu ông ấy không thích món này, lần sau tôi sẽ làm món khác, và dần dà tôi sẽ lên được biểu đồ chính xác hơn về những món ông ấy thích và những món ông ấy không thích.

- Phải!... Colin nói. Tôi ra đây. Nicolas. Tôi sẽ lo bày bàn ăn.

Anh đi về phía đằng kia hành lang, qua phòng xếp tới phòng ăn kiêm phòng làm việc mà tám thảm màu xanh nhạt và những bức tường be hồng tạo cảm giác dịu mắt khi nhìn.

Căn phòng dài khoảng năm mét, rộng bốn mét, đón ánh sáng từ đại lộ Louis-Armstrong chiếu qua hai ô cửa dài. Những tấm kính không tráng thiếc trượt sang hai bên cho phép hương vị mùa xuân mới từ bên ngoài tràn vào nhà. Phía đối diện, một chiếc bàn gỗ sồi chiếm một góc phòng. Hai chiếc ghế góc kê hai bên cạnh và những chiếc ghế tựa đồng bộ đệm da dê

màu xanh lơ xếp ở hai cạnh kia. Ngoài ra, đồ gỗ trong căn phòng còn có một chiếc tủ thấp dài dùng để xếp đĩa hát, một máy hát loại lớn, và một chiếc tủ khác kê đối xứng với chiếc kia để những cái vá, đĩa, cốc và những đồ dùng cho bữa ăn ở những gia đình văn minh.

Colin chọn chiếc khăn trải bàn màu xanh lơ sáng hợp với màu thảm. Ở giữa bàn, anh để một cái khay tạo hình lọ đựng phoóc môn ngâm hai phôi thai gà đang nhai tiết mực Bóng ma của bông hồng do biên đạo múa Nijinsky sáng tác. Xung quanh lọ có vài cành mimosa hoa dây: một người làm vườn của một trong số những người bạn anh đã làm bằng cách đan chéo những bông mimosa tròn với băng kẹo cao su vị cam thảo màu đen⁵ có bán trong các hàng tạp hóa cạnh lớp học. Sau đó, anh đặt cho mỗi người hai đĩa sứ trắng hoa văn vàng đan xen màu trắng trong suốt, một bộ đồ ăn bằng inox, cán trở lỗ, trong mỗi lỗ đó có một con bọ rùa ướp khô giữa hai lớp thủy tinh hữu cơ để cầu may mắn. Anh bày thêm những chiếc cốc thủy tinh và khăn ăn xếp hình mũ lễ của linh mục; việc này mất khá thời gian. Anh vừa chuẩn bị xong thì chuông vang lên báo tin Chick đến.

Colin vuốt phẳng một nếp nhăn ở khăn bàn và ra mở cửa.

- Cậu khỏe không? Chick hỏi.

- Cậu thì sao? Colin hỏi lại. Bỏ áo mưa ra và vào xem Nicolas làm món gì kia.

- Đầu bếp mới của cậu ấy à?

- Ừ, Colin trả lời. Mình đã đổi người đầu bếp cũ cộng thêm một kí café Bì cho bà dì để lấy anh ta.

- Nấu tốt chứ? Chick hỏi.

- Anh ta có vẻ thạo nghề. Anh ấy là môn đệ của Gouffé.

- Người trong cái hòm ấy ư? Chick hỏi, vẻ kinh hoàng, và bộ ria mép nhỏ đen của anh trĩ xuống một cách thảm hại⁶.

- Không, đồ ngốc, đây là Jules Gouffé, nhà đầu bếp lừng danh.

- Ô, cậu biết đấy, ngoài Jean-Sol Partre⁷ ra, mình không đọc được bao nhiêu.

Anh theo Colin vào trong hành lang lát đá hoa, vuốt ve những con chuột và khi đi qua, anh bắt vài giọt nắng vào bát lửa của mình.

- Nicolas, Colin bước vào nói, tôi giới thiệu với anh Chick, bạn tôi.

- Chào ngài, Nicolas nói.

- Chào Nicolas, Chick trả lời. Có phải anh có một cô cháu gái tên là Alise không?

- Có đấy, thưa ngài, Nicolas trả lời. Một cô gái trẻ, xinh xắn như tôi được phép bình luận.

- Cô ấy có nét rất giống anh, Chick nói. Chỉ có điều ngực cô ấy có vài điểm khác.

- Tôi khá to ngang. Nicolas nói, còn cô ấy phát triển chiều vuông góc, nếu ngài cho phép tôi nói rõ thêm.

- Không sao, chúng ta ở đây gần như người trong nhà, Colin nói. Anh đã không nói với tôi là anh có một cô cháu gái đấy, Nicolas ạ.

- Bà chị tôi đã đi lạc hướng, thưa ngài, Nicolas trả lời.

Chị ấy đã theo học Triết học. Trong một gia đình tự hào về truyền thống của mình, đó không phải là điều người ta thích đem ra khoe.

- Ra thế... tôi cho rằng anh có lý, Colin nói. Ít ra thì tôi cũng hiểu anh. Hãy cho xem món pate lươn nào...

- Mở lò nướng điện bây giờ thì nguy hiểm đấy, Nicolas cảnh báo. Có thể luồng không khí kém độ ẩm ở ngoài sẽ tràn vào trong lò, nơi không khí ẩm hơn.

- Tôi thích hưởng cái thú bất ngờ, lần đầu tiên thấy món ăn đó trên bàn. Chick nói.

- Tôi chỉ còn cách đồng ý với Ngài, - Nicolas nói. Tôi có thể xin phép Ngài được tiếp tục công việc chứ?

- Làm đi, Nicolas!

Nicolas tiếp tục công việc của mình, tức là gỡ khỏi khuôn những miếng lườn cá bơn bọc trong những lớp nấm trang trí cho món cá khai vị. Colin và Chick rời nhà bếp.

- Cậu uống khai vị nhé? Colin hỏi. Cái dương cầm pha rượu⁸ của mình đã hoàn thành, cậu có thể thử được.

- Nó hoạt động chứ? Chick hỏi.

- Tuyệt. Khó khăn lắm mình mới hoàn thiện xong, nhưng kết quả lại vượt quá mong ước. Mình đã thử bắt đầu với bản Black and Tan Fantasy, mình đã có một món pha chế lý thú.

- Nó hoạt động như thế nào? Chick hỏi.

Mỗi một nốt nhạc, mình cho ứng với một loại rượu mạnh, rượu mùi hay một hương liệu. Âm nền mạnh ứng với một quả trứng đánh thành kem, âm nền nhẹ ứng với nước đá. Còn với nước ga, cần có sự láy rền trong khoảng âm cao. Lượng pha chế tùy theo độ dài ngắn của nốt nhạc: phần mười sáu đơn chất tương ứng với nốt móc bốn, một đơn chất tương ứng với một nốt đen, còn với một nốt tròn thì ứng với bốn đơn chất. Khi chơi một bản nhạc chậm, có hệ thống phím được khởi động để liều lượng không tăng quá làm cho ly cocktail quá đầy - mà là chỉ có nồng độ còn tăng... Và tùy theo độ dài bản nhạc, nếu muốn, người ta có thể thay đổi chất lượng của đơn chất, ví dụ, rút bớt đi chỉ còn một phần trăm, để có thể có một đồ uống phù hợp với mọi hòa âm nhờ một bộ điều chỉnh bên cạnh.

- Thật rắc rối, Chick nói.

- Tất cả đều được điều khiển bằng những công tắc điện và rơ le. Mình không cần nói chi tiết vì cậu biết rõ điều đó. Và lại, chiếc dương cầm hoạt động thực sự.

- Thật kì diệu! Chick nói.

- Chỉ có một điều hơi khó - Colin nói - đó là chỗ âm nền mạnh ứng với quả trứng đánh kem. Mình đã phải đặt một bộ nối đặc biệt, vì mỗi khi chơi một bản nhạc quá “chối tai” thì những miếng trứng ốp lếp rơi vào rượu cocktail, rất khó nuốt. Mình sẽ điều chỉnh. Hiện thời thì chỉ cần chú ý là được. Để có kem tươi, thì dùng nốt sol trầm.

- Mình sẽ pha thử theo bản Loveless Love, Chick nói. Chắc sẽ rất khủng khiếp.

- Nó vẫn đang ở trong cái kho mà mình làm thành công xưởng vì những cái nắp bảo vệ chưa được vít lại. Nào, đi. Để bắt đầu, mình sẽ chỉnh

nó và để lấy hai ly cocktail khoảng hai mươi xăng ti lít.

Chick bắt đầu đàn. Cuối bản nhạc, một phần tám chẵn trước mặt hạ xuống, tiếng kêu khô khốc, và một hàng cốc hiện ra. Hai trong số đó chứa đầy áp thứ nước hỗn hợp rất hấp dẫn.

- Mình lo quá - Colin nói. Có lúc, cậu đánh sai một nốt. May quá, vẫn hòa âm được.

- Phải quan tâm cả đến sự hòa âm ư? Chick hỏi.

- Không phải tất cả - Colin trả lời. Điều đó sẽ rất phức tạp. Chỉ cần vài chức năng thôi. Uống đi rồi ngồi vào bàn.

II

- Thứ pate lươn này thật ngon - Chick nói. Ai đã khuyên cậu làm đây?

- Đây là ý kiến của Nicolas, Colin nói. Có một con lươn nói đúng hơn là đã từng có một con lươn - ngày nào cũng qua ống nước lạnh trườn xuống lavabo.

- Thật lạ. Sao lại thế?

- Nó thò đầu ra và kê răng lên tuýp kem đánh răng, vét nhẵn. Nicolas chỉ dùng thứ kem có vị dứa của Mỹ, thứ đó cảm dỗ nó.

- Anh ta bắt nó như thế nào? Chick hỏi.

- Anh ta đặt một quả dứa nguyên vào chỗ tuýp kem. Khi nuốt kem đánh răng, nó có thể nuốt rồi sau đó rứt đầu lại, nhưng với dứa thì không được. Và nó càng co, răng càng lún sâu vào dứa, Nicolas...

Colin ngừng lời.

- Nicolas sao?

- Mình ngại nói với cậu vì có thể điều đó sẽ làm cậu ăn mất ngon.

- Cứ nói đi, mình ăn sắp xong rồi.

- Nicolas vào đúng thời điểm đó và cắt đầu nó bằng một lưỡi dao cạo râu. Sau đó, anh ta mở vòi nước, và tất cả phần còn lại tụt xuống.

- Tất cả có thể thôi? Chick hỏi. Hãy cho mình pate nữa đi. Hy vọng có cả một ổ lươn đông đúc trong ống nước.

- Nicolas đã đặt thử kem phúc bồn tử để xem... Nhưng kể đi, cái cô Alise mà cậu nói với Nicolas ấy... ?

- Mình đang định nói đây. Mình đã gặp cô ấy trong một cuộc hội thảo về Jean-Sol Partre. Cả hai đứa mình đều nằm sắp dưới bụi, và đây, mình quen cô ấy như vậy đây.

- Cô ấy như thế nào?

- Mình không biết tả. Cô ấy xinh...

- A! Nicolas quay lại, bung theo con gà tây.

- Hãy ngồi xuống với chúng tôi, Nicolas - Colin mời. Như Chick đã nói, rốt cuộc thì anh gần như là người nhà.

- Đầu tiên, tôi phải đi xem lũ chuột đã, nếu Ngài không thấy bất tiện, Nicolas nói. Tôi sẽ trở lại, con gà đã được cắt thành miếng... nước sốt đây...

- Cậu sẽ thấy, Colin nói. Đó là thứ nước sốt kem xoài và kem bách xù đựng trong những miếng chả thịt bê cuộn rồi khô lại. Cậu bóp phía trên, tia nước sốt sẽ bắn ra thành tia...

- Tuyệt.

- Cậu không muốn nói với mình một chút về cái cách cậu làm quen được cô ấy ư?... Colin đeo đuổi.

- Thôi được... Chick nói, mình đã hỏi cô ấy xem cô có thích Jean-Sol Partre không, cô ấy nói rằng cô ấy sưu tầm những tác phẩm của ông... Lúc đó, mình nói với cô ấy: "Tôi cũng vậy..." - Mỗi lần mình nói với cô điều gì, cô ấy lại trả lời "Tôi cũng vậy..." - Và ngược lại... Thế là cuối cùng, chỉ với mục đích làm một cuộc thử nghiệm mang tính chất hiện sinh, mình nói với cô ấy: "Anh rất yêu em" - Và cô ấy đã nói: -"Ồ!"

- Cuộc thử nghiệm đã thất bại... Colin nói.

- Đúng, Chick tán thành. Nhưng cô ấy đã không bỏ đi ngay. Thấy vậy, mình bảo: "Anh đi lối này" - và cô ấy nói: "Em thì không" - Rồi cô nói thêm: "Em đi lối kia."

- Tuyệt. Colin gật đầu.

- Lúc đó mình lại nói: “Anh cũng vậy.” - Và mình đã đi tất cả những nơi cô ấy đi.

- Rồi chuyện đó kết thúc ra sao?

- Ồ!... Lúc đó đã đến giờ ngủ, Chick nói.

Colin ghen thờ, anh tu một vại rượu Bourgogne trước khi trở lại trạng thái bình thường.

- Mình sẽ đi trượt băng với cô ấy vào ngày mai, Chick nói. Mai là Chủ nhật. Cậu đi với bọn mình chứ? Chúng ta đi buổi sáng cho đỡ đông người. Trò này mình không thích lắm vì mình trượt tồi, nhưng chúng mình sẽ có thể nói về Partre.

- Mình sẽ đến. Colin hứa! Mình sẽ đến cùng với Nicolas... Có thể anh ấy có những cô cháu khác.

III

Colin ra khỏi xe điện ngầm, sau đó anh leo lên bậc thang. Anh đi nhầm hướng và phải vòng quanh bến để định hướng lại. Anh tìm hướng gió bằng chiếc mùi xoa lụa vàng, và màu của nó được gió cuốn đi, động trên một tòa nhà lớn hình thù kì lạ, mang dáng dấp của sân trượt băng Molitor.

Gần anh là bể bơi trong nhà. Đi qua bể, từ mặt bên kia, qua những cánh cửa kính hai lớp có khung đồng, anh vào trong cái cầu trúc bị hóa đá đó. Anh chìa chiếc vé tháng, nó nháy mắt với người soát vé qua hai cái lỗ đã bị bấm từ trước. Người soát vé trả lời bằng một nụ cười đồng tình, nhưng vẫn bấm thêm một lỗ thứ ba trên tấm thẻ màu da cam, và tấm thẻ bị mù. Colin nhét đại tấm thẻ đó vào chiếc ví da bằng giấy⁹ của Nga và rẽ trái, đi theo hàng thảm cao su dẫn đến những dãy buồng thay đồ. Ở tầng trệt không còn buồng trống. Anh leo lên cầu thang bê tông, băng qua những chú hề cao, vì được gắn trên các thanh kim loại thẳng đứng, giữ cho những bước nhảy được tự nhiên mặc dù rõ ràng là bị cản. Một người đàn ông mặc chiếc áo len trắng mở cho anh một buồng, thu món tiền chè nước thành tiền ăn¹⁰, vì hắn có vẻ là một kẻ dối trá, rồi hắn kê anh trong cái nhà ngục tối này sau khi đã dùng phấn câu thả vạch những chữ cái đầu tên khách lên một bảng màu đen chuyên dùng cho việc đó ở trong buồng. Colin nhận xét con người đó không có một cái đầu người mà là đầu một con chim bồ câu và anh

không hiểu tại sao người ta lại thích để hấn phục vụ sân trượt băng hơn là bể bơi.

Từ sân trượt dâng lên một tiếng ồn ào hình ô van trở nên hỗn độn do bị bản nhạc từ những cái loa phát tán khắp xung quanh. Tiếng bước chân của những người trượt băng vẫn chưa đạt tới độ vang lúc dồn dập, tương tự như tiếng bunn bắn lên bãi đá từ bước chân của một trung đoàn. Colin đưa mắt tìm Alise và Chick, nhưng họ không ở trên sân băng. Nicolas thì chắc sẽ đến muộn hơn một chút; anh ta còn có việc ở nhà bếp để chuẩn bị bữa ăn trưa.

Colin tháo dây giày và thấy rằng hai đế đã bong mất. Anh lấy từ trong túi ra một cuộn băng dính, nhưng không còn đủ. Vậy là anh đặt đôi giày vào vũng nước nhỏ bị đặc lại dưới cái ghế băng bằng xi măng và tưới lên chúng thứ nước phân đặc để cho da mọc lại. Anh xỏ đôi tất len có những băng vàng to xen kẽ những băng tím rồi đi giày trượt vào. Lưỡi giày trượt băng của anh chia đôi ở phía mũi giày cho phép anh đổi hướng dễ hơn.

Anh ra, trở xuống tầng dưới. Trên tấm thảm cao su có đục lỗ lót trên hành lang bê tông, cổ chân anh hơi vụng vẹo một chút. Đúng lúc anh chuẩn bị đánh liều để ra sân, anh đã phải nhảy thật nhanh qua hai bậc thang gỗ cho khỏi ngã: một cô gái trượt băng, sau khi lượn một vòng rộng tuyệt vời như chim đại bàng, vừa đánh rơi một quả trứng lớn, nó vỡ ngay trước chân Colin.

Trong khi một trong số những kỵ-sinh-quét-dọn¹¹ đến nhặt những mảnh vãi rải rác, Colin bỗng thấy Chick và Alise, họ đang trượt đến từ đầu kia sân. Anh ra hiệu nhưng họ không nhìn thấy, anh lao về phía họ mà không tính đến chuyển động theo vòng xuyên. Kết quả là anh nhanh chóng tạo ra một đám người nhao đến và cứ từng giây một, đám người này lại đông thêm. Chân, tay, vai và toàn cơ thể của những con người đang chao đảo một cách vô vọng trước khi họ sụp xuống, đè lên những người ngã đầu tiên. Mặt trời làm băng tan chảy, nhầy nhụa dưới đám người đó. Trong chốc lát, chín phần mười số người trượt băng chòng chắt tại đó và chỉ còn Chick cùng Alise độc chiếm sân băng, hoặc hầu như vậy. Họ xáp tới gần đám đông lúc nhúc, và nhận ra Colin cùng đôi giày trượt chẻ đôi, Chick đã túm cổ chân kéo anh ra khỏi đó. Họ bắt tay nhau. Chick giới thiệu Alise và Colin đứng sang bên trái cô gái vốn đã có Chick ôm phía sườn phải.

Họ đứng gọn sát rìa phải sân băng, nhường chỗ cho những ky-sinh-quét dọn. Những người này thất vọng khi không tìm thấy trong cái núi nạn nhân một thứ gì khác ngoài mớ rẻ rách vô giá trị của những nhân cách rời rạc. Họ được trang bị những chiếc chổi cao su để quét toàn bộ những ai nằm dưới sàn, và vừa đẩy về phía cái hố mùn băng, họ vừa hát bài quốc ca Molitor do Vaillant - Conturier sáng tác năm 1709, bài hát bắt đầu như sau:

*Các ông và các bà
Hãy lui khỏi sân băng
(Xin hãy vui lòng)
Để cho phép chúng tôi
Làm vệ sinh*

Cả bài được đệm bởi những tiếng còi giữ nhịp, tận sâu trong tâm hồn, những người tận tụy nhất cũng phải rung mình vì một nỗi kinh hãi không kìm nén nổi.

Những người trượt băng vẫn còn đứng, họ hoan nghênh sáng kiến này, và cái cửa hố sập xuống những người còn lại. Chick với Colin vội đọc một bài kinh ngắn và trở lại hoạt động.

Colin nhìn Alise. Ngẫu nhiên, cô mặc một chiếc áo len dài tay màu trắng và chiếc chân váy vàng. Cô có đôi giày cũng trắng, vàng và đôi giày trượt khúc côn cầu. Cô đi đôi tất lụa màu khaki và đôi tất ngắn trắng nếp lật ra ngoài đôi bốt có dây trắng buộc ba vòng quanh mắt cá chân. Ở trên cùng, cô quàng một chiếc khăn phủ la lụa màu xanh rực rỡ và mái tóc vàng cực kỳ rậm ôm lấy khuôn mặt cô. Cô quan sát bằng cặp mắt màu xanh sáng, một làn da tươi mát bao bọc lấy cơ thể cô. Đôi cánh tay và bắp chân cô tròn trịa, eo thon, và bộ ngực đẹp như trong một bức ảnh.

Colin nhìn đi chỗ khác để lấy lại thăng bằng. Rồi anh nhìn xuống, hỏi Chick xem món pate lươn có gây khó tiêu không.

- Đừng nói với mình về chuyện đó. Mình đã câu trong rô bị nê nhà mình suốt đêm để xem có được con lươn nào không. Nhưng chỉ có cá hồi.

- Nicolas có thể làm gì đó cho cậu! Colin đảm bảo. Cô có một ông cậu có năng khiếu tuyệt vời, anh tiếp, có ý nói với Alise.

- Cậu em là niềm tự hào của gia đình, Alise nói. Mẹ em không khuấy khỏa được vì đã lấy phải một thạc sĩ toán học trong khi em trai mình lại thành công rực rỡ như vậy trong cuộc đời.

- Cha cô là một thạc sĩ toán học ư?

- Vâng, ông là giáo viên dạy trường Collège de France và là thành viên của Học viện hoặc cái gì đó tương tự... Alise nói. Thật thảm hại... vào tuổi ba mươi tám. Đáng lẽ ông đã phải rất cố gắng. May mà có cậu Nicolas.

- Sáng nay anh ấy không đến à? Chick hỏi.

Một hương thơm dễ chịu bay ra từ mái tóc sáng màu của Alise. Colin dịch ra một chút.

- Mình cho rằng anh ấy sẽ đến muộn. Sáng nay, anh ấy có ý tưởng gì đó trong đầu... Cả hai người có thể đến ăn trưa chứ?... Chúng ta sẽ xem ý tưởng đó là gì...

- Rất tốt, Chick nói. Nhưng nếu cậu cho là mình sẽ chấp nhận một đề nghị như vậy thì cậu đã tự tạo cho mình một quan niệm sai lầm về vũ trụ. Cần phải tìm một người thứ tư. Mình không muốn để Alise đến nhà cậu, hoặc bị cậu quyến rũ bằng nhịp điệu của cái pianocktail, mình không muốn thế.

- Ô!... Colin phản kháng. Nghe những gì cậu ấy nói kìa?

Anh không nghe câu trả lời vì một người cao không thể tưởng tượng được đã biểu diễn tốc độ từ năm phút trước, đang chui qua giữa hai chân anh, người cúi gập hết mức về phía trước, và luồng gió tạo ra đã nâng Colin lên khỏi mặt đất vài mét. Anh nắm lấy rìa hành lang ở tầng một, lấy lại thăng bằng và sau khi làm một cú lộn nhào về sau, đáp ngay cạnh Chick và Alise.

- Lẽ ra phải ngăn không cho họ trượt nhanh quá như thế, Colin nói.

Sau đó, anh làm dấu thánh vì người trượt băng nọ vừa húc vào tường cửa hàng ăn ở đầu kia sân băng, anh ta dính chặt vào đó như một con sứa bằng kẹo dẻo bị một đứa trẻ tàn bạo nhai nát ra.

Các kỵ-sinh-quét-dọn lại một lần nữa làm nhiệm vụ của họ và một trong số đó trồng một cây thánh giá bằng băng vào nơi xảy ra tai nạn. Trong khi cây thánh giá tan, người thừa hành mở những chiếc đĩa nhạc thánh lễ ra.

Sau đó, tất cả lại bình thường. Chick, Alise và Colin quay liên tục.

IV

Cậu Nicolas đây rồi! Alise reo lên.

- Và cả Isis! Chick nói.

Nicolas vừa xuất hiện ở chỗ soát vé còn Isis thì đã ở trên sân trượt. Người trước hướng về phía tầng trên, còn người sau đi tới chỗ Chick, Colin và Alise.

- Xin chào, Isis, Colin nói. Xin giới thiệu với em đây là Alise. Alise, còn đây là Isis. Còn Chick thì em biết rồi.

Họ bắt tay nhau và Chick lợi dụng cơ hội để chuồn cùng Alise, để lại Isis trong vòng tay Colin, những người này sau đó cũng trượt đi ngay.

- Em rất vui được gặp lại anh, Isis nói.

Colin cũng hài lòng vì gặp lại cô, Isis khoảng mười tám tuổi, cô có bộ tóc màu hạt dẻ, chiếc áo len trắng, và chiếc váy vàng cùng chiếc khăn phủ la xanh rực rỡ, đôi giày trắng xen vàng và chiếc kính râm. Cô khá xinh. Nhưng Colin biết rất rõ cha mẹ cô.

- Tuần tới, em sẽ tổ chức sinh nhật Dupont tại nhà vào một buổi sáng.

- Dupont là ai?

- Con chó bông của em. Hôm đó, em mời tất cả bạn bè. Anh đến chứ? Vào lúc 4 giờ?...

- Ừ, Colin nói. Rất sẵn lòng. Mời cả các bạn anh đến luôn! Isis nói.

- Chick và Alise ấy à?

- Vâng, họ thật dễ thương... Vậy Chủ nhật tới nhé?

- Em về ngay à? Colin hỏi.

- Vâng, em không bao giờ ở lại đâu quá lâu. Em đã ở đây từ lúc mười giờ, vả lại, anh biết đấy...

- Chỉ mới mười một giờ! Colin nói.

- Em đã ở quầy bar!... Tạm biệt!

V

Colin vội vã đi qua những đường phố sáng đèn. Gió thổi khô khốc và dữ dội, dưới chân anh, những mảnh băng nhỏ rạn nứt vỡ tan nổ lộp độp.

Mọi người giấu mình vào bất cứ cái gì họ có: cổ áo ba đồ xuy, khăn phủ la, bao tay, anh còn thấy có một người còn dùng cả một cái lông chim đan mạ vàng mà chiếc cửa lò xo tựa trên mũi anh ta.

“Ngày mai mình sẽ đến nhà Ponteauzanne, Colin nghĩ. Đó là cha mẹ Isis.”

“Tối nay mình sẽ ăn cơm cùng với Chick...”

“Mình sẽ trở về nhà để chuẩn bị cho ngày mai.”

Anh bước một bước dài để tránh cái vạch sát rãnh trên vỉa hè có vẻ nguy hiểm.

“Nếu mình có thể đi hai mươi bước mà không giẫm lên vạch,” Colin nói, “ngày mai mình sẽ không có mụn trên mũi.”

“Nhưng sẽ không có gì khác biệt cả,” anh nói, trong khi toàn sức nặng của anh đè lên vạch thứ chín, “rõ ngốc, cái trò mê tín ấy. Dù sao thì mai mình cũng sẽ không có mụn.”

Anh cúi xuống để nhặt một bông hoa lan xanh lơ và hồng mà đông giá vừa làm mọc lên từ lòng đất.

Hoa có mùi thơm như tóc Alise.

“Mình sẽ gặp lại Alise ngày mai...”

Đó là một ý nghĩ cần loại bỏ. Alise hoàn toàn thuộc về Chick.

“Chắc chắn mình sẽ tìm được một cô gái vào ngày mai...”

Nhưng suy nghĩ của anh dừng lại lâu ở Alise.

“Có phải họ thực sự nói đến Jean-Sol Partre khi chỉ có họ với nhau.”

“Có lẽ tốt nhất không nên nghĩ về những gì họ làm khi chỉ có họ với nhau.”

“Từ một năm nay, Jean-Sol Partre đã viết bao nhiêu bài báo?”

Dù sao, cho tới lúc đến nhà, anh cũng không còn thời gian để đếm tất cả.

“Tối nay, Nicolas sẽ làm món gì?”

Nghĩ cho kỹ, việc Alise và Nicolas giống nhau cũng không có gì ghê gớm bởi họ cùng một gia đình. Anh lén nghĩ đến chủ đề cấm. “Tối nay, tôi nói, Nicolas sẽ làm món gì?”

“Mình cũng không biết món mà Nicolas - người giống Alise - sẽ làm tối nay...”

“Nicolas hơn Alise mười một tuổi. Vậy là anh ta hai mươi chín. Anh ta rất giỏi nấu ăn. Anh ta sẽ làm món thịt tiem mỡ.”

Colin đã gần đến nhà.

“Các cửa hàng hoa không bao giờ có cửa chớp. Không ai tìm cách ăn cắp hoa.”

Điều này có thể hiểu được. Anh lấy một bông lan màu da cam và màu ghi có tràng hoa xinh xắn uốn cong cong. Nó ánh lên màu sắc rực rỡ.

“Bông hoa đó màu giống màu con chuột nhắt có bộ ria đen... Và mình đã về đến nhà.”

Colin lên cái cầu thang bằng đá phủ len. Anh tra vào trong ổ khóa ở cái cửa bằng gương dát bạc một chiếc chìa nhỏ bằng vàng.

“Đây rồi những người giúp việc trung thành!... Vì ta... Vì ta đã trở về rồi đây...”

Anh lẳng áo mưa lên một chiếc ghế và đi tìm Nicolas.

VI

- Nicolas, tối nay anh làm món thịt tiem mỡ à? Colin hỏi.

- Trời ơi, Nicolas kêu, thế mà Ngài Colin không báo trước cho tôi. Tôi có kế hoạch khác rồi.

- Tại sao, đồ chết dịch, anh lại cứ luôn gọi tôi ở ngôi thứ ba? Colin hỏi.

- Nếu Ngài Colin cho phép tôi nói lý do, thì tôi thấy rằng sẽ chỉ có một sự thân mật nào đó khi người ta đã cùng giữ giới hạn, và đây không phải trường hợp đó.

- Anh nhiều khê quá, Nicolas ạ, Colin nói.

- Tôi tự trọng về vị trí của tôi, thưa Ngài Colin, Nicolas nói, đừng nên trách tôi.

- Tất nhiên rồi, Colin nói. Nhưng tôi muốn coi anh đỡ xa lạ hơn.

- Đối với Ngài Colin, tôi có một lòng kính trọng chân thành, mặc dầu kín đáo.

- Tôi tự hào và hạnh phúc vì điều đó, Nicolas ạ, và tôi đối với anh cũng vậy, tôi nay anh làm gì?

- Lại một lần nữa, tôi sẽ dừng lại với truyền thống của Gouffé, tạo ra món dồi đào ướp rượu nho Porto tắm hương xạ.

- Thế làm món đó như thế nào? Colin hỏi.

- Làm như sau: “Hãy lấy khúc dồi rồi lột da, mặc nó kêu. Phải giữ cẩn thận bộ da. Nhồi vào trong lớp da những cái chân tôm hùm thái nhỏ và nhúng thật nhanh vào bơ nóng già. Sau đó thả lên trên nước đá trong một cái nồi gang nhẹ. Châm lửa lên, rồi xếp lên trên một số khoanh tuyến ức cừu đã hầm kỹ. Khi khúc dồi phát ra một âm thanh đục thì hạ lửa ngay và rưới lên một lớp rượu nho Porto loại hảo hạng. Lấy con dao bạch kim để trộn lên. Phết mỡ vào một cái khuôn và xếp món ăn vào đó cho khỏi dính. Lúc dọn ăn, làm một ít nước hầm với một gói nhỏ muối lithin và một phần tư lít sữa tươi. Cho thêm ít tuyến ức cừu rồi dọn ra và thế là xin mời.

- Tôi đói chết mất, Colin bảo. Gouffé là một người vĩ đại. Nicolas, hãy nói xem ngày mai tôi có mụn ở mũi không?

Nicolas nhìn chớp mũi Colin và kết luận là không.

- Và trong lúc tôi ở đây, anh có biết người ta nhảy điệu *Hãy liếc nhìn tôi*¹² thế nào không?

- Tôi lại chỉ thích khai thác phong cách Boisière¹³ và xem sao Bắc cực xuất hiện quý vừa rồi ở Neuilly, Nicolas nói, còn về điệu *Hãy liếc nhìn tôi*, tôi chỉ biết sơ chứ không biết cận kề.

- Anh có tin rằng người ta có thể nắm được kỹ thuật cần thiết trong một buổi không? Colin hỏi.

- Tôi có cảm tưởng là có thể, Nicolas trả lời. Về cơ bản, nó không phức tạp. Cần nhất là phải tránh những sai sót thô thiển và những lỗi về thị hiếu. Một trong những lỗi đó sẽ làm cho người ta nhảy *Hãy liếc nhìn tôi* theo nhịp của điệu boogie-woogie¹⁴.

- Đó có thể là một sai sót ư?

- Đó có thể là một tội ác nghiêm trọng về thị hiếu.

Nicolas đặt lại lên bàn quả bưởi mà anh đã gọt vỏ trong lúc nói chuyện rồi rửa tay dưới vòi nước lạnh.

- Anh vội à? Colin hỏi.

- Trời đất ơi, không, thưa Ngài, Nicolas nói, bếp đang hoạt động trơn tru.

- Vậy, anh hãy giúp tôi học những điều sơ đẳng của điệu *Hãy liếc nhìn tôi*, Colin nói. Hãy vào phòng lớn, tôi sẽ đặt một đĩa hát.

- Tôi khuyên Ngài bật một bài nhạc phiêu theo phong cách Chloé do Duke Ellington chuyển biên, hoặc bản Concerto dành cho Johnny Hodges... Nicolas nói. Kiểu nhạc này ở bên kia Đại Tây Dương người ta gọi là *moody* hay *sultry tune*.

VII

- Nguyên tắc của điệu nhảy *Hãy liếc nhìn tôi*, Nicolas nói, mà chắc hẳn Ngài đã biết, dựa trên việc tạo ra những vòng giao thoa đồng thời do hai tâm điểm động được nối kết lỏng lẻo dao động một cách đồng bộ.

- Tôi không biết rằng việc đó lại liên quan đến những cơ chế vật lý tân tiến thế đấy.

- Trong trường hợp đặc biệt này, Nicolas giải thích, người nam và người nữ nên cố gắng giữ một khoảng cách tối thiểu. Qua đó toàn cơ thể họ sẽ uốn lượn theo nhịp của bản nhạc.

- Thế à? Colin hỏi vẻ hơi lo.

- Lúc ấy, giống như trong định luật âm học, nảy sinh một hệ thống sóng tĩnh thể hiện những rung động và ma sát của cơ hoành, điều này góp phần không ít vào việc tạo ra một bầu không khí êm nhẹ trong phòng nhảy.

- Chắc chắn... Colin lắm bả.

- Các vũ công chuyên nghiệp nhảy điệu *Hãy liếc nhìn tôi*, Nicolas tiếp tục, đôi khi thành công trong việc tạo ra những tầng sóng nhiễu bằng cách làm rung đồng bộ một số bộ phận cơ thể riêng biệt của họ. Nhưng ta giờ chưa cần bàn đến cái đó, tôi sẽ cố chỉ cho Ngài xem người ta làm thế nào.

Colin chọn *Chloé*, như Nicolas đã chỉ định và đưa đĩa vào bàn quay máy hát. Anh khéo léo đặt đầu kim vào đáy rãnh đầu tiên và nhìn Nicolas bắt đầu rung.

VIII

- Ngài sẽ làm được! Nicolas nói. Cố lên chút nữa.

- Nhưng tại sao lại lấy một nhạc điệu chậm thế? Colin hỏi, mồ hôi vã ra. Như vậy khó hơn nhiều.

- Có một lý do, Nicolas nói. Về nguyên tắc, bạn nhảy nam và bạn nhảy nữ phải giữ một khoảng cách tối thiểu. Với nhịp điệu chậm, người ta có thể điều chỉnh sự lượn sóng làm cho điểm đồng bộ cố định từ hông trở lên của hai bạn nhảy: lúc ấy, chân sẽ cơ động. Đó là kết quả mà người ta phải thu được xét về mặt lý thuyết. Nhưng đáng tiếc, sự việc xảy ra là những người thiếu thận trọng đã bắt đầu nhảy điệu *Hãy liếc nhìn tôi* theo nhịp độ nhanh như những người da đen nhảy.

- Thế có nghĩa là sao? Colin hỏi.

- Thế có nghĩa là với một ổ cơ động ở chân, một ổ ở đầu và thật tệ, một ổ trung gian cơ động ở ngang hông, cơ ngực và hai đầu gối lại trở thành những điểm cố định hoặc những cơ khớp giả.

Colin đỏ mặt.

- Tôi hiểu, anh nói.

- Với điệu boogie, Nicolas kết luận, hiệu quả sẽ càng khiêu dâm khi nhịp điệu càng âm ả.

Colin có vẻ nghi ngại.

- Anh đã học nhảy *Hãy liếc nhìn tôi* ở đâu? Anh hỏi Nicolas.

- Cháu tôi đã dạy tôi... Nicolas nói. Tôi đã hiểu ra lý thuyết hoàn chỉnh của điệu nhảy này trong khi trao đổi với anh về tôi. Anh ấy là thành viên của

Học viện, chắc hẳn Ngài đã biết, anh ấy đã không có khó khăn gì trong việc nắm bắt phương pháp. Thậm chí anh ấy còn nói với tôi rằng anh đã làm điều đó cách đây mười chín năm...

- Cháu anh mười tám tuổi phải không? Colin hỏi.

- Và ba tháng... Nicolas chỉnh lại. Nếu Ngài không còn cần đến tôi nữa, tôi sẽ đi xem việc bếp núc của tôi.

- Đi đi, Nicolas, và cảm ơn nhé, Colin nói và nhắc cái đĩa hát cũng vừa ngừng.

IX

“Mình sẽ mặc bộ comple màu be, áo sơ mi xanh lơ và chiếc cà vạt màu be pha đỏ, đi đôi giày da đánh có lỗ cùng đôi tất đỏ pha be.”

“Đầu tiên mình sẽ đi tắm rửa, cạo râu và kiểm tra lại bản thân.”

“Và mình sẽ vào bếp hỏi Nicolas:

- Nicolas, anh có muốn nhảy với tôi không?

- Trời đất ơi, Nicolas kêu, nếu Ngài yêu cầu khẩn thiết, tôi sẽ ra, còn nếu không, tôi cần thu xếp một vài việc gấp buộc phải làm.

- Có phải sẽ là thiếu tế nhị nếu tôi hỏi anh đang bận việc quái gì không, Nicolas?

- Tôi là Chủ tịch hội Triết học của những người Nội trợ của quận, nên buộc phải đi dự nhiều cuộc họp, Nicolas trả lời.

- Cho tôi chủ đề của cuộc họp ngày hôm nay, Nicolas?

- Người ta sẽ nói đến sự dẫn thân. Một sự đối chiếu được thiết lập giữa nhiều hình thức dẫn thân, bắt đầu bằng dẫn thân theo lý thuyết của Jean-Sol Partre, rồi đến sự dẫn thân tự tử, dẫn thân kiên khem, và cụ thể là dẫn thân của những người gọi là nội trợ.

- Đó là điều Chick quan tâm! Colin nói.

- Rất đáng tiếc, Nicolas nói, Câu lạc bộ rất hạn chế. Ông Chick không thể được chấp nhận. Chỉ những người làm việc nội trợ...

- Tại sao anh luôn luôn dùng số nhiều hả Nicolas? Colin hỏi.

- Ngài chắc chắn sẽ nhận thấy rằng khi nói “người nội trợ” sẽ vô hại, còn “đàn bà nội trợ” sẽ có một ý nghĩa khiêu khích rõ rệt.

- Anh có lý, Nicolas. Theo ý anh, hôm nay tôi có gặp tri kỷ đời mình không?... Tôi muốn có một cô gái yêu kiều như cháu anh ấy...

- Ngài đã mắc sai lầm nghiêm trọng khi nghĩ đến cháu tôi quá nhiều, Nicolas nói, bởi vì theo những sự kiện mới nhất thì hiển nhiên ông Chick là người đã chọn trước.

- Nhưng Nicolas, Colin tiếp, tôi thèm được si tình.

Một làn hơi nhẹ thoát ra từ miệng cái siêu nước và Nicolas mở cửa. Ông gác cổng đưa lên hai bức thư.

- Có thư à? Colin hỏi.

- Rất tiếc, thưa Ngài, Nicolas nói, nhưng cả hai thư đều đề gửi cho tôi. Ngài cũng chờ tin ư?

- Tôi ước có một cô gái viết cho tôi, Colin trả lời. Tôi sẽ yêu cô ấy thật nhiều.

- Đã trưa rồi, Nicolas kết luận. Ngài đã muốn điểm tâm chưa? Có đuôi bò nghiền và một bát rượu pân lẫn hương liệu cùng bánh mì rán phết bơ cá tròng.

- Nicolas, tại sao Chick không muốn cùng cháu gái anh đến ăn trưa nếu tôi không mời một cô gái khác?

- Ngài hãy tha lỗi cho tôi, Nicolas nói, nhưng nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy, chắc chắn bởi vì Ngài khá đẹp trai...

- Nicolas, Colin nói, nếu tối nay tôi không si tình, si tình thực sự, tôi... tôi sẽ sưu tầm tác phẩm của Nữ công tước de Bovouard để chơi khăm Chick.

X

“Mình những muốn si tình, Colin nói. Anh những muốn si tình. Cô ấy những muốn như vậy (si tình). Chúng ta và các anh những muốn thế. Họ những muốn được si tình...”

Anh thất cầ vạt trước tấm gương ở nhà tắm. “Mình còn phải mặc áo vét, áo măng tô, cả khăn phu la và găng phải cùng găng trái của mình.

Không đội mũ để khỏi làm tóc bù xù. Mà làm gì ở đây thế?”

Anh gọi hỏi con chuột màu ghi có bộ ria đen trong chiếc cốc đánh răng, chắc chắn không ở đúng chỗ của nó, thậm chí nó còn chống khuỷu vào mép cốc và mặt tỏ vẻ dửng dưng.

- Giả sử, anh ngồi lên mép bồn tắm (hình chữ nhật bằng men sứ vàng) để gần con vật hơn và nói với nó, tao gặp ở nhà Ponteauzanne người bạn cũ của tao là Người ấy...

Con chuột gật đầu hiểu ý.

- Giả sử, sao lại không? Rằng cậu ta có một cô em họ. Cô ấy có thể mặc chiếc áo len trắng, chân váy vàng và tên cô ấy có thể là Al... Onésime...

Con chuột khoanh chân và tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Đó không phải là một cái tên đẹp, Colin nói. Nhưng mà, mà là một con chuột và mà có ria mép. Vậy sao?

Anh đứng lên.

- Đã 3 giờ. Mà thấy không, mà làm tao mất thời gian. Chick và... Chick sẽ đến rất sớm đây.

Anh mút ngón tay và giơ lên phía trên đầu. Anh lại đưa ngón tay xuống gần như ngay lập tức. Tay anh nóng như vừa đút vào trong lò.

- Có tình yêu trong không khí, anh kết luận. Nóng thế.

- Tôi đứng dậy, anh ấy đứng dậy, cô ấy đứng dậy. Chúng tôi, các anh, họ, đứng dậy. Mà có muốn ra khỏi cốc không?

Để chứng minh rằng nó không cần đến ai, con chuột tự ra một mình và cướp lấy một mẫu xà phòng hình kẹo mút.

- Đừng có bôi xà phòng khắp nơi, Colin nói. Mà thật tham ăn!...

Anh đi ra, vào phòng mình và mặc áo vét vào.

- Nicolas chắc đã đi rồi... Anh ta hẳn quen biết nhiều cô gái tuyệt vời... Người ta nói rằng con gái Auteuil đến nhà các triết gia như những cô giúp việc gần như đa năng¹⁵.

Anh đóng cửa phòng.

- Lốp lót tay áo trái của mình có hơi rách một chút... Mình không còn vải nhựa cách điện... Mặc kệ, mình sẽ lấy một cái đinh ghim lại.

Cánh cửa kêu phía sau anh như tiếng một bàn tay trần vỗ lên cặp mông trần... Nó làm anh giật thót mình...

- Mình phải nghĩ đến việc khác... Giả sử mình bị đập mặt ở cầu thang...

Thảm ở cầu thang có màu hoa cà rất sáng, cứ ba bậc lại có chỗ sòn: thực chất, Colin luôn xuống bốn bậc một. Anh vương chân vào một thanh mạ kền và nhào vào tay vịn.

- Điều đó sẽ cho mình bài học về việc nói những điều ngu ngốc. Đáng đời. Tôi, anh, nó thật là ngốc!...

Anh thấy đau lưng. Khi đi xuống dưới, anh chợt hiểu vì sao và anh lòi ra được cả một thanh từ cái cổ áo ba đồ xuy.

Cánh cửa ngoài khép lại với tiếng động giống như tiếng một nụ hôn đặt lên một làn vai trần...

- Có cái gì cần xem ở phố này nhỉ?

Đầu tiên, hai thợ sửa đường chơi nhảy ô. Cái bụng của người béo nảy lên nảy xuống tương ứng với động tác nhảy xuống nhảy lên của chủ nhân. Thay cho hòn đảo, họ dùng một thánh giá sơn đỏ không có chữ thập.

Colin vượt qua họ.

Bên phải, bên trái là các công trình xây dựng trát vữa có những cửa sổ cánh sập trang nhã. Một người đàn bà rướn mình qua một ô cửa sổ. Colin gửi cho bà ta một cái hôn và bà ta lắc lắc phía trên đầu anh chiếc thảm chân giường bằng flanel mềm màu đen có ánh bạc mà chồng bà ta không thích.

Các cửa hiệu làm cho vẻ tàn bạo của những tòa nhà lớn trông vui mắt. Colin quan tâm đến một quầy bán vật dụng cho các thầy tu Hồi giáo. Anh chú ý tới việc tăng giá so với tuần trước của các mặt hàng thủy tinh vụn và những cái đinh chốt.

Anh đi ngang qua một con chó và hai người khác. Cái rét giữ chặt mọi người ở nhà. Những người thoát ra phố được thì khoe những mảnh áo rách và họ như chết vì cảm.

Ở ngã tư, viên cảnh sát giấu đầu trong chiếc áo choàng. Trông y giống một chiếc ô lớn màu đen. Các cậu bồi cà phê chạy vòng tròn xung quanh y cho nóng người lên.

Hai kẻ si tình đang hôn nhau dưới một cái cổng.

- Mình không muốn nhìn họ... Mình không, mình không muốn nhìn họ... Họ làm mình phát điên.

Colin qua đường. Hai kẻ si tình đang hôn nhau dưới một cái cổng.

Anh nhắm mắt lại và bắt đầu chạy...

Anh lại mở mắt ra rất nhanh bởi anh nhìn thấy trước mắt anh cả tá các cô gái và điều đó làm anh lạc đường. Có một cô phía trước anh. Cô cũng đi cùng hướng. Người ta nhìn thấy cặp giò trắng của cô trong đôi ủng da cừu trắng, chiếc áo măng tô da cũ kiểu lính bộ binh và cái mũ cân xứng của cô. Những lọn tóc màu hung buông dưới gáy. Chiếc măng tô làm đôi vai cô to lên và phấp phới quanh người khi cô bước đi.

- Mình muốn vượt cô ấy. Mình muốn thấy mặt cô ấy...

Anh vượt lên và bắt đầu khóc. Cô ấy ít nhất cũng năm mươi chín tuổi. Anh ngồi xuống mép vỉa hè và tiếp tục khóc. Khóc làm anh thấy nhẹ nhõm, và những giọt nước mắt đóng băng khế nở lép bép, vỡ trên hè trơn.

Sau năm phút, anh thấy mình đã ở trước nhà Isis Ponteauzanne. Hai cô gái đi ngang qua anh và bước vào tiền sảnh ngôi nhà. Tìm anh căng phòng vô hạn, nhẹ bẫng, nó nâng bổng anh khỏi mặt đất, anh vào theo họ.

XI

Ngay từ tầng một, người ta bắt đầu nghe thấy tiếng ong ong của đám đông ở nhà cha mẹ Isis. Cầu thang tự quay xung quanh nó ba vòng, khuếch đại âm thanh trong khung thành của nó, như những đôi cánh nhỏ trong cái ống xy lanh cộng hưởng của một chiếc đàn gỗ. Colin lên cầu thang, mũi dính vào gót giày hai cô gái. Những chiếc gót giày vững chắc bằng nilon sáng, những đôi giày da mỏng cao gót, và những mắt cá chân thanh tú. Sau đó là đường may của chiếc vớ dài, uốn lượn đầy tinh tế như những con sâu bướm dài ngoằng bám sát dọc bắp chân đến cái hõm giữa đầu gối. Colin đột ngột dừng lại và chậm mắt hai bậc. Anh lại leo. Bây giờ, anh có thể nhìn thấy phía trên đôi tất của cô gái bên trái, độ dày của những mắt tất hai lớp

và màu trắng bóng của cái đùi. Chiếc váy của cô kia có những nếp ly phẳng, không tạo ra tầm nhìn thuận lợi như vậy, nhưng dưới lớp áo măng tô lông hải ly, đôi hông cô ngoáy tròn hơn cô trước, tạo thành một nếp ly nhỏ luân phiên ở hai bên. Colin bắt đầu quan sát đôi chân cô một cách ý nhị và nhìn chúng dừng lại ở tầng hai.

Anh theo sát hai cô gái vừa được cô hầu mở cửa.

- Chào Colin, Isis nói. Anh có khỏe không?

Anh kéo cô về phía mình, và hôn sát chân tóc cô. Cô thật thơm.

- Nhưng không phải sinh nhật em! Isis phản ứng. Đó là sinh nhật Dupont!

- Dupont đâu? Để anh chúc nó!...

- Thật kinh tởm, Isis nói. Sáng nay, người ta đã mang nó đến nhà ông thợ cắt tóc để làm đẹp cho nó. Người ta đã tắm cho nó và lúc 2 giờ, ba trong số bạn bè của nó đến đây với một gói toàn xương cũ, bản thiêu và chúng đã đưa nó đi. Chắc chắn nó sẽ quay về trong tình trạng đáng sợ.

- Dù sao thì đây cũng là sinh nhật nó, Colin nhận xét.

Qua hai lần cửa, anh nhìn thấy những chàng trai và những cô gái. Khoảng một tá người đang nhảy. Đa số đều đứng, người nọ cạnh người kia, hai tay để sau lưng, cùng giới, từng đôi một và họ trao đổi với nhau những ấn tượng ít có sức thuyết phục bằng vẻ ít thuyết phục.

- Hãy bỏ áo măng tô ra, Isis nói. Lại đây, em sẽ dẫn anh đến buồng thay áo dành cho nam.

Anh đi theo cô và từ căn phòng của Isis được lấy làm phòng thay áo cho phụ nữ, anh lách người qua hai cô gái khác đi ra, túi xách và hộp phấn chạm vào nhau lách cách. Trên trần nhà lủng lẳng những cái móc sắt mượn của anh hàng thịt, và để cho đẹp, Isis cũng mượn thêm hai cái đầu cừu làm lông rất sạch đang cười ở hai đầu dãy móc.

Phòng thay áo của đàn ông đặt ở văn phòng của cha Isis sau khi đã bỏ hết đồ đạc. Người ta đơn giản là cởi cái xác vứt xuống sàn và bắt đầu trò chơi. Colin trình diễn xuất sắc, nhưng anh lần lữa trước một tấm gương.

- Nào đi, Isis sốt ruột. Em sẽ giới thiệu anh với các cô gái xinh đẹp.

Anh nắm hai cổ tay cô, kéo về phía mình.

- Chiếc váy em mặc rất đẹp, anh nói với cô.

Đó là một chiếc váy dễ thương, rất đơn giản bằng len xanh lá cây pha màu hạnh nhân với những chiếc khuy sứ to mạ vàng và một lưới sắt luyện tạo hình lá sen ở sau vai.

- Anh thích chứ? Isis hỏi.

- Rất đẹp, Colin trả lời. Người ta có thể thò tay qua những mắt lưới mà không bị cản chứ?

- Đừng có liều quá thế, Isis nói.

Cô thoát ra, dắt tay Colin và lôi anh về phía đám đông đang toát mồ hôi. Họ chen huých hai gã trai lơ mới đến, rồi lướt theo lối ngoặt của hành lang, qua cửa phòng ăn, đi vào tâm điểm đám đông.

- Này!... Colin nói, Alise và Chick đã đến rồi chứ?

- Rồi, Isis trả lời. Lại đây, em giới thiệu với anh...

Nhìn chung một nửa các cô gái đều coi được. Một trong số các cô ấy mặc chiếc váy len xanh lá cây pha màu hạnh nhân có những cái khuy sứ to mạ vàng và sau vai có một lá sen hình dạng đặc biệt.

- Hãy giới thiệu cho anh cô kia kìa, Colin đề nghị.

Isis lắc anh để giữ anh yên lặng.

- Anh hãy biết điều một chút, được không?

Nhưng anh đã lại nắm một cô khác và kéo tay người dẫn đường về phía cô gái đó.

- Đây là Colin, Isis nói. Colin, em giới thiệu với anh bạn Chloé. Colin nuốt nước bọt. Miệng anh như chạm phải bánh tằm bột rán nóng bỏng.

- Xin chào! Chloé nói...

- Xin ch... Phải chăng cô là người được Duke Ellington soạn lại? Colin hỏi... Và sau đó anh lĩnh đi vì cho rằng mình đã nói một điều ngớ ngẩn.

Chick tóm được một vạt áo vét của anh.

- Cậu đi đâu mà đi như thế? Không về đây chứ? Xem này!

Anh lôi từ trong túi ra một cuốn sách nhỏ đóng bìa da màu đỏ.

- Đây là bản gốc của Sự nghịch lý về Chứng buồn nôn của Partre...

- Rốt cuộc cậu cũng đã kiểm được nó? Colin hỏi.

Sau đó anh nhớ ra là anh đang lĩnh và thế là anh lĩnh.

Alise chặn đường anh.

- Vậy là anh đi mà không nhảy với em một bài nào hay sao? Cô hỏi.

- Hãy tha lỗi cho anh, Colin nói, nhưng anh vừa tỏ ra là thằng ngốc và điều đó làm anh thấy rất ngại ở lại.

- Song, khi người ta nhìn anh như vậy, làm sao anh có thể chối từ.

- Alise... Colin rên rỉ, vừa ôm lấy Alise vừa cọ má vào tóc cô.

- Sao, Colin thân mến của em?

- Xuyt... xuyt... cắt thật!... Đồ mắc dịch. Em thấy cô gái kia chứ?

- Chloé?...

- Em quen cô ấy à?... Colin hỏi. Anh đã nói với cô ấy một điều ngốc nghếch, vì thế mà anh lĩnh về nhà.

Anh không nói thêm rằng từ trong lồng ngực, anh thấy như có một bản quân nhạc Đức mà người ta chỉ có thể nghe thấy tiếng trống kêu to hết cỡ.

- Cô ấy xinh chứ gì? Alise hỏi.

Chloé có đôi môi đỏ, tóc nâu sẫm, vẻ mặt hạnh phúc, còn cái váy cô mặc thì dù có hay không cô vẫn đẹp như thường.

- Anh chẳng dám trả lời! Colin nói.

Nhưng sau đó, anh thả Alise và đi mời Chloé nhảy. Cô nhìn anh. Cô cười và đặt bàn tay phải lên vai anh. Anh cảm nhận được những ngón tay mát mẻ của cô trên gáy mình. Anh rút ngắn khoảng cách giữa hai cơ thể bằng cách co ngắn cơ hai đầu phía bên phải vừa được hộp sọ truyền tín hiệu dọc theo một đôi dây thần kinh sọ não được chọn lựa một cách sáng suốt.

Chloé vẫn nhìn anh. Đôi mắt cô màu xanh lơ. Cô hất đầu đẩy mái tóc quần óng ánh ra phía sau, bằng một động tác chắc chắn và dứt khoát, cô áp thái dương cô vào má Colin.

Xung quanh bỗng im lặng, phần còn lại của thế giới bắt đầu bị lãng quên.

Nhưng thật bất ngờ, đĩa hát bỗng ngừng quay. Chỉ lúc ấy Colin mới trở lại với hiện thực hiển nhiên và thấy rằng trần nhà làm từ kính trong suốt, qua đó những người ở tầng trên đang nhìn xuống, và một vòng cầu vồng nước che chân tường, rồi khí ga được nhuộm màu khác nhau thoát ra từ những ô cửa trở đây đó, và cô bạn Isis của anh đứng trước mặt anh, chìa cho anh những chiếc bánh nướng nhỏ đặt trên cái khay hexin¹⁶.

- Cảm ơn Isis, Chloé nói, cô lắc lắc những búp tóc.

- Cảm ơn Isis, Colin vừa nói vừa lấy một bánh kem nhỏ kiểu tia chớp có phân nhánh.

- Đáng lẽ cô nên lấy vài cái, anh nói với Chloé. Bánh rất ngon.

Sau đó, anh ho vì không may anh nuốt phải một cái lông nhím lẫn trong chiếc bánh.

Chloé cười, khoe hàm răng xinh đẹp.

- Sao thế?

Anh phải thả cô ra và tránh riêng một chỗ để ho cho đã, rồi sau cùng thì cũng đã ổn. Chloé trở lại với hai cốc nước.

- Uống đi, nó sẽ giúp anh đỡ hơn, cô nói.

- Cảm ơn, Colin nói, sâm panh à?

- Một hỗn hợp.

Anh uống một ngụm to và nghẹn cổ. Chloé không nhin cười được nữa. Chick và Alise tới gần.

- Cái gì thế? Alise hỏi.

- Anh ấy không biết uống! Chloé trả lời. Alise thân mật vỗ vào lưng anh, kêu như một cái cồng bali. Bỗng nhiên tất cả ngừng nhảy để ngồi vào bàn.

- Được rồi. Chick nói. Trật tự rồi. Chúng ta chơi một đĩa hay nhé?...

Anh nháy mắt với Colin.

- Chúng ta có thể nhảy. Hãy liếc nhìn tôi một chút chứ? Alise đề nghị.

Chick lục lọi trong chồng đĩa gần máy hát.

- Hãy nhảy với em đi, Chick - Alise đề nghị.

- Đây, anh đặt một đĩa, Chick nói.

Đó là điệu boogie-woogie.

Chloé chờ.

- Các cậu sẽ không nhảy. Hãy liếc nhìn tôi theo điệu nhạc này chứ?...
Colin sợ hãi hỏi.

- Sao lại không?... Chick tiếp lời.

- Đừng nhìn, anh nói với Chloé. Anh khẽ nghiêng đầu và hôn vào giữa tai và vai cô. Cô rung mình nhưng không rụt đầu lại.

Colin cũng không co môi anh lại.

Song Alise và Chick thì say sưa trong bài biểu diễn tuyệt vời. Hãy liếc nhìn tôi theo phong cách người da đen.

Đĩa hát qua đi rất nhanh. Alise buông tay ra và tìm đĩa gì đó để đặt tiếp. Chick ngồi phịch xuống một chiếc đi văng. Colin và Chloé đứng trước mặt anh. Anh túm lấy chân họ và làm họ ngã xuống cạnh mình.

- Nào, những chú cừ non của tôi, vui chứ? Chick hỏi.

Colin ngồi xuống còn Chloé thoải mái nép sát vào anh.

- Cô gái thật dễ thương, cô bé này ày, đúng không? Chick lại hỏi.

Chloé cười. Colin không nói gì nhưng lại quàng tay qua vai Chloé và bắt đầu vô tư nghịch chiếc khuy đầu tiên ở váy cô, chiếc khuy mở phía trước.

Alise trở lại.

- Tránh ra, Chick, em muốn ngồi giữa Colin và anh.

Cô đã chọn đĩa rất chuẩn. Đó là bản nhạc Chloé được Duke Ellington chuyển biên. Colin nhám những sợi tóc sát bên tai của Chloé. Anh thì thầm.

- Đó chính là em.

Và trước khi Chloé có thời gian trả lời, tất cả những người khác lại nhảy vì dần dần họ nhận thấy rằng đó không phải là lúc ngồi vào bàn ăn.

- Ô!... Chloé nói, thật tiếc!...

XII

- Cậu sẽ gặp lại cô ấy chứ? Chick hỏi.

Họ ngồi ở bàn trước tác phẩm mới nhất của Nicolas, món bí nấu với hồ đào.

- Mình cũng không biết, Colin nói. Mình không biết nên làm gì. Cậu biết đấy, đó là một cô gái rất có giáo dục. Lần trước ở nhà Isis, cô ấy đã uống nhiều rượu sâm panh.

- Điều đó rất hợp với cô ấy, Chick nói. Cô ấy rất xinh. Chớ có ương như vậy!... Cậu có tưởng tượng được không, hôm nay, mình đã kiếm được cuốn Sự lựa chọn tiên quyết trước chứng buồn nôn của Partre in trên cuộn giấy vệ sinh không có răng cưa.

- Nhưng cậu lấy tiền ở đâu để mua nó? Colin hỏi.

Chick sa sầm.

- Rất đắt đối với mình, nhưng mình không thể bỏ qua, anh nói. Mình cần Partre, mình là người sưu tầm. Mình cần tất cả những gì ông ấy sáng tác ra.

- Nhưng ông ta không ngừng sáng tác, Colin nói. Ông ta in ít nhất năm bài mỗi tuần...

- Mình biết rõ, Chick nói.

Colin giúp anh lấy ít bí ngô.

- Làm thế nào để mình có thể gặp lại Chloé? Anh hỏi.

Chick nhìn anh cười.

- Đúng thế, anh nói. Mình có thể thấy mình đang quấy rầy cậu bằng những câu chuyện về Jean-Sol Partre. Mình rất muốn giúp cậu... Mình phải làm gì nào?...

- Thật khủng khiếp, Colin nói. Mình vừa thất vọng vừa hạnh phúc vô cùng. Thật dễ chịu khi thèm muốn một thứ gì đến mức độ đó.

- Mình muốn nằm trong lớp cỏ ẩm trên nền đất khô dưới ánh mặt trời, anh nói tiếp, cậu biết đấy, thứ cỏ vàng như rom và dễ gãy cùng cả tá những

con côn trùng nhỏ và cả những búi râu khô. Người ta nằm sấp và ngắm nhìn. Cần phải có cả một hàng rào, đá và những thân cây vắn xoắn, cả những chiếc lá nhỏ nữa. Như vậy thật thú.

- Cả Chloé? Chick hỏi.

- Cả Chloé, tất nhiên, Colin nói, Chloé trong tâm tưởng.

Họ im lặng vài khoảnh khắc. Một chiếc bình tranh thủ cơ hội truyền đi một âm thanh trong treo như pha lê, dội qua dội lại giữa những bức tường.

- Uống thêm chút rượu Sauternes¹⁷ đi, Colin nói.

- Ừ, cảm ơn, Chick trả lời.

Nicolas mang tới món tiếp theo, bánh dứa tẩm kem cam.

- Cảm ơn Nicolas, Colin nói. Theo ý anh, tôi phải làm gì để gặp lại cô gái mà tôi si mê?

- Trời đất, thưa Ngài, Nicolas kêu lên, còn phải tùy trường hợp... tôi phải thú nhận với Ngài rằng điều đó chưa bao giờ xảy ra với tôi.

- Tất nhiên, Chick nói. Anh được rèn luyện như Johnny Weissmüller¹⁸. Nhưng không phải ai cũng như anh!

- Tôi xin cảm ơn Ngài về nhận xét rất tâm đắc đối với tôi, Nicolas nói. Tôi xin khuyên Ngài, anh ta tiếp tục nói với Colin, hãy cố gắng thu thập một số tin tức về thói quen và những nơi lui tới của cô gái mà Ngài cảm thấy nhớ qua sự trung gian của nhân vật mà ở nhà người ấy Ngài đã gặp cô gái.

- Mặc dù cách diễn đạt của anh phức tạp, Colin nói, tôi tin rằng nó cũng có khả năng, Nicolas ạ. Nhưng anh biết đấy, khi người ta si tình thì người ta ngốc. Chính vì thế mà tôi không nói với Chick rằng tôi đã nghĩ đến điều đó từ lâu rồi.

Nicolas lại quay vào bếp.

- Chàng trai này thật vô giá, Colin nói.

- Đúng thế, anh ta biết nấu nướng, Chick trả lời.

Họ uống thêm rượu Sauternes. Nicolas trở ra, mang theo một chiếc bánh gato to tướng.

- Đó là một món tráng miệng bổ sung, anh nói.

Colin lấy con dao và bồng ngừng lại đúng lúc chạm vào mặt bánh.

- Cái bánh quá đẹp, anh nói. Ta hãy chờ một chút.

- Chờ là khúc dạo đầu của điệu thứ.

- Cái gì xui cậu nói như vậy? Colin hỏi.

Anh lấy chiếc cốc của Chick, rót đầy vào đó một thứ rượu vàng, nặng và sóng sánh như chất ête đặc.

- Mình không biết, Chick nói. Đó là một ý tưởng bất ngờ.

- Ném đi! Colin bảo.

Họ cùng cạn cốc.

- Thật khủng khiếp!... Chick kêu, những tia lửa đỏ quạch bắt đầu ánh lên, luân phiên từ mắt này sang mắt kia của anh.

Colin giữ ngực.

- Còn hơn thế nữa, anh nói. Trạng thái này không hề giống bất cứ cái gì đã được biết đến.

- Chẳng có gì quan trọng, Chick nói. Cả cậu nữa, cậu cũng không giống với bất cứ cái gì đã được biết đến.

- Mình chắc chắn rằng, Colin nói, nếu bọn mình uống đủ, Chloé sẽ tới bất cứ lúc nào.

- Điều đó không được chứng minh! Chick bảo.

- Cậu khiêu khích mình! Colin nói, chìa cốc của anh ra.

Chick rót đầy hai cốc.

- Đợi đã! Colin kêu.

Anh tắt đèn trên trần và ngọn đèn nhỏ chiếu sáng chiếc bàn. Chỉ còn mỗi thứ ánh sáng xanh mờ ảo từ bức tranh thánh xứ Ê-cốt mà trước nó, Colin thường hay ngồi suy ngẫm.

- Ô!... Chick thì thầm.

Bên trong lớp thủy tinh, rượu óng ánh một tia sáng lân tinh run rẩy dường như phát ra từ hàng ha sa số những điểm sáng đủ các màu trên cầu

vòng.

- Uống đi! Colin nói.

Họ uống. Ánh sáng lấp lánh còn đọng trên môi họ. Colin châm lại đèn. Anh có vẻ ngại đứng lên.

- Một lần không tạo thành thói quen, anh nói. Mình hãy làm hết cả chai đi.

- Có cắt bánh ga tô không? Chick hỏi.

Colin cầm một con dao bạc và bắt đầu vạch một đường xoắn ốc trên mặt bánh ga tô trắng mịn. Bỗng anh ngừng lại, ngạc nhiên nhìn tác phẩm của mình.

- Mình sẽ thử làm cái gì đó, anh nói. Anh lấy một chiếc lá cây nhựa ruồi ở nhánh cây trên bàn và một tay giữ chiếc bánh. Làm bánh quay tít trên đầu ngón tay, anh dùng tay kia đặt một trong số những đầu nhọn của lá vào hình xoáy ốc.

- Nghe này!... Anh gọi.

Chick nghe. Đó là bản nhạc Chloé được Duke Ellington chuyển biên.

Chick nhìn Colin. Anh tái nhợt.

Chick lấy con dao từ tay bạn và bằng một động tác cương quyết, anh cắm vào chiếc bánh. Nó tẽ làm đôi, và trong chiếc bánh, có một bài báo mới của Partre dành cho Chick và một buổi hẹn hò với Chloé cho Colin.

XIII

Colin đứng ở góc quảng trường chờ Chloé. Quảng trường hình tròn, trung tâm có một nhà thờ, những chú chim bồ câu, một thảm hoa, nhiều ghế băng, phía trước là những chiếc ô tô, xe buýt chạy trên đường lát đá giảm. Cả mặt trời cũng đợi Chloé, nhưng nó có thể giải trí bằng cách tạo ra những cái bóng, làm những hạt đậu hoang nảy mầm trong các khe hở thích hợp, mở toang cửa chớp đẩy những tấm màn lên và làm cho một chiếc đèn đường được bật sáng phải xấu hổ vì sự vô ý thức của một kẻ đi xe căng hải.

Colin vờ vờ mép đôi găng tay của anh và chuẩn bị câu nói đầu tiên. Giờ hẹn càng tới gần, câu này thay đổi càng nhanh. Anh không biết làm gì với Chloé. Có thể đưa cô vào một phòng trà, nhưng không khí ở đó thường

chán chết, các bà phàm ăn cỡ bốn mươi tuổi ăn bảy chiếc kem, ngón tay út chõe ra; anh không thích thế. Anh chỉ chấp nhận thói phàm ăn ở đàn ông vì ở họ, thói đó mang lại cảm giác hoàn hảo mà không làm mất đi phẩm chất tự nhiên của họ. Cũng không thể đi xem phim, vì cô sẽ không đồng ý. Cũng không thể đến nhà Quần nghị¹⁹, cô cũng sẽ chán ngấy. Đến chỗ đấu bê cũng không được, cô sẽ sợ. Không thể đến bệnh viện Saint- Louis, vì bị cấm. Đến viện Bảo tàng Louvre cũng không thể vì có những tên cuồng dâm ở phía sau những thiên thần Assyria. Không tới ga Saint-Lazare được vì ở đó không có một cái tàu hỏa nào và không có gì khác ngoài xe cút kít.

- Xin chào!...

Chloé đến từ phía sau. Anh rút ngay gang ra, nhưng tay anh mắc vào trong cái gang, anh tự đập ngay một cú mạnh vào mũi mình và kêu “Ui!... ” rồi xiết chặt tay cô. Cô cười.

- Anh có vẻ lúng túng quá!...

Một chiếc măng tô lông dài, màu giống màu tóc cô, một cái mũ không vành bằng lông và đôi ủng ngắn có nếp lật cũng đính lông.

Cô nắm cánh tay anh.

- Hãy đưa tay cho em khoác. Hôm nay, anh có vẻ hơi ngô nghê!...

- Hôm trước ổn hơn, Colin thú nhận.

Cô lại cười và nhìn anh, rồi lại tiếp tục cười to hơn.

- Em giễu cợt anh là kẻ thảm bại, Colin nói iu xù đáng thương. Thật không tốt bụng.

- Anh vui vì gặp em chứ? Chloé hỏi.

- Vui!... Colin trả lời.

Họ đi, dọc theo dãy vỉa hè đầu tiên họ gặp. Một đám mây hồng nho nhỏ từ không trung sà xuống, đến bên họ.

- Tôi đi cùng đây! Đám mây đề nghị.

- Cứ đi, Colin bảo.

Đám mây vây bọc lấy họ, ở giữa mây, họ thấy ấm áp và thơm mùi đường quế.

- Người ta không nhìn thấy chúng ta nữa! Colin nói... Nhưng chúng ta, chúng ta thấy họ!...

- Có hơi trong suốt, Chloé nói. Hãy thận trọng.

- Không sao hết, dù sao chúng ta cũng cảm thấy dễ chịu hơn, Colin nói. Em muốn làm gì?

- Chỉ đi dạo... Anh chán à?

- Hãy kể cho anh những chuyện...

- Em không biết những chuyện hay ho, Chloé nói. Chúng ta có thể ngắm những cửa kính cửa hiệu. Nhìn cái kia kia!... Thật thú vị.

Trong cửa kính, một người đàn bà xinh đẹp nằm nghỉ trên một chiếc đệm lò xo. Ngực cô để trần, một cái máy vuốt ngược vú cô lên phía trên nhờ những chiếc bàn chải dài bằng lông trắng, mịn. Băng khẩu hiệu ở bên cạnh có dòng chữ: Hãy tiết kiệm da giày với điểm đôi chân của Đức Cha Charles.

- Đó là một ý tưởng hay, Chloé nói.

- Nhưng điều đó không có liên quan gì!... Colin trả lời. Dù sao dùng tay sẽ thích hơn.

Chloé đỏ mặt.

- Đừng nói những điều như thế. Em không thích những anh chàng nói những điều khủng khiếp trước mặt các cô gái.

- Anh rất xin lỗi... Colin nói, anh không có ý...

Anh có vẻ tiu nghỉu đến mức cô cười và huých anh một chút để cho anh hiểu rằng cô không giận anh.

Trong một khung cửa khác, một người đàn ông to béo khoác chiếc tạp dề của anh hàng thịt, đang cắt cổ những đứa trẻ nhỏ. Đó là một cuộc trưng bày tuyên truyền cho Cứu trợ công cộng.

- Đấy tiền quảng qua đấy, Colin nói. Chắc họ phải trả rất đắt để lau mỗi buổi tối.

- Nhưng đó không phải là thật!... Chloé lo sợ.

- Sao mà biết được? Họ có những thứ đó chẳng để làm gì, ở Cứu trợ công cộng ấy.

- Em không thích thế, Chloé nói. Trước đây, không thấy các cửa kính tuyên truyền như vậy. Em không thấy rằng đó là một sự tiến bộ.

- Điều đó không quan trọng. Nó chỉ tác động đến những người tin vào những trò ngốc đó.

- Vậy cái này?... Chloé hỏi.

Trong cửa kính là một cái bụng lấp trên những bánh xe cao su, cái bụng rất tròn và bầu bĩnh. Trên băng quảng cáo, người ta có thể đọc: *Bụng bạn cũng sẽ không có nếp nếu bạn là nó bằng Bàn Là Điện.*

- Nhưng anh biết nó!... Colin nói, Đó là bụng của Serge, người đầu bếp cũ của anh!... Anh ta làm gì ở đó nhỉ?

- Không sao. Chloé nói. Anh đừng bình phẩm về cái bụng đó nữa. Nó quá to, và lại...

- Đó là vì anh ta biết nấu nướng đấy!...

- Đi thôi, Chloé bảo. Em không muốn nhìn các cửa kính nữa, chán lắm.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì? Đi uống trà ở đâu đó nhé? Colin đề nghị.

- Ô! Không phải lúc... Và em cũng không thích trà lắm.

Colin thở ra, yên tâm, những dải đeo quần của anh kêu rắc rắc.

- Cái gì kêu thế?

- Anh giẫm lên một cành khô, Colin đỏ mặt giải thích.

- Chúng ta đi dạo trong rừng chẳng? Chloé đề nghị. Colin nhìn cô vui sướng.

- Đó là một ý tưởng rất hay. Trong rừng sẽ không có ai.

Lần này Chloé đỏ mặt.

- Không phải vì thế. Và lại, chúng ta không rời lối mòn, nếu không, chân sẽ ướt, cô nói thêm để trả đũa.

Anh khẽ xiết cánh tay mà anh cảm nhận được dưới tay anh.

- Chúng ta sẽ đi xuyên qua đường ngầm, anh nói.

Hai bên đường ngằm có những dãy lồng chim cỡ lớn, ở đó, những Người quản lý trật tự Thành phố nhốt những chú chim bồ câu - thay thế dành cho các Quảng trường công cộng và các Công trình kỷ niệm. Có cả những Vườn chim sẽ giống và tiếng chiêm chiếp của những chú sẽ nhỏ. Mọi người không hay đi lối đường ngằm vì cánh những con chim này thường tạo ra những luồng gió khủng khiếp cuốn bay tứ tung những chiếc lông nhỏ màu trắng và xanh lơ.

- Chúng không ngừng động đập thế ư? Chloé vừa hỏi vừa giữ chiếc mũ để nó khỏi bay mất.

- Không phải lúc nào cũng như vậy, Colin trả lời. Anh đang chống chọi bằng những vạt áo ba đờ xuy.

- Chúng ta hãy mau vượt qua những chú bồ câu. Chim sẽ gây ra ít gió hơn, Chloé nói, cô ôm chặt lấy Colin.

Họ rảo bước và đi khỏi vùng nguy hiểm. Đám mây nhỏ không đi theo họ nữa. Nó đi theo con đường tắt và đã đợi họ ở đầu đường kia.

XIV

Cái ghé băng màu xanh sẫm, có vẻ hơi ẩm. Dù sao, con đường này cũng không nhiều người qua lại, và họ cũng không thấy chán.

- Em không lạnh ư? Colin hỏi.

- Với đám mây này thì không, Chloé trả lời. Nhưng... dù sao, em vẫn rất muốn ngồi gần lại.

- Ôi!... Colin nói và mặt anh đỏ lên.

Điều này gây cho anh một cảm giác kỳ lạ. Anh vòng tay qua người Chloé. Mũ cô lệch về phía bên kia, và anh có cả một sóng tóc óng ả gần sát môi.

- Anh thích ở bên cạnh em, anh nói.

Chloé không nói gì hết. Cô thở gấp hơn một chút và khẽ áp lại gần.

Colin thăm thì vào tai cô.

- Em không chán đấy chứ? Anh hỏi.

Cô lắc đầu, và Colin có thể áp lại gần hơn nữa.

- Anh... anh nói sát vào tai cô, và vào lúc đó, như do nhầm lẫn, cô quay đầu lại và thế là Colin hôn lên đôi môi cô.

Điều đó không kéo dài, nhưng lần sau thì tuyệt diệu hơn nhiều. Lúc ấy, anh dụi mặt mình vào tóc Chloé, và họ ngồi lại đó, không nói năng gì.

XV

- Em thật tốt vì đã đến đây, Alise ạ, Colin nói. Nhưng em sẽ là cô gái duy nhất.

- Không sao hết, Chick đồng ý. Alise bảo anh.

Chick tán thành. Nhưng nói đúng ra, giọng nói của Alise không hoàn toàn vui vẻ.

- Chloé không ở Paris, Colin nói. Cô ấy đi về miền Nam ba tuần cùng với bà con họ hàng.

- A! Chắc chắn cậu cô đơn lắm. Chick nói.

- Mình chưa bao giờ hạnh phúc như vậy! Colin trả lời.

Mình muốn thông báo với các cậu lễ đính hôn của mình và cô ấy...

- Chúc mừng cậu, Chick nói. Anh tránh không nhìn Alise.

- Hai người có chuyện gì vậy? Colin hỏi. Có vẻ không ổn.

- Không có gì hết, Alise nói. Chính Chick ngốc.

- Đâu có, Chick cãi. Đừng nghe cô ấy, Colin... Không có gì đâu.

- Cả hai đều nói như vậy, nhưng các cậu lại không nhất trí với nhau, Colin nói, vì vậy một trong hai người nói dối hoặc cả hai. Lại đây, chúng ta sẽ ăn tối ngay thôi.

Họ sang phòng ăn.

- Ngồi xuống đi, Alise, Colin mời. Hãy ngồi xuống cạnh anh và nói cho anh biết có chuyện gì đi.

- Chick thật ngốc, Alise kể. Anh ấy bảo anh ấy sai vì đã giữ em lại, vì anh ấy không có tiền để em có thể sống đầy đủ, và anh ấy xấu hổ vì không thể cưới em.

Anh là đồ tồi, Chick nói.

- Mình không biết nói thế nào với các cậu, Colin bảo.

Anh hạnh phúc đến nỗi điều đó gây cho anh nhiều rắc rối.

- Đó không hoàn toàn là vấn đề tiền. Mà là vì cha mẹ

Alise sẽ không bao giờ muốn cho mình lấy cô ấy, và họ có lý.

Có một câu chuyện như thế trong một quyển sách của Partre.

Đó là một quyển sách tuyệt vời, Alise nói. Anh chưa đọc hả, Colin?

- Chính là thế đấy, Colin than thở. Mình chắc chắn rằng tất cả tiền của cậu tiếp tục bị quăng vào đó.

Chick và Alise quặp mũi xuống.

- Đó là lỗi ở mình, Alise không tiêu gì cho Partre nữa. Cô ấy không quan tâm đến việc đó kể từ khi cô ấy sống với mình.

Giọng anh chứa ý trách móc.

Em yêu anh hơn Partre, Alise nói.

Cô như sắp khóc.

- Em thật tốt, Chick nói. Anh không xứng đáng với em.

Sưu tầm Partre là thói xấu duy nhất của anh nhưng bất hạnh thay, một kỹ sư không thể được phép có tất cả.

- Mình rất tiếc, Colin bảo. Mình muốn tất cả sẽ tốt đẹp đối với các cậu. Các cậu mở khăn ăn ra.

Dưới khăn ăn của Chick, có một cuốn Chết nôn mưa đóng bìa da chồn hôi pha, còn dưới khăn của Alise, là một chiếc nhẫn vàng to hình một con buồn nôn.

- Ô!... Alise thốt lên.

Cô quàng tay lên cổ Colin và hôn anh.

- Cậu là tay chơi lịch sự, Chick nói. Mình không biết cảm ơn cậu như thế nào, vả lại, cậu cũng biết rất rõ rằng mình không thể cảm ơn cậu như mình muốn...

Colin cảm thấy được an ủi chút ít. Và tối nay Alise thật sự đẹp.

- Em dùng nước hoa gì thế? Anh hỏi. Chloé xúc tinh dầu hoa lan chung cất hai lần.

- Em không có nước hoa, Alise nói.

- Đó là hương thơm tự nhiên, Chick khẳng định.

- Tuyệt!... Colin reo. Em sẽ cảm nhận được rừng với một dòng suối và những chú thỏ con.

- Hãy nói với bọn em về Chloé đi!... Alise hào hứng lên tiếng.

Nicolas mang món khai vị lên.

- Xin chào cậu Nicolas, Alise nói. Cậu khỏe chứ?

- Khỏe, Nicolas trả lời.

Anh đặt khay lên bàn.

- Cậu không hôn cháu à? Alise hỏi.

Đừng bận tâm, Nicolas, Colin nói. Tôi sẽ rất vui nếu anh ăn tối với chúng tôi...

- Ồ! Vâng... Alise nói. Ăn với chúng cháu đi.

- Ngài làm tôi bối rối, Nicolas nói. Tôi không thể mặc thế này mà ngồi vào bàn được.

- Nghe này Nicolas, Colin nói, anh thay đồ đi nếu anh muốn, nhưng tôi ra lệnh cho anh phải ăn với chúng tôi.

- Tôi cảm ơn Ngài, Nicolas trả lời. Tôi sẽ đi thay đồ.

Anh bỏ cái khay xuống bàn rồi đi ra.

- Thế còn Chloé thì sao? Alise hỏi.

- Ăn đi, Colin nói. Tôi không biết đó là món gì, nhưng nhất định ngon.

- Cậu làm chúng tôi mòn mỏi!... Chick nói.

Một tháng nữa mình sẽ cưới Chloé, Colin tuyên bố. Mình ước gì là ngay ngày mai.

- Ồ! Anh may mắn đấy. Alise nói.

Colin cảm thấy xấu hổ vì giàu có thế.

- Nghe này Chick, cậu có muốn lấy ít tiền của mình không? Anh hỏi.

Alise nhìn Colin âu yếm. Anh từ tế đến mức người ta nhìn thấy những ý nghĩ màu xanh và màu hoa cà của anh đang động đậy trong các mạch máu ở tay anh.

- Mình không cho rằng điều đó có ích, Chick nói.

- Cậu có thể cưới Alise, Colin nói.

- Cha mẹ cô ấy không muốn, Chick trả lời, và mình cũng không muốn cô ấy bất hòa với họ, và lại cô ấy quá trẻ.

- Em không trẻ đến thế! Alise vừa nói vừa đột ngột ngồi thẳng dậy trên chiếc ghế dài có nhồi đệm, làm nổi bật bộ ngực khiêu khích của cô.

- Không phải cậu ấy muốn nói thế!... Colin ngắt lời.

Nghe này, Chick, mình có một trăm nghìn doublezon²⁰, mình sẽ cho cậu một phần tư và cậu sẽ có thể yên tâm mà sống. Cậu sẽ tiếp tục làm việc và như thế, mọi việc sẽ ổn.

- Mình sẽ không bao giờ có thể cảm ơn cậu cho đủ, Chick nói.

- Đừng cảm ơn mình, Colin nói. Điều mình quan tâm không phải là hạnh phúc của tất cả mọi người mà là hạnh phúc của mỗi người.

Có tiếng chuông reo ngoài cửa.

- Em sẽ mở, Alise nói. Em trẻ nhất, chính các anh đã phàn nàn về em như vậy...

Cô đứng dậy, đôi chân cô tạo ra một lớp màu mỏng trên bề mặt tấm thảm mềm.

Đó là Nicolas, anh xuống bằng lối cầu thang sau nhà. Bây giờ, anh trở lại, mình mặc chiếc áo ba đờ xuy bằng vải dày kẻ sọc màu be và xanh, đầu đội chiếc mũ phớt kiểu Mỹ rất phẳng. Anh có đôi găng tay da lợn, đôi giày da cá sấu mõm dài loại bền, và khi bỏ áo măng tô ra, anh xuất hiện trong toàn bộ vẻ huy hoàng, áo vét nhung hạt dẻ có sọc trắng màu ngà và chiếc quần xanh dầu mỡ, gấu lật rộng hơn một gang tay...

- Ô! Alise thốt lên. Cậu thật bảnh.

- Khỏe không, cháu của cậu? Luôn xinh đẹp chứ?... Anh vuốt ve ngực và hông cô.

- Cậu ngồi vào bàn đi. Alise mời.

- Xin chào các bạn, Nicolas vừa bước vào vừa nói.

- Cuối cùng thì anh cũng đã quyết định nói năng bình thường!... Colin nhận xét.

- Tất nhiên! Nicolas trả lời. Tôi cũng có thể. Nhưng hãy nói cho tôi hay, bốn người chúng ta đều có thể xưng hô thân mật chứ?

- Đồng ý! Ngồi xuống đi.

Nicolas ngồi xuống trước mặt Chick.

- Lấy món khai vị đi, anh ta nói.

- Các chàng trai, Colin kết luận, các cậu có đồng ý làm phù rể cho mình không?

- Rõ, Nicolas chấp nhận. Nhưng không được để chúng tôi cặp đôi với những phù dâu khủng khiếp, nhớ không?

Người ta lúc nào cũng cố làm thế.

- Tôi tính nhờ Alise và Isis làm phù dâu, Colin tiếp, và nhờ anh em nhà Desmaret làm những tay đồng tính luyện ái danh dự.

- Đồng ý, Chick tán thành.

- Alise, Nicolas lại nói, vào bếp mang món ăn ở trong lò nướng ra đây. Bây giờ được rồi đấy.

Cô theo lời hướng dẫn của Nicolas, mang lên một âu bạc lớn. Và khi Chick mở vung, họ thấy ở bên trong hai bức tượng bằng gan ngỗng, Colin mặc áo jacket còn Chloé mặc váy cô dâu. Xung quanh, người ta có thể đọc được ngày cưới, và ở một góc có chữ ký: Nicolas.

XVI

Colin chạy băng băng trên đường.

“Đây sẽ là một đám cưới rất tuyệt. Vào ngày mai, sáng mai. Tất cả các bạn mình sẽ đến đó...”

Con đường dẫn đến nhà Chloé.

“Chloé, môi em thật dịu ngọt. Em có làn da của quả chín. Đôi mắt em nhìn thấy những chân lý và cơ thể em làm anh nóng ran...”

Có những viên bi thủy tinh lăn trên đường và những đứa trẻ chạy theo sau.

“Sẽ cần nhiều tháng, nhiều tháng anh mới hôn em thỏa thích. Sẽ cần nhiều năm trời mới làm vui được những nụ hôn anh muốn dành cho em, hôn vào tay em, vào tóc em, vào mắt em, cổ em...”

Có ba cô bé trên đường; chúng hát rất tròn một bài hát nhảy vòng tròn nhưng chúng lại nhảy hình tam giác.

“Chloé, anh muốn cảm nhận cặp vú em trên ngực anh, hai tay anh bắt chéo trên người em, hai cánh tay em ôm vòng quanh cổ anh, mái đầu thơm nức của em dựa vào hõm vai anh, và làn da phập phồng của em, rồi mùi thơm từ cơ thể em...”

Bầu trời sáng và xanh, vẫn còn lạnh, nhưng có đỡ hơn.

Cây cối đen kịt trở ra những chiếc búp xanh căng phòng ở đầu các cành khô xỉn.

"Khi em xa anh, anh vẫn nhìn thấy em trong chiếc váy đó cùng những chiếc khuy bạc, nhưng em mặc nó khi nào nhỉ? Không, không phải lần đầu tiên chứ? Đó là vào buổi hẹn, bên trong chiếc áo măng tô nặng mà mềm, áo ôm sát người em.

Anh đẩy cửa nhà hàng và bước vào.

- Tôi muốn thật nhiều ôm hoa cho Chloé, anh đề nghị.

- Khi nào phải mang hoa tới cho cô ấy? Người bán hoa hỏi.

“Cô ấy trẻ và mảnh khảnh, đôi bàn tay đỏ. Cô ấy rất yêu hoa”.

- Mang đến vào sáng mai, rồi mang cả đến nhà tôi nữa. Phòng chúng tôi phải có đầy hoa trắng, hoa huệ tây, lay ơn trắng, hoa hồng và cả tá các loại hoa màu trắng khác, và đặc biệt, hãy đem đến cả một bó to hồng đỏ...

XVII

Anh em nhà Desmaret mặc lễ phục đám cưới. Họ rất hay được mời làm những người đồng tính luyến ái danh dự vì họ thể hiện rất đạt. Họ là anh em sinh đôi. Người anh tên là Coriolan. Gã có mái tóc đen và quăn, làn da trắng mịn, một phong thái trinh bạch, cái mũi thẳng và đôi mắt xanh lơ ẩn dưới đôi hàng mi dài màu vàng.

Người em là Pégase, cũng giống anh, nhưng lông mi cậu này xanh ngọc bích, thường chỉ nhờ nó mà người ta mới phân biệt được người này với người kia. Họ làm nghề đồng tính luyến ái do nhu cầu và do sở thích, nhưng vì người ta trả rất cao cho những người đồng tính danh dự, cho nên họ hầu như không làm việc nữa, và bất hạnh thay, nhàn cư vì bất thiện. Vì thế mà lúc tối qua, Coriolan đã cư xử tồi với một cô gái. Pégase vừa mắng anh thậm tệ vừa tự mát xa hông mình bằng thứ bột quả hạnh nhân đực trước một tấm gương lớn ba mặt.

- Anh về lúc mấy giờ hả? Pégase hỏi.

- Không biết nữa, Coriolan trả lời. Kệ tôi, chú cứ lo cái hông của chú đi.

Coriolan nhô lông mày bằng một cái nhíp kẹp mạch.

- Anh là đồ bản thủ! Pégase nói. Một cô gái!... Nếu dì nhìn thấy anh!...

- Ô!... Chú chưa bao giờ làm điều đó chắc? Hả? Coriolan hỏi, giọng buộc tội.

- Khi nào? Pégase hỏi lại, giọng hơi lo lo.

Anh ta ngừng xoa và làm vài động tác mềm dẻo trước gương.

- Được rồi, không nói nữa. Coriolan nói. Tôi không muốn làm chú phải chui xuống đất. Tốt nhất là gài hộ tôi cái quần đùi.

Họ có những chiếc quần đùi đặc biệt, cửa quần ở phía sau, rất khó tự gài lấy.

- A! Pégase cười khẩy. Thấy không? Anh không thể nói được gì!...

- Thôi đi, tôi nói với chú rồi! Coriolan nhắc lại. Ai cưới hôm nay đấy?

- Colin lấy Chloé, người em ghê tởm nói.

- Sao chú lại có cái giọng ấy? Coriolan hỏi. Cậu này là người tốt.

- Đúng, cậu ấy tốt, Pégase, nói với về thêm muốn. Nhưng cô ấy, cô ấy có bộ ngực tròn đến mức người ta thực sự không bao giờ có thể nhầm được rằng đó là một chàng trai!...

Coriolan đỏ mặt.

- Tôi thấy cô ấy xinh... gã lắm nhảm. Người ta thấy thêm sờ lên ngực cô ấy. Chú không thấy thế à?

Em gã dờ dẩn nhìn gã.

- Anh đúng là đồ quái thai! Cậu ta lấp bắp, dùng hết sức bình sinh. Anh là tên đòi bại nhất tôi biết... Rồi sẽ có ngày anh phải cưới một cô gái cho xem.

XVIII

Ông Thày tu từ kho đồ thờ đi ra, theo sau là một gã Bedon và một gã Chuiche²¹. Họ mang những hộp các tông to có gợn sóng chứa đầy những đồ trang trí.

- Khi cái xe cam nhông của những tay thợ về đến, anh hãy cho nó vào đến tận ban thờ, Joseph ạ, ông ta nói với Chuiche. Thực sự, hầu như tất cả các Chuiche chuyên nghiệp đều được gọi là Joseph.

- Người ta vẽ toàn màu vàng ạ? Joseph hỏi.

- Có những đường kẻ tím, Bedon trả lời, đó là Emmanuel Judo, một anh chàng vui tính cao lớn dễ thương có bộ quân phục và dây chuyền vàng óng ánh như những chiếc mũi bị đóng băng.

- Đúng, ông Thày tu nói, bởi vì Cú Xám²² tới làm lễ Chúc phúc. Lại đây, ta sẽ trang trí ban công của các nhạc công bằng tất cả những gì ta có trong cái hộp này.

- Có bao nhiêu nhạc công? Chuiche hỏi.

- Bảy mươi ba. Bedon trả lời.

- Và mười bốn Trẻ em Đức tin. Ông Thày tu tự hào nói.

Chuiche huýt một tiếng dài: “Fuyuyuu...”

- Chỉ có hai người họ cười! Gã nói về khâm phục.

- Phải, Thầy tu trả lời. Với những người giàu thì thế đấy.

- Có đông người không? Bedon hỏi.

- Đông! Chuiche đáp. Tôi sẽ lấy cây kích dài màu đỏ của tôi và cây gậy có chỏm đỏ.

- Không, Thầy tu bảo. Phải lấy cây kích vàng và gậy tím, như thế sẽ đặc biệt hơn.

Họ đến dưới ban công. Ông Thầy tu mở cái cửa nhỏ ẩn trong một cây cột đỡ vòm nhà thờ, rồi mở vòm ra. Người nọ tiếp sau người kia, họ chui vào cái cầu thang hẹp xoáy tròn ốc vô tận kiểu Archimède. Một ánh sáng mờ ảo chiếu từ trên cao xuống.

Họ leo hai mươi bốn vòng xoáy tròn ốc và ngừng lại để thở.

- Mệt thật! Thầy tu nói.

Chuiche, người đứng thấp nhất, tán thành, còn Bedon ở giữa cũng ủng hộ nhận xét đó.

- Còn hai vòng rưỡi nữa, Thầy tu bảo.

Họ nhoi lên trên cái mái bằng ngược hướng ban thờ, cách mặt đất một trăm mét và qua đám sương mù, khó mà nhận ra ban thờ đó. Mây vào trong nhà thờ một cách tự nhiên và những bông mây rộng màu xám lơ lửng khắp gian giữa.

- Trời sẽ đẹp, Bedon vừa nói vừa hít hương vị của mây. Tôi nghĩ thấy có mùi húng tây.

- Có cả mùi thơm của xạ cúc lan nữa. Chuiche chêm vào. Chắc chắn là tôi có nghĩ thấy.

- Tôi hy vọng rằng buổi lễ sẽ thành công! Ông Thầy tu nói.

Họ đặt hộp các tông xuống và bắt đầu trang trí những chiếc ghế của nhạc công, Chuiche giở chúng ra, thổi bụi ở phía trên rồi đưa chúng cho Bedon và Thầy tu.

Trên đầu họ, những cây cột vươn mãi, vươn mãi và hình như chúng gặp nhau ở nơi rất cao. Mặt đá mờ màu kem tắm mình trong ánh nắng nhẹ

và êm, phản chiếu buổi sớm mai ngọt dịu chứa chan đang vuốt ve. Tít trên cao, bầu trời xanh biếc.

- Phải lau bóng những chiếc micro, ông Thầy tu bảo Chuiche.

- Tôi mở nốt mấy thứ cuối cùng ra, Chuiche trả lời, rồi tôi sẽ lo đến nó!

Gã lôi từ cái đẩy của gã ra một miếng giẻ bằng len đỏ và bắt đầu xát mạnh chân đế của chiếc micro đầu tiên. Có tất cả bốn chiếc xếp hàng trước những cái ghế của dàn nhạc, chúng được bố trí làm sao để khi có một hồi chuông ngân ở phía ngoài nhà thờ ở phía bên trong, người ta sẽ nghe thấy điệu nhạc.

- Nhanh tay lên, Joseph! Thầy tu giục. Emmanuel và tôi, chúng tôi đã xong.

- Đợi tôi, tôi cần được ưu tiên thêm năm phút. Chuiche nói.

Bedon và Thầy tu đẩy nắp những chiếc hộp đựng đồ lại và xếp chúng vào một góc ban công cho dễ tìm sau đám cưới.

- Tôi đã sẵn sàng! Chuiche nói.

Cả ba đều khóa dây curoa ở dùi của họ lại và duyên dáng lao vào hư vô. Ba bông hoa lớn màu xanh mở bung ra với tiếng bập bênh êm mượt và không có gì trở ngại, họ đặt chân lên những viên đá nhẵn bóng ở gian giữa nhà thờ.

XIX

- Mà thấy tao xinh chứ?

Chloé ngấm mình trong bể nước dát bạc có rải cát nơi chú cá đỏ đang đùa giỡn một cách vô tư. Trên vai cô, con chuột ria đen dùng chân xoa mũi và nhìn hình ảnh phản chiếu đang loang ra.

Chloé đi đôi tất dài, mỏng như một làn khói hương màu vàng óng giống màu da cô, và một đôi giày da cao gót màu trắng. Những phần còn lại, cô để trần chỉ trừ một chuỗi xuyên vàng màu xanh to bản làm cho cổ tay thanh mảnh của cô càng thanh mảnh hơn.

- Mà cho rằng tao nên mặc quần áo vào ư?

Con chuột trượt dọc theo cái cổ tròn của Chloé và ngồi trên một bên ngực cô. Nó nhìn cô từ dưới lên và tỏ ra tán thành ý kiến này.

- Vậy tao để mày xuống đất! Chloé nói. Mày biết đấy, mày sẽ quay về nhà Colin tối nay. Nhưng đừng quên tạm biệt những người khác ở đây.

Cô đặt con chuột xuống thăm rồi nhìn qua cửa sổ, buông ri đô xuống và đến cạnh giường. Chiếc váy trắng của cô được trải rộng cùng hai chiếc váy màu nước trong vắt của Isis và Alise.

- Các cậu sẵn sàng rồi chứ?

Trong phòng tắm, Alise giúp Isis vấn tóc. Họ cũng đã đi giày và tất.

- Chúng ta không ai sửa soạn khăn trương cả, cả các cậu và mình, Chloé nói, giọng vờ giận dữ. Các cậu thân mến, các cậu biết là sáng nay mình lấy chồng chứ?

- Còn một giờ nữa! Alise nói.

- Tức là còn lâu, Isis nói. Cậu cũng đã vấn tóc.

Chloé vừa cười vừa lắc lắc những búp tóc. Trong căn phòng tắm đầy hơi nước này thật là ấm áp, cái lưng của Alise hấp dẫn đến mức Chloé dịu dàng vuốt ve nó bằng lòng bàn tay phẳng phiu của mình. Isis ngồi trước gương, ngoan ngoãn đưa đầu theo những động tác của Alise.

- Làm người ta nhột! Alise nói và bật cười.

Chloé cố ý vuốt ve ở chỗ cô hay buồn từ sườn tới hai bên hông. Làn da của Alise nóng và sinh động.

- Cậu sẽ làm rơi lô của mình đấy, Isis nói. Cô đang sửa móng tay để giết thời gian.

- Các cậu thật là đẹp, cả hai cậu, Chloé khen. Thật tiếc là các cậu không thể cứ thế này mà đến đó, mình muốn các cậu cứ như vậy, chỉ mang tất và giày thôi.

- Đi mặc đồ vào đi, bé con, Alise nói. Cậu làm hỏng hết bây giờ đấy.

- Hãy hôn mình đi, Chloé nói. Mình thật hài lòng!

Alise tổng cổ cô ra khỏi phòng tắm, Chloé ngồi vào giường mình. Cô cười một mình khi nhìn thấy những dải đăng ten ở váy. Để bắt đầu, cô mặc một chiếc xu chiêng nhỏ bằng giấy bóng kính và một chiếc quần lót bằng sa

tanh trắng làm nổi bật vẻ đẹp của những đường nét chắc khỏe ở cô một cách trọn vẹn nhất.

XX

- Xong chưa? Colin hỏi.

- Chưa, Chick trả lời.

Đã là lần thứ mười bốn Chick phải thắt lại nút cà vạt cho Colin mà vẫn chưa ổn.

- Người ta có thể đeo găng mà thắt! Colin bảo.

- Vì sao? Sẽ tốt hơn chẳng? Chick hỏi.

- Mình không biết, Colin trả lời. Đó là một ý tưởng bất chợt.

- May là ta đã dành nhiều thời gian chuẩn bị trước, Chick cầu nhàu.

- Đúng. Nhưng chúng ta vẫn muộn nếu không thành công.

-Ồ! Chick kêu lên. Chúng ta sẽ làm được ngay thôi.

Anh thực hiện cả một loạt động tác nhanh rất ăn khớp với nhau và kéo mạnh hai đầu cùng lúc. Chiếc cà vạt đứt tung ở giữa, mỗi tay anh cầm một nửa.

- Chiếc thứ ba rồi đây, Colin nhận xét, vẻ lơ đãng.

-Ồ! Chick nói. Được rồi... Mình biết rồi...

Anh ngồi lên một chiếc ghế, xoa xoa cằm vẻ mê mải.

- Mình không hiểu có chuyện gì, anh nói.

- Mình cũng vậy, Colin nói. Nhưng có vẻ không bình thường.

-Ừ, rõ là thế. Mình sẽ thử mà không nhìn, Chick nói.

Anh lấy chiếc cà vạt thứ tư và lơ đãng vòng quanh cổ Colin, mắt chăm chú dõi theo đường bay của một chú chim Brouzillon, vẻ rất chú ý. Anh đưa đầu to xuống phía dưới đầu nhỏ, rồi lại đưa nó vào nút, quay nó về bên phải, lại đưa xuống dưới, và thật không may, đúng vào lúc đó, đôi mắt anh đưa xuống việc anh đang làm, và chiếc cà vạt đóng mạnh lại, làm dập ngón tay trở của anh. Anh thốt lên một tiếng kêu đau đớn.

- Đồ dở hơi! Đồ bò cái!!! Anh rửa.

- Nó làm cậu đau à? Colin hỏi, giọng thương cảm.

Chick mút mạnh ngón tay.

- Móng tay mình sẽ đen kịt, anh than.

- Anh bạn khốn khổ của tôi! Colin nói.

Chick lăm bắm cái gì đó và nhìn Colin.

- Một phút!... Anh thì thầm. Nó đang tự thắt!... Đừng động đây!...

Anh thận trọng lùi lại, mắt vẫn không rời nút cà vạt và lấy một lọ gồm màu phấn ở trên bàn phía sau anh. Anh từ từ đưa đầu tuýp xịt nhỏ lên miệng và lặng lẽ đến gần. Colin vừa hát lầm rầm vừa giả vờ nhìn lên trần nhà.

Tia nước nhỏ phun ngay vào chính giữa nút cà vạt. Nó giật nhanh một cái rồi nằm im, cố định đúng chỗ bởi lớp nhựa đang dần cô đặc lại.

XXI

Colin đi ra khỏi nhà, theo sau anh là Chick. Họ thả bộ đi đón Chloé. Nicolas sẽ đến thẳng nhà thờ. Anh ta phải trông coi một món ăn đặc biệt tìm được trong sách nấu ăn của Gouffé, anh đang chờ đợi một kỳ tích.

Trên đường đi, Chick dừng chân trước một hàng sách. Chính giữa quầy, một quyển *Mùi hấp hơi*²³ của Partre, bọc da maroquin tím, đang lấp lánh như một món trang sức quý với các hình vũ khí của Nữ công tước de Bovouard.

- Ô! Nhìn kìa!... Chick gọi.

- Cái gì? Colin quay người lại hỏi. A! Cái này ấy à?

- Ủ! Chick trả lời.

Anh bắt đầu chảy nước dãi vì thèm. Một dòng suối nhỏ hình thành giữa hai chân anh và chảy dọc xuống lề đường, vòng vèo theo những đám bụi nhỏ trên vỉa hè.

- Sao? Colin hỏi. Cậu đã có quyển đó rồi chứ?...

- Nhưng không đóng như thế!... Chick nói.

- Ô! Nhiều quá! Colin kêu lên. Đi đi, chúng ta vội.

- Ít nhất cũng đáng giá một hoặc hai doublezon, Chick tính.

- Chắc chắn thế. Colin nói, anh vượt lên khá xa.

Chick lục túi.

- Colin! Anh gọi... Cho mình mượn ít tiền.

Colin dừng lại. Anh lắc đầu buồn bã.

- Mình chắc rằng hai mươi lăm nghìn doublezon mà mình đã hứa cho cậu sẽ chẳng tồn tại được bao lâu.

Chick đỏ mặt, cúi đầu, nhưng vẫn chìa tay. Anh cầm tiền rồi lao vào cửa hàng sách. Colin lo lắng chờ đợi. Khi nhìn thấy vẻ hoan hỉ của Chick, anh lại lắc đầu, nhưng lần này với vẻ thương cảm, và anh nở nụ cười trên môi.

- Cậu thật điên, Chick đáng thương của tôi! Cậu đã trả bao nhiêu?

- Điều đó không quan trọng! Chick nói. Nhanh lên nào.

Họ vội vã lên đường. Chick như đang cười ròn rã mà bay.

Ở cửa nhà Chloé, mọi người nhìn cái ô tô trắng tuyệt đẹp do Colin đặt cũng vừa tới nơi cùng với người tài xế mặc chế phục. Bên trong, tất cả đều phủ lông màu trắng, người ngồi được sưởi ấm và nghe nhạc.

Bầu trời xanh trong, những đám mây nhẹ, lãng đãng. Trời rét, nhưng không rét quá. Mùa đông sắp qua.

Nền thang máy phòng lên dưới chân họ, và trả họ lên tầng trong một cơn co thắt mềm mại. Cửa thang máy mở ra trước mắt họ. Họ bấm chuông. Có người mở cửa. Chloé đang đợi họ.

Ngoài chiếc áo lót bằng giấy bóng kính, cái quần màu trắng và đôi tất dài, cô còn mang trên mình hai thứ đồ bằng mu-xơ-lin dày và một mạng bằng vải tuyền che từ vai xuống để đầu hoàn toàn thoải mái.

Alise và Isis cũng mặc như vậy, nhưng váy họ màu nước. Tóc họ uốn quăn lấp lánh dưới ánh mặt trời, những lọn tóc phồng lên tỏa hương thơm quây tròn trên vai họ. Người ta không biết chọn cô nào. Colin biết. Anh không dám ôm hôn Chloé vì sợ làm áo váy cô xộc xệch, bù lại, anh ôm Isis và Alise. Các cô vui vẻ vì thấy anh thật hạnh phúc.

Cả căn phòng chất đầy hoa trắng được Colin chọn, ở cái giường không xếp dọn, trên chiếc gối, có một cánh hoa hồng đỏ. Mùi hoa và hương vị của

các cô gái hòa quyện chặt vào nhau, và Chick tự coi mình như một con ong trong tổ. Alise cài một bông lan màu hoa cà trên tóc, còn Isis thì cài bông hồng tía, Chloé lại dùng một bông hoa trà trắng. Cô cầm một bó huệ tây và một vòng lá thường xuân tươi mát, óng ánh bên cạnh dây xuyên vàng to màu xanh lơ. Chiếc nhẫn đính hôn có đính những viên kim cương nhỏ hình vuông hoặc thuôn dài khắc tên Colin theo những dấu móc. Ở một góc, dưới một bó hoa, thấy có đỉnh đầu của nhà quay phim đang quay maniven một cách tuyệt vọng.

Colin đứng vài phút với Chloé, rồi đến Chick, Alise và Isis. Sau đó, tất cả tập hợp lại và theo Chloé, người đầu tiên đi vào thang máy. Dây cáp dẫn dài ra vì nặng quá tải, đến mức không cần phải ấn nút, mà họ còn phải chú ý để đi ra thật nhanh nếu không sẽ bị đưa ngược lên cabine.

Người lái xe mở cửa. Ba cô gái và Colin leo lên phía sau, Chick ngồi đằng trước và họ đi. Tất cả mọi người lại đổ ra đường và hăng hái vung tay, tưởng như đó là ngài Tổng thống, sau đó vừa trở lại con đường của mình, họ vừa nghĩ tới những đồ vật óng ánh và dát vàng.

Nhà thờ không xa lắm. Chiếc ô tô rẽ một vòng lượn duyên dáng theo hình trái tim và dừng lại ở dưới các bậc thang.

Trên bậc thềm, giữa hai cái cột to chạm khắc, ông Thầy tu, Bedon và Chuiche duyệt binh trước đám cưới. Phía sau họ, những lá cờ lụa trắng phủ xuống tận đất, và mười bốn đứa trẻ Đức tin đang biểu diễn múa ba lê, chúng mặc áo blu trắng, quần cộc đỏ và giày trắng. Thay cho quần cộc, những bé gái mặc váy xếp xinh xinh màu đỏ, và chúng cũng cài một chiếc lông đỏ trên tóc. Ông Thầy tu ôm cái hòm lớn, Bedon thì thối sáo còn Chuiche dùng cái xúc xắc bằng quả bí khô để đánh nhịp. Cả ba đồng thanh hát điệp khúc, sau đó, Chuiche dạo một bước điệu nhảy claquette, tay cầm chiếc kèn bát, thực hiện một cốt chủ đề giật gân theo một điệu nhạc rất hợp với hoàn cảnh.

Bảy mươi ba nhạc công đã chơi nhạc ở ban công và những cái chuông ngân hết cỡ.

Bỗng nhiên có một hợp âm chói tai, nhạc trưởng đứng quá sát mép nên vừa ngã vào khoảng không, và phó nhạc trưởng chỉ huy thay. Vào lúc nhạc trưởng vỡ tan trên nền đá, họ tạo ra một hợp âm khác để át tiếng ngã, nhưng nhà thờ lại rung cả nền.

Colin và Chloé sững sốt nhìn cuộc duyệt binh của ông Thầy tu, Bedon, Chuiche và hai tay đàn em của Chuiche ở phía sau gã đang ở cửa nhà thờ đợi thời điểm trình diễn mẫu.

Ông Thầy tu vừa rung lên lần cuối vừa tung hứng những chiếc que, Bedon lấy từ cái đẩy của gã ra một tiếng kêu chua loét làm cho nửa số phụ nữ sùng đạo đang đứng dọc theo các bậc thang để xem cô dâu bị rơi vào trạng thái sùng kính, còn Chuiche thì làm đứt dây đàn contrabass bằng hợp âm cuối cùng. Cùng lúc đó, mười bốn đứa trẻ Đức tin nối đuôi nhau xuống các bậc thang xếp thành hàng, con gái bên phải, con trai bên trái của xe ô tô.

Chloé bước ra. Cô thật tuyệt diệu và rực rỡ trong bộ váy trắng. Alise và Isis bước theo sau. Nicolas vừa đến và bước tới nhập hội. Colin khoác tay Chloé, Nicolas khoác tay Isis, Chick khoác tay Alise, họ lên bậc thềm, theo sát họ là anh em Desmaret, Coriolan bên phải còn Pégase bên trái, trong khi những đứa trẻ Đức tin cũng từng đôi đi lên. Trong khi chờ đợi, ông Thầy tu, Bedon và Chuiche nhảy một vòng sau khi xếp dựng cụ lại.

Lên giữa bậc thềm, Colin và các bạn anh làm một động tác đổi chỗ phức tạp, để đứng thứ tự vào nhà thờ: Colin với Alise, Nicolas khoác tay Chloé, sau đó Chick và Isis, cuối cùng là anh em Desmaret nhưng lần này Pégase ở bên phải còn Coriolan ở bên trái. Ông Thầy tu cùng những kẻ cuồng tín của ông bỗng ngừng quay, đứng vào đầu đoàn người, và tất cả vừa hát một bài hợp xướng cổ theo lễ nghi Gregorian, vừa đổ xô về phía cửa. Bọn đàn em của Chuiche, lúc đi ngang qua, lấy một quả bóng thủy tinh nhỏ, mảnh, đựng đầy nước phép ném vỡ đầu họ và cắm vào tóc họ những cây hương đã thấp đang cháy lên một ngọn lửa vàng dành cho đàn ông và lửa tím dành cho đàn bà.

Những chiếc goòng xếp thành hàng ở phía trong cửa nhà thờ. Colin và Alise ngồi lên chiếc đầu tiên và đi ngay lập tức. Người ta rơi vào một hành lang tối om tạo cảm giác tôn kính.

Chiếc xe goòng lăn trên đường ray, rền như tiếng sấm, và âm nhạc vang vọng trượt theo phía sau. Ở cuối hành lang, chiếc goòng tiến vào một cái cửa, đột ngột đảo chiều và Thánh bỗng xuất hiện trong một thứ ánh sáng xanh lá cây. Ngài nhún nhó trông thật đáng sợ, Alise ôm chặt lấy Colin. Mạng nhện quét khắp mặt họ, những mẫu kính cầu bật lại trong trí nhớ họ.

Lần gặp thứ hai là Đức mẹ Đồng trinh, lần thứ ba là gương mặt của đức Chúa trời một bên mắt có vết bầm và vẻ không vui, Colin nhớ lại toàn bộ bài cầu nguyện và đọc cho Alise.

Chiếc goòng khai thông trong tiếng ồn đình tai, đến dưới vòm gian bên và ngừng lại. Colin xuống, để Alise về chỗ của cô và đợi Chloé vừa xuất hiện đúng vào lúc ấy.

Họ nhìn gian giữa. Rất đông người. Tất cả những người quen của họ đều ở đây, nghe nhạc và thưởng thức một buổi lễ thành công như vậy.

Đang nhảy lộn nhào trong những trang phục đẹp của họ, Chuiche và Bedon xuất hiện, theo sau là ông Thầy tu đi kèm Cú Xám. Tất cả đứng dậy, Cú Xám cũng ngồi vào một chiếc ghế pho tôi nhưng. Tiếng ghế ken két trên nền đá lát rất đồng điệu.

Âm nhạc bỗng nhiên ngừng lại. Thầy tu quỳ trước thánh đường, dập đầu xuống sàn ba lần rồi Bedon đi về phía Colin và Chloé để dẫn họ về chỗ trong khi Chuiche sắp xếp lũ trẻ con Đức tin thành hai hàng bên ban thờ. Bây giờ, trong nhà thờ im lặng tuyệt đối, mọi người nín thở.

Khắp nơi, những tia sáng lớn chiếu xuống các đồ vật dát vàng làm chúng bắn tung ra tứ phía, và nếu nhìn từ bên trong, những sọc vàng, sọc tím của nhà thờ làm cho gian giữa trông giống hình cái bụng của một con ong lớn đang nằm.

Tít trên cao, các nhạc công bắt đầu một bản hợp tấu mơ màng. Mây bay vào. Chúng có hương vị rau mùi và cỏ dại trên núi. Trong nhà thờ, không khí ấm nóng, người ta cảm thấy được bao bọc bởi làn khí quyền diệu và êm.

Quỳ trên hai ghế cầu nguyện bọc nhung trắng trước thánh đường, Colin và Chloé tay trong tay, chờ đợi. Trước mặt họ, ông Thầy tu lật nhanh một quyển sách dày bởi ông ta không nhớ thể thức nữa. Thỉnh thoảng, ông ta lại ngoái cổ lại để liếc Chloé vì ông rất thích chiếc váy trắng của cô. Cuối cùng, ông ngừng lật các trang sách, ngẩng đầu lên, dùng tay làm hiệu cho nhạc trưởng bắt đầu tấn công vào bài mở đầu.

Ông Thầy tu lấy hơi, bắt đầu hát bài lễ nghi được giữ nhịp bởi tiếng thổi đồng thanh của mười một chiếc kèn trumpet bị bịt nút. Cú Xám ngủ

mơ màng, tay đặt trên cây gậy quyền. Ông biết rằng người ta sẽ đánh thức ông khi đến lượt ông hát.

Khúc mở màn và khúc nghi lễ được viết theo những chủ đề nhạc blues cổ điển. Để vào lễ cam kết, Colin đã yêu cầu người ta chơi bản Chloé do Duke Ellington chuyển biên từ một điệu nhạc cổ rất quen thuộc.

Trước mặt Colin, người ta thấy Jésus trên một cây thánh giá lớn màu đen đóng trên tường. Người có vẻ hạnh phúc vì đã được mời và thích thú nhìn ngắm tất cả. Colin nắm tay Chloé và bẽn lẽn cười với Jésus. Anh có vẻ mệt. Buổi lễ với anh rất vất vả, năm nghìn doublezon nhưng anh hài lòng vì nó thành công.

Xung quanh thánh đường đầy hoa. Anh yêu bản nhạc mà lúc này người ta đang chơi. Anh thấy ông Thầy tu trước mặt mình và nhận ra bản nhạc. Lúc ấy, anh khẽ nhắm mắt, nghiêng người một chút về phía trước và nói: “Đồng ý”.

Chloé cũng nói “Đồng ý” và ông Thầy tu xiết mạnh tay họ. Dàn nhạc lại bắt đầu chơi và Cú Xám đứng dậy để làm Lễ khức lệ²⁴. Chuiche lướt giữa hai hàng người để đánh một gậy lên những ngón tay của Chick, bởi đáng lẽ phải nghe thì anh lại vừa mở quyển sách của mình ra.

XXII

Cú Xám đã ra đi, Colin và Chloé đứng trong gian thờ để nhận những nắm tay và những lời chửi rủa sẽ mang lại cho họ hạnh phúc. Những người khác khuyên họ những điều cần thiết cho buổi đêm; một người bán báo đi qua, đề xuất với họ những tấm ảnh hướng dẫn hữu ích. Họ bắt đầu cảm thấy rất mệt. Nhạc vẫn chơi liên tục và mọi người nhảy trong nhà thờ nơi người ta mời ăn những chiếc bánh ngọt có tráng mật đã được ban phép, đồ giải khát sùng tín với những chiếc sandwich kẹp cá tuyết. Ông Thầy tu đã mặc lại bộ áo thường ngày có thùng một lỗ lớn ở mông, nhưng ông ta tính sẽ mua một cái mới toanh bằng lợi nhuận từ số tiền năm nghìn doublezon thu được. Hơn thế nữa, như người ta vẫn thường làm, ông ta vừa biến thủ tiền của dàn nhạc bằng cách chối việc trả tiền thù lao cho nhạc trưởng vì ông này chết trước khi bắt đầu. Bedon và Chuiche cởi những bộ đồ màu mè của những đứa trẻ Đức tin để mặc lại quần áo cho chúng, Chuiche còn đặc biệt chịu trách nhiệm về các cô bé. Hai gã tùy tùng của

Chuiche đến với tư cách là người phụ việc, đã ra về. Chiếc cam không chở những người thợ vẽ vẫn đợi bên ngoài. Họ chuẩn bị tháo những màu vàng, màu tím để xếp vào trong những cái chậu nhỏ trông rất ghê.

Bên cạnh Colin và Chloé, Alise, Chick, Isis và Nicolas cũng đang tập hợp những cái bắt tay. Anh em Desmaret cũng giờ cái bắt tay cho họ. Khi Pégase nhìn thấy anh trai mình tiếp cận quá sát Isis đang ở bên cạnh, gã cầu thật mạnh vào hông ông anh để bắt hấn ta phải xử sự như một người đồng tính luyến ái.

Còn lại khoảng mười hai người. Đó là những bạn bè riêng của Colin và Chloé sẽ đến dự chiêu đãi sau buổi trưa. Tất cả vừa đi ra khỏi nhà thờ vừa liếc mắt nhìn lần cuối những bông hoa ở ban thờ và ra đến bậc thềm, họ cảm thấy không khí lạnh táp vào mặt. Chloé bắt đầu ho, cô xuống bậc thang rất nhanh để vào trong xe cho ấm. Cô thu mình trên đệm và đợi Colin.

Những người khác đứng trên thềm, nhìn đám nhạc công bị đưa lên một cái xe chở tù vì tất cả bọn họ đều mắc nợ. Họ ngồi chật xếp lớp như cá mòi và để trả thù, họ thổi các nhạc cụ và khi tiếng thổi từ phía những nhạc công violin vang lên tạo ra một âm thanh rền rĩ kinh khủng.

XXIII

Căn phòng của Colin tương đối vuông vắn, trần khá cao, nhìn ra ngoài bằng một cửa sổ cao năm mươi xăng ti mét, cách mặt đất gần một mét rưỡi, chạy suốt bề ngang tường. Sàn nhà trải một tấm thảm dày màu da cam sáng, các bức tường phủ da thật.

Chiếc giường không kê trên thảm mà ở trên một tầng lửng cao ngang giữa tường. Lên giường phải dùng đến chiếc thang gỗ sến xứ Syracuse²⁵ bọc da đỏ trắng. Không gian dưới mặt phẳng đó, tức là phía dưới giường, được dùng làm phòng thay đồ. Ở đó có sách vở, có bộ ghế tiện nghi và cả ảnh của Dalai-Lama.

Colin vẫn đang còn ngủ. Chloé vừa tỉnh dậy, đang ngấm anh. Mái tóc cô lòa xòa, trông cô trẻ hơn thường ngày. Trên giường, chỉ còn một tấm ga, chiếc bên dưới, những thứ khác tả tung khắp căn phòng được sưởi ấm bằng những dòng khí nóng. Bây giờ cô đang ngồi, hai đầu gối đỡ cằm, rồi cô dụi mắt, sau đó cô vươn vai, ngả người, chiếc gối lồm xuống dưới sức nặng của cô.

Colin nằm sấp, hai tay ôm lấy chiếc gối ống, nhỏ dãi như một đứa trẻ có tuổi. Chloé bật cười và quỳ xuống cạnh anh, lắc thật mạnh. Anh tỉnh ngủ, chống tay ngồi dậy và hôn cô trước khi mở được mắt. Chloé dễ yên về thích thú, hướng anh tới những vị trí cô chọn. Cô có làn da hồng phách, ngon lành như mút hạnh đào.

Con chuột màu ghi có bộ ria mép đen bám dọc theo cầu thang và lên báo tin cho họ là Nicolas đang đợi. Họ nhớ đến chuyến du lịch và nhảy ra khỏi giường. Chuột ta lợi dụng lúc họ không để ý lấy sạch bánh socola trứng đựng trong cái hộp lớn để ở đầu giường.

Họ tắm rửa nhanh, mặc những bộ quần áo hài hòa rồi vội vàng đi xuống bếp. Nicolas mời họ dùng điểm tâm ngay tại đó. Con chuột đi theo họ, dừng ở hành lang. Nó muốn xem tại sao những tia nắng mặt trời không chiếu rọi như mọi khi và nhân dịp đó, nó trách mắng chúng.

- Này, anh chị ngủ ngon chứ? Nicolas hỏi.

Mắt Nicolas có quầng và da anh hơi xỉn đi ít nhiều.

- Rất ngon, Chloé trả lời, cô buông mình xuống một chiếc ghế vì cô thấy đứng rất mệt.

- Còn anh? Colin hỏi, anh trượt chân và ngã xuống đất nhưng không thềm cổ đứng dậy.

- Tôi ấy à? Nicolas hỏi lại, tôi đã đưa Isis về nhà và cô ấy đã cho tôi uống một ly, đúng theo lệ.

- Cha mẹ cô ấy không có nhà à? Chloé lại hỏi.

- Không, Nicolas trả lời. Chỉ có hai cô em họ, và họ cứ nhất định muốn tôi ở lại.

- Họ bao nhiêu tuổi? Colin hỏi, vẻ quỷ quyết.

- Tôi không biết, Nicolas nói. Nhưng theo xúc giác, tôi đoán một cô mười sáu, một cô mười tám.

- Anh đã qua đêm ở đây? Colin hỏi tiếp.

- O!... Nicolas áp ứng... Cả ba đều ngà ngà say, vậy nên tôi phải cho họ đi ngủ. Giường của Isis lại quá rộng... Vẫn còn thừa một chỗ... Tôi đã

không muốn đánh thức anh chị dậy, vậy là tôi đã ngủ với họ.

- Ngủ?... Chloé hỏi... Cái giường chắc rất cứng, vì trông anh có vẻ mệt mỏi...

Nicolas ho một cách không tự nhiên lắm và xoắn lấy những cái máy điện.

- Ném đi, anh nói để chuyển hướng câu chuyện.

Đó là những quả mơ nhồi chà là và nhồi mận trong một thứ siro sánh có rưới caramel lên trên.

- Anh có lái xe được không? Colin hỏi.

- Tôi sẽ thử. Nicolas trả lời.

- Món này ngon, Chloé nói. Hãy mang đi, Nicolas.

- Tôi muốn một thứ gì đó bổ hơn. Nicolas nói.

Anh ta chế tạo một thứ đồ uống khủng khiếp ngay trước mắt Colin và Chloé. Gồm có rượu trắng, một thìa giấm, năm lòng đỏ trứng gà, hai con sò, và một trăm gram thịt xay cùng với kem tươi và một nhúm soda hiposulphite. Tất cả trôi xuống họng anh ta, tạo nên thứ âm thanh của một máy gia tốc cộng hưởng từ quay ở tốc độ lớn nhất.

- Sao? Colin hỏi, anh cười đến gần nghẹt thở vì thấy Nicolas nhăn mặt.

- Tốt!... Nicolas cố gắng trả lời.

Thực vậy, những quảng thâm trên mắt anh ta bỗng nhiên biến mất như thể người ta đã bôi vào đó chất benzin, và da anh ta sáng ra trông thấy. Anh ta vùng vẫy, xiết nắm tay và gầm lên. Chloé nhìn anh, hơi lo.

- Anh không đau bụng chứ, Nicolas?

- Hoàn toàn không!... Nicolas rống lên. Hết rồi. Tôi cho các bạn phần còn lại, rồi sau đó chúng ta sẽ đi.

XXIV

Chiếc ô tô màu trắng thận trọng mở lối đi trên con đường mòn. Colin và Chloé ngồi phía sau nhìn phong cảnh, vẻ hơi khó chịu. Bầu trời thấp, những chú chim đỏ bay sát đường dây điện báo, cũng lượn lên rồi lại lượn

xuống theo nhịp điệu đều đều, và tiếng kêu the thé của chúng vọng trên mặt những vũng nước đen sạm.

- Vì sao lại đi lối này? Chloé hỏi Colin.

- Đây là đường tắt, Colin trả lời. Buộc phải thế. Con đường trước đây đã cũ. Ai cũng đã muốn chạy đường đó vì lúc nào thời tiết ở đó cũng đẹp, còn bây giờ, chỉ còn con đường này. Em đừng lo. Nicolas lái tốt.

- Tại thứ ánh sáng này, Chloé nói.

Tim cô đập nhanh như bị nén trong một cái vỏ cứng. Colin vòng tay qua người Chloé và nắm giữa những ngón tay anh cái cổ xinh xắn ở dưới mái tóc như thể người ta giữ một con mèo nhỏ.

- Vâng, Chloé nói, rụt cổ giữa hai vai vì Colin cù cô, hãy ôm em, em sợ một mình.

- Em có muốn anh đặt cửa kính màu vàng không? Colin hỏi.

- Đặt vài màu đi anh...

Colin ấn những nút xanh lá cây, xanh lơ, vàng, đỏ và những ô cửa kính tương ứng hiện lên thay thế những chiếc kính ô tô. Người ta tưởng như ở trong một cầu vồng, và trên lớp lông trắng, những cái bóng sắc sảo nhảy múa mỗi khi đi qua một cột điện tín. Chloé cảm thấy dễ chịu hơn.

Hai bên đường có một lớp rêu mỏng màu xanh nhạt mọc rải rác, và thỉnh thoảng, thấy một cái cây vẹo vọ, lò xò. Không một hơi gió thoảng làm nhả nhúm lớp bùn phun ra dưới bánh xe, Nicolas phải khó nhọc mới làm chủ được hướng đi và cố gắng đi vào giữa con đường sứt lở.

Anh ta quay lại một khoảnh khắc.

- Đừng bực mình, anh nói với Chloé, không lâu nữa đâu. Đường sẽ đổi khác ngay bây giờ.

Chloé nhìn ra ngoài cửa sổ bên phải và bỗng rùng mình. Một con vật có vẩy đang nhìn họ, nó đứng cạnh một cột điện tín.

- Nhìn kìa, Colin... con gì thế?

Colin nhìn.

- Anh không biết, anh nói. Nó... nó không có vẻ hung dữ.

- Đó là một trong số những người bảo dưỡng tuyến đường, Nicolas nói qua vai anh. Họ mặc như vậy để bùn không bắn vào người...

- Thật... thật quá xấu... Chloé lẩm bẩm.

Colin ôm lấy cô.

- Đừng sợ, Chloé của anh, đúng là một người...

Dưới bánh xe, nền đường có vẻ chắc chắn hơn. Chân trời nhuộm một thứ ánh sáng mờ ảo.

- Nhìn kìa, Colin nói. Mặt trời đây...

Nicolas lắc đầu phản đối.

- Đó là các mỏ đồng, anh nói. Chúng ta sẽ đi xuyên qua đó.

Con chuột ở bên cạnh Nicolas dỏng tai lên.

- Đúng, Nicolas tiếp. Trời sẽ nóng đấy.

Con đường ngoặt nhiều chỗ. Bây giờ, bùn bắt đầu bốc hơi. Chiếc xe bị bọc trong làn hơi trắng xộc lên đặc mùi đồng.

Sau đó, bùn hoàn toàn cứng lại và con đường hiện ra, rạn nứt và đầy bụi. Xa xa ở phía trước, không khí rung rung như trên một cái lò lớn.

- Em không thích. Chloé nói. Chúng ta không thể rẽ sang lối khác ư?

- Chỉ có con đường này thôi, Colin nói. Em có muốn xem sách của Gouffé không?... Anh đã mang nó...

Họ không mang những hành lý khác vì tính sẽ mua dọc đường.

- Hạ các kính màu xuống nhé? Colin hỏi.

- Vâng, Chloé đồng ý. Bây giờ ánh sáng đỡ tối tệ hơn rồi.

Bỗng nhiên con đường lại rẽ, và họ đang ở giữa khu mỏ đồng. Khu mỏ trải dài hai bên, thấp hơn mặt đường vài mét. Những khu mỏ đồng mênh mông, xanh đến vô tận, phô bày vẻ cần cỗi của chúng. Hàng trăm con người mặc bộ áo liền quần đang chuyển động xung quanh những đống lửa.

Những người khác đánh thành những đống nhon đều nhau thứ nguyên liệu liên tục được chở tới trong những xe goòng điện nhỏ. Dưới tác động của sức nóng, đồng tan ra và chảy thành những suối đỏ có viền xỉ xộp và

cứng như đá. Từ chỗ này sang chỗ khác, người ta gom đồng lại trong những bể chứa lớn rồi dùng máy bơm đổ nó vào những đường ống hình ô van.

- Lao động mới nặng nhọc làm sao!... Chloé kêu lên.

- Nhưng tiền công cũng khá, Nicolas nói.

Vài người ngừng việc nhìn ô tô chạy qua. Trong mắt họ, người ta chỉ thấy một lòng thương hại có pha chút ranh mãnh. Họ to và khỏe, họ có vẻ không thể biến chất.

- Họ không thích chúng ta đâu, Chloé nói. Đi khỏi đây đi.

- Họ phải làm việc... Colin nói.

- Đó không phải là một lí do, Chloé cãi.

Nicolas tăng tốc độ một chút. Chiếc xe lao trên con đường rạn nứt trong tiếng ì ầm của các cỗ máy và của đồng đang nóng chảy.

- Chúng ta sắp gặp lại con đường cũ, Nicolas nói.

XXV

- Vì sao họ lại khinh khỉnh thế? Chloé hỏi. Lao động đâu tuyệt vời thế...

- Người ta đã nói với họ là tuyệt vời, Colin trả lời. Nhìn chung, người ta thấy như vậy là tốt. Thực chất không ai nghĩ thế. Người ta làm vì thói quen và để đừng nghĩ đến điều đó, đúng thế.

- Dù sao, thật là ngốc khi đi làm một việc mà máy móc có thể làm được.

- Cần phải chế tạo máy, Colin nói. Vậy ai sẽ chế tạo?

- Ồ! Tất nhiên, Chloé nói. Để có một quả trứng, cần phải có một con gà, nhưng một khi có con gà rồi, người ta lại có thể có cả tá quả trứng. Vậy tốt nhất là bắt đầu từ con gà.

- Cần phải biết ai là người ngăn cản việc chế tạo ra máy móc. Chính vì thiếu thời gian. Mọi người lãng phí thời gian để sống nên không còn để lao động.

- Thế không phải ngược lại hay sao? Chloé hỏi.

- Không, Colin nói. Nếu họ có thời gian để chế tạo ra máy, họ sẽ không cần làm gì nữa. Điều anh muốn nói, là họ lao động để sống chứ không phải để chế tạo ra những cỗ máy sẽ làm cho họ không phải lao động.

- Thật phức tạp. Chloé công nhận.

- Không, Colin nói. Rất đơn giản. Dĩ nhiên cần đạt đến điều đó dần dần. Nhưng người ta sẽ mất bao nhiêu là thời gian để làm ra những vật sẽ bị mài mòn.

- Nhưng anh không nghĩ rằng họ muốn ở nhà, ôm vợ, đi bơi, đi kiếm những trò giải trí khác hơn sao?

- Không, Colin khẳng định. Vì bản thân họ không nghĩ tới những thứ đó.

- Nhưng đó đâu có phải là lỗi của họ nếu họ tin rằng lao động là tốt?

- Không, không phải lỗi của họ, Colin trả lời. Đó là bởi vì rằng người ta đã nói với họ: “Lao động là thiêng liêng, là tốt, là đẹp, là điều đáng giá nhất so với tất cả, chỉ có những người lao động là có quyền có tất cả.” Chỉ có điều, người ta sắp xếp sao cho họ làm việc liên tục và lúc ấy họ không còn suy nghĩ làm gì nữa.

- Nhưng như vậy phải chăng họ ngốc? Chloé hỏi.

- Đúng, họ ngốc, Colin trả lời. Chính vì thế mà họ đồng ý với những người đã làm cho họ tin rằng lao động là điều tốt nhất. Điều đó làm cho họ khỏi phải suy nghĩ, tìm cách tiến bộ và để không lao động nữa.

- Chúng mình nói sang chuyện khác đi, Chloé đề nghị.

Những đề tài này làm em mệt mỏi. Nói cho em biết đi, anh có thích tóc em...

- Anh đã nói với em rồi...

Anh ôm cô lên để cô ngồi trên đùi. Một lần nữa, anh cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc.

- Anh đã nói với em là anh yêu em, toàn thể cũng như từng bộ phận.

- Vậy, hãy nói chi tiết đi, Chloé nói, người ngả trong tay Colin, mon trón như một con rắn nước.

XXVI

- Xin lỗi Ngài, Nicolas nói, Ngài có muốn xuống ở đây không?

Xe ngừng trước một khách sạn ở sát đường. Đó là một con đường tốt, nhẵn, lóng lánh những tia sáng, hai bên đường có những cây to hình trụ tròn đầy, có cỏ tươi, có ánh sáng mặt trời và cả đàn bò trên cánh đồng, những thanh chắn tàu bị một, những hàng rào đầy hoa, những cây táo trĩu quả, lá khô được vun thành những đống nhỏ, đây đó, tuyết làm cho cảnh vật phong phú thêm, lại có cả những cây dừa, cây trinh nữ và cây thông xù Bắc trong vườn khách sạn, và một chú bòi có mái tóc hung, bù xù đang dắt hai con cừu và một con chó say. Gió thổi ở một bên đường, còn bên kia thì không. Ta sẽ chọn bên ta thích. Cứ cách một cây mới có một cây đổ bóng râm, và chỉ trong một cái hồ bên đường, người ta tìm được ếch.

- Chúng ta hãy xuống đây, Colin nói. Dù sao nếu cứ đà này, ngày hôm nay chúng ta cũng sẽ không tới được miền Nam.

Nicolas mở cửa xe và đặt chân xuống đất. Anh ta mặc bộ y phục lái xe đẹp bằng da lợn và một chiếc mũ cát kết duyên dáng, hài hòa. Anh ta lùi lại hai bước và nhìn chiếc xe.

Colin và Chloé cũng xuống.

Xe chúng ta bị bẩn, Nicolas nói. Bị dính toàn thứ bùn mà chúng ta đã đi qua.

- Không sao, Chloé nói, vào khách sạn ta sẽ đem rửa...

- Vào đi, và xem xem họ còn phòng không, Colin bảo, và còn món gì cho chúng ta ăn.

- Rất tốt, thưa Ngài, Nicolas nói, tay đưa lên mũ, anh có vẻ bức mình hơn bao giờ hết.

Anh đẩy thanh chắn bằng gỗ sồi ép vải dầu, tay vịn bọc nhung của nó làm anh rung mình. Bước chân anh lảo xạo trên lối đi rải sỏi, anh leo hai bậc một. Cánh cửa kính khuất phục sức đẩy của anh và anh biến vào trong tòa nhà.

Những cánh cửa chớp lật hạ xuống và người ta không nghe thấy một tiếng động nào. Mặt trời khế khàng nướng những quả táo rụng, làm chúng

nở thành những cây táo nhỏ xanh tươi, những cây này cũng nở hoa ngay và cho ra những quả táo còn bé hơn nữa. Ở thế hệ thứ ba, ta không nhìn thấy gì nữa ngoài một loại rêu xanh và hồng trên đó những quả táo tí xíu lẫn như những viên bi.

Vài con vật nhỏ bé kêu đông đông trong ánh mặt trời, thực hiện một số nhiệm vụ không rõ ràng, một số con quay tròn tại chỗ rất nhanh. Ở phía đường có gió, những đám cỏ uốn lượn âm thầm, những chiếc lá bay xào xạc khe khẽ. Một vài con côn trùng cánh cứng cổ bay ngược luồng, tạo ra tiếng bập bồng giống tiếng bánh xe tàu thủy hơi nước đang lướt về phía những cái hồ lớn.

Colin và Chloé phơi nắng bên cạnh nhau, không nói một lời, cả hai trái tim cùng đập theo nhịp điệu boogie.

Cánh cửa kính khẽ kêu. Nicolas lại xuất hiện. Chiếc mũ cát kết của anh đội lệch, trang phục nhàu nhĩ.

- Họ tổng cổ cậu ra à? Colin hỏi.

- Không, thưa Ngài, Nicolas trả lời. Họ có thể nhận ông bà, họ lo cả xe. Thế điều gì đã xảy ra với anh? Chloé hỏi.

- Hừm!... Nicolas nói. Ông chủ không có ở đó... Tôi được con gái ông ấy tiếp.

- Sửa sang lại đi, Colin bảo. Cậu không nghiêm chỉnh gì cả.

- Xin Ngài tha lỗi, Nicolas nói, nhưng tôi đã nghĩ rằng hai phòng là xứng với sự hy sinh.

- Mặc đồ dân sự vào, Colin ra lệnh, và hãy nói năng bình thường trở lại đi! Cậu làm thần kinh tôi rối tinh!...

Chloé ngừng lại, nghịch một đám tuyết nhỏ. Những bông tuyết dịu mát, trắng và không tan.

- Anh xem, đẹp chưa, cô nói với Colin.

Bên dưới tuyết có những cây hoa báo xuân, những cây xạ cúc lam và cây hoa mý nhân.

- Ừ, Colin nói. Nhưng em sờ vào tuyết là không tốt đâu. Em sẽ bị cảm lạnh đấy.

- Ô không! Chloé nói, và cô bắt đầu ho như xé vải.

- Chloé của anh, Colin ôm lấy cô nói, đừng ho thế, em làm anh lo!

Cô buông bông tuyết, nó rơi nhẹ như bông và lại óng ánh dưới nắng mặt trời.

- Tôi không thích tuyết thế này, Nicolas lắm lắm.

Anh chán chết lại ngay.

- Xin Ngài tha thứ cho thứ ngôn ngữ tự do của tôi.

Colin rút một chiếc giày của anh ra và liệng nó vào mặt Nicolas lúc này đang cúi xuống gây một vết bẩn ở quần, anh ta ngẩng lên khi nghe tiếng thủy tinh vỡ.

Ồ! Ngài, Nicolas thốt lên, giọng trách móc, đó là cửa sổ phòng Ngài.

Được, mặc kệ! Colin nói. Thế cho nó thoáng... Và sau hết, điều đó sẽ cho cậu một bài học vì đã nói như một thằng ngốc.

Được Chloé giúp, anh nhảy lò cò đến cửa khách sạn. Ô kính bị vỡ bắt đầu mọc lại. Một màng mỏng hình thành ở mép khung, màu trắng sữa, óng ánh những sắc sáng không rõ rệt, màu mờ nhạt và luôn thay đổi.

XXVII

- Cậu ngủ ngon chứ? Colin hỏi.

Không tồi, còn cậu? Nicolas hỏi lại, lần này anh mặc thường phục.

Chloé ngáp, cô lấy bình siro bạch hoa ra.

- Em không ngủ được vì cái cửa sổ, cô nói.

Nó chưa lành lại à? Nicolas hỏi.

- Không hoàn toàn, Chloé trả lời. Cái thóp vẫn chưa kín làm cả luồng không khí đáng kể lọt vào. Sáng nay, ngực em đầy tuyết.

- Thật khó chịu, Nicolas nói. Tôi sẽ mắng cho họ một trận nên thân. Sáng nay, ta lại lên đường chứ?

- Buổi chiều, Colin nói.

- Tôi phải mặc lại bộ y phục tài xế, Nicolas nói.

- Ô! Nicolas... Colin nói. Nếu cậu tiếp tục... tôi...

- Được, nhưng không phải bây giờ.

Anh ta tu hết cốc siro bạch hoa và kết thúc những lát bánh mì.

- Tôi sẽ làm một vòng quanh bếp, anh đứng dậy, dùng mũi doa sửa lại nút cà vạt và tuyên bố.

Anh rời căn phòng, người ta nghe thấy tiếng bước chân anh nhỏ dần theo về phía bếp, có thể thế.

- Em muốn chúng ta làm gì, Chloé, của anh? Colin hỏi.

- Hôn nhau, Chloé nói.

- Nhất định... Colin trả lời. Nhưng sau đó?

- Sau đó, Chloé nói, em không muốn nói to điều đó lên.

- Được, Colin tiếp, nhưng sau đó nữa?

- Sau đó nữa, Chloé đáp, sẽ đến giờ ăn trưa. Hãy ôm em trong vòng tay anh. Em lạnh. Tại tuyết...

Mặt trời đang mạ vàng căn phòng.

- Ở đây không lạnh, Colin nói.

- Không, Chloé vừa ôm chặt lấy anh vừa kêu, nhưng em lạnh. Sau đây, em sẽ viết thư cho Alise...

XXVIII

Ngay từ đầu phố, đám đông chen chúc nhau để vào hội trường nơi Jean-Sol Partre sẽ thuyết giảng.

Mọi người sử dụng đủ trò thủ thuật khác nhau để tránh sự giám sát của vòng vây có nhiệm vụ kiểm soát sự hợp thức của giấy mời, vì người ta đã lưu hành hàng chục nghìn giấy giả.

Một số người đến bằng xe tang, cảnh sát xuyên cả ngọn giáo dài bằng thép vào quan tài, vĩnh viễn cố định họ vào cây gỗ sồi, tránh cho họ khỏi phải đi mai táng và vấn đề duy nhất nảy sinh là lớp vải liệm bị xộc xệch khi thực sự có người chết cần dùng đến chúng. Một số người khác nhảy dù từ chuyên cơ xuống (và người ta cũng đánh nhau ở sân bay Bourget để lên máy bay). Một ê-kíp cứu hỏa coi những người đó như những cái bia. Bằng những ống nước chữa cháy, họ đẩy những người này vào cảnh phải bơi lóp

ngóp rất tội nghiệp. Cuối cùng, một số người khác thử đến qua đường cống. Người ta đẩy họ trở lại bằng những cú giày đinh đập mạnh vào các đốt ngón tay ở ngay mép cống lúc họ bám vào để lấy đà nhảy ra, lũ chuột sẽ lo giải quyết việc còn lại. Song không gì làm nản lòng những người hăm mộ này. Nhưng phải thú nhận rằng những người lợi lóp ngóp và những người kiên trì vật lộn không phải là giống nhau, tiếng ồn lên tới tận thiên đình, dội trở lại những đám mây thành những tiếng ầm ì như trong đáy hang.

Chỉ có những người trung thành, những người thạo tin, những người thân là có giấy mời thật, những giấy này rất dễ phân biệt với giấy giả, và vì thế, người ta vào một cách dễ dàng qua một lối đi hẹp sát chân tường các nhà và cứ năm mươi xăng ti mét lại có một mật vụ mặc giả trang thành những cái phanh tự động đứng gác. Song số người này rất đông, nên hội trường đã chật mà từng giây, từng phút vẫn phải tiếp tục nhận thêm những người mới đến.

Chick đã ở đó từ đêm hôm trước. Với giá rất đắt, anh đã được người gác cổng cho phép thay thế anh ta, và để có thể thực hiện kế hoạch, anh đã làm gãy chân trái người này bằng cái xà beng dự phòng. Anh không tiết kiệm tiền khi có liên quan đến Partre. Alise và Isis cùng anh đợi diễn giả đến. Họ cũng qua đêm ở đó vì rất không muốn bỏ qua sự kiện này. Trong bộ đồng phục gác cổng màu xanh lá cây đậm, Chick trông khá hấp dẫn. Từ khi sở hữu hai mươi lăm nghìn doublezon Colin cho, anh rất lơ là đối với việc làm của mình.

Công chúng đang chen chúc nhau ở đây, phô ra những sắc vẻ lạ lùng. Những khuôn mặt đeo kính khó nắm bắt, tóc dựng ngược, những mẫu thuốc lá vàng vọt, những tiếng ợ xộc lên vị nuga, và phụ nữ thì quần những lọn tóc bần thủ xung quanh sọ, mặc những chiếc áo vét dính sát trên da, với những khoảng trống nhỏ hình viên vú trên nền màu sẫm.

Trong hội trường lớn ở tầng trệt, trần nhà nửa ốp kính, nửa trang trí bởi những bức tranh vẽ bằng nước nặng, lý tưởng để làm nảy sinh trong công chúng những hoài nghi về ích lợi của sự hiện diện đông đúc những hình dáng nữ tính chán ngán đến như vậy, mọi người tụ tập đông hơn, những kẻ đến muộn chỉ có cách đứng một chân trên nền nhà, còn chân kia thì dùng để đẩy những kẻ đứng sát mình quá.

Lô đặc biệt của Nữ công tước de Bovouard và cô hầu gái thu hút ánh mắt của đám đông mặt hầu như không còn hột máu, và qua sự xa hoa lộng lẫy của mình, nó sỉ nhục cách bố trí người tạm bợ của đội ngũ các nhà triết học ngồi trên hàng ghế xếp.

Giờ hội nghị đang đến gần, đám đông càng bồn chồn. Tiếng ồn bắt đầu nổi lên ở phía cuối, một vài sinh viên cố gieo rắc nghi ngờ vào lòng mọi người bằng cách đọc to tướng những đoạn xuyên tạc dài dòng về tác phẩm Lời nguyên trên núi của bà Nam tước Orczy.

Nhưng Jean-Sol Partre đang đến gần. Người ta nghe thấy tiếng vòi vòi trên đường phố, Chick nghiêng người qua cửa sổ lô anh. Ở phía xa, bóng Jean-Sol Partre nổi lên trên chiếc ngai bọc sắt mà bên dưới là cái lưng con voi sần sùi, đầy nếp nhăn, chú ta có vẻ khác thường trước ánh đèn pha đỏ. Ở mỗi góc ngai, một tay súng cự phách luôn sẵn sàng với một chiếc rìu trong tay. Con voi bước những bước dài mở một lối đi giữa đám đông. Bốn cây cột đình tiến đến, không gì cản nổi, giẫm đạp lên những cơ thể vỡ nát. Đến trước cửa, con voi quỳ chân, các nhà xạ thủ cự phách bước xuống. Bằng một cú nhảy duyên dáng, Partre nhảy vào giữa bọn họ, và dùng những đường rìu để mở đường, họ tới gần bục giảng. Các cánh vệ đóng cửa lại. Chick nhảy vọt vào một hành lang bí mật ăn ra phía sau bục giảng, tay đẩy Isis và Alise ở phía trước.

Phía cuối bục giảng có phủ một tấm màn nhung kết nang, Chick đã khoét những lỗ thủng trên đó để nhìn. Họ ngồi lên những chiếc gối dựa và chờ. Chỉ cách họ gần một mét, Partre đang chuẩn bị đọc bài diễn văn của ông. Cơ thể dẻo dai và khỏe mạnh của ông tỏa sáng một cách tuyệt vời, và đám công chúng bị thôi miên bởi sức hấp dẫn choáng ngợp từ các động tác dù là nhỏ nhất của ông, đang nôn nóng chờ đợi dấu hiệu bắt đầu.

Có rất nhiều những trường hợp ngất xỉu là phụ nữ do bị kích động tử cung. Từ chỗ họ, Alise, Isis và Chick nghe rất rõ tiếng hỗn hển của hai mươi bốn khán giả trốn dưới sân khấu, họ mò mẫm cởi quần áo để chiếm ít chỗ hơn. ngồi.

- Anh nhớ không? Alise vừa hỏi vừa âu yếm nhìn Chick.

- Nhớ, Chick trả lời. Chúng ta quen nhau ở đó. Anh cúi xuống Alise và nhẹ thơm cô.

- Các cậu đã ở dưới đó ư? Isis hỏi.

- Ừ, Alise đáp. Rất dễ chịu. Mình tin thế, Isis nói. Cái gì thế này, Chick? Chick bắt đầu mở cái hòm to màu đen đặt cạnh chỗ anh

- Một máy ghi, anh nói. Anh đã mua vì cuộc hội thảo này.

- Ôi! Sáng kiến thật hay, Isis nói!... Như vậy, không cần phải nghe nữa!

- Đúng, Chick tán thành. Và khi trở về, ta có thể nghe suốt đêm nếu ta muốn, nhưng không nên làm thế để khỏi hỏng đĩa. Trước tiên, anh sẽ ghi lại sang đĩa khác và có thể anh sẽ yêu cầu nhà Tiếng kêu của ông chủ²⁶ xuất bản với số lượng lớn.

- Nhưng như vậy anh phải trả rất đắt, Isis nói.

- Ô! Chick nói. Điều đó không quan trọng.

Alise thở dài. Một tiếng thở dài khẽ đến mức chỉ mình cô nghe thấy... và cô cũng chỉ nghe loáng thoáng.

Xong rồi!... Chick nói. Bắt đầu đây. Anh đặt micro của anh cùng với micro chính thức ở trên bàn, họ sẽ không phát hiện ra.

Jean-Sol vừa bắt đầu. Trước tiên, người ta chỉ nghe thấy tiếng các máy quay lách cách. Các nhà nhiếp ảnh và các phóng viên báo chí, các nhà quay phim mừng rơn. Nhưng một trong số họ bị bật ngửa ra sau khi lùi máy, và sau sự việc đó là một sự hỗn độn. Các đồng nghiệp của anh ta tức giận, giẫm lên người anh mà đi và tưới cả bột magie lên nữa. Người đó biến mất như một tia chớp sáng lóe, và ai cũng hài lòng khi cảnh vệ lôi tất cả những người còn lại vào nhà giam.

- Tuyệt! Chick reo. Chỉ còn mình anh ghi được.

Đám công chúng, cho đến lúc này hầu như đã bình tĩnh, lại bắt đầu sốt ruột và tỏ lòng khâm phục của họ đối với Partre bằng cách hô vang và vỗ tay liên tục mỗi khi ông nói một từ cho nên khó mà hiểu hết bài phát biểu.

- Không cần phải cố nắm bắt tất cả đâu, Chick bảo.

Chúng ta sẽ thỏa thích nghe bản ghi âm.

- Nhất là khi ở đây không thể nghe được gì, Isis nói. Tiếng ông ấy không to hơn tiếng chuột kêu. Nhưng anh có tin gì của Chloé không?

- Mình đã nhận được thư của cậu ấy, Alise nói.

- Họ đã đến nơi chưa?

- Rồi, họ đã đi, nhưng họ sẽ rút ngắn kỳ nghỉ vì Chloé không được khỏe, Alise nói tiếp.

- Còn Nicolas thì sao? Isis hỏi.

- Khỏe, Chloé bảo với tớ rằng anh ấy vô cùng hưng phấn với đám con gái của mọi chủ khách sạn nơi họ dừng chân.

- Cậu ấy thật tốt, Nicolas ấy, Isis nói. Tớ cứ tự hỏi không hiểu sao cậu lại là đầu bếp.

- Ừ, lạ thật đấy, Chick tán thành.

Sao lại thế? Alise hỏi. Em thấy thế còn hơn là nhà sưu tầm Partre, cô nói và véo tai Chick.

- Nhưng Chloé không ôm nặng chứ? Isis hỏi.

- Cậu ấy không nói bị bệnh gì, Alise trả lời. Cậu ấy bị đau ở ngực.

- Cậu ấy thật xinh, Isis nói. Mình không thể tưởng tượng được là cậu ấy có thể ôm.

- Ô! Chick thì thăm, nhìn kia!...

Một phần trần nhà bị bong ra, cả một loạt đầu người xuất hiện. Những người hâm mộ đứng cảm đã tìm được đường lên vào qua mái kính và đã thực hiện thành công chiến dịch khó khăn này. Những người khác đẩy họ và họ phải bám rất chắc vào mép khoang hông.

- Họ đã làm đúng, Chick nói. Buổi nói chuyện này rất đáng nhớ!...

Partre đứng dậy giới thiệu với công chúng những chất nôn mưa nhồi rom. Chất hấp dẫn nhất, có chứa táo và rượu đỏ đã thành công thực sự. Bắt đầu không còn nghe thấy gì hết, ngay cả nếu đứng sau ri đô như Isis, Alise và Chick.

- Rốt cuộc, bao giờ họ về? Isis hỏi.

- Mai hoặc ngày kia, Alise trả lời.

- Đã lâu rồi không gặp họ!... Isis nói.

- Ừ, từ sau đám cưới họ... Alise nói.

- Đám cưới thật thành công, Isis kết luận.

- Đúng, Chick nói. Tối hôm đó Nicolas đã đưa cậu về...

May thay, cả trần nhà sụp xuống phòng họp đúng lúc đó, tránh cho Isis khỏi phải cung cấp các chi tiết. Một làn bụi dày bốc lên. Trong đồng thạch cao, những hình thù trắng trắng động đậy, lao đảo rồi xui xuống, ngạt thở vì đám mây nặng bay là là phía trên các miếng vụn vỡ. Partre ngừng lại, cười hiền hậu và vỗ đùi sung sướng nhìn chừng ấy người tham gia vào cuộc phiêu lưu đó. Ông nuốt một hớp bụi rồi ho như một người điên.

Chick nóng hừng hực, quay nút máy ghi. Nó phát ra một luồng sáng lớn màu xanh phóng thẳng xuống đất và biến mất trong một khe sàn nhà. Một luồng sáng thứ hai, rồi thứ ba tiếp nối, anh ngắt dòng điện đúng vào lúc một con vật bản thủ, đầy chân chui từ trong máy ra.

- Tôi phải làm gì bây giờ? Anh tự hỏi. Máy bị tắc. Bụi vào micro.

Trong phòng hỗn loạn không thể tả được. Bây giờ, Partre uống luôn bằng bình và chuẩn bị đi vì ông vừa đọc xong trang cuối cùng. Bỗng Chick quyết định.

- Anh sẽ đưa ông ấy ra lối này, Chick nói. Đi trước đi, anh sẽ đuổi kịp các em.

XXIX

Khi đi qua hành lang, Nicolas dừng lại. Ánh mặt trời khó vào được tận đây. Những viên gạch sứ màu vàng có vẻ xỉn và bị một lớp sương mù che phủ. Những tia nắng đáng lẽ bắn thành từng giọt kim loại nhỏ thì lại tan ra trên nền đất, loang thành những vũng mỏng, lơ lờ. Các bức tường lốm đốm ánh sáng mặt trời, không sáng đồng đều như trước nữa.

Lũ chuột không có vẻ quá khó chịu vì sự thay đổi, trừ con có ria đen mà vẻ buồn sâu sắc của nó đập ngay vào mắt ta. Nicolas cho rằng nó tiếc chuyến du lịch bị dừng lại bất ngờ và tiếc những mối quan hệ nó có thể có trong chuyến đi.

- Mà không hài lòng hả? Anh hỏi nó.

Con chuột làm một động tác chán chường và chỉ lên tường.

- Đúng, Nicolas nói. Quả là bất thường. Trước đây ỏn hơn. Tao không hiểu điều gì đã xảy ra...

Con chuột tỏ ra nghĩ ngợi một khoảnh khắc, sau đó nó lắc đầu và giang hai chân trước ra, vẻ khó hiểu.

- Tao cũng thế, tao không hiểu, Nicolas nói. Ngay cả nếu cọ cũng không khác được. Có khả năng là do không khí trở thành chất ăn mòn.

Đến lượt anh, anh ngừng lại vẻ suy nghĩ rồi lắc đầu. Sau đó, anh tiếp tục đi. Con chuột khoanh hai chân và bắt đầu nhai, vẻ xa vắng, sau đó, nó vội khạc ra vì cảm thấy có vị kẹo cao su giành cho mèo. Người bán hàng đã bán nhầm.

Trong phòng ăn, Chloé ngồi ăn cùng Colin.

- Sao? Nicolas hỏi. Đỡ hơn rồi chứ?

- Này, Colin nói, cậu đã quyết định nói giống như tất cả mọi người rồi à?

- Tôi không có giày, Nicolas giải thích.

Thế cũng không tồi, Chloé nói.

Đôi mắt cô long lanh, làn da tươi tắn và vẻ hạnh phúc vì được về nhà.

- Cô ấy đã ăn nửa cái bánh kẹp thịt gà, Colin nói.

Tôi rất mừng. Nicolas nói. Loại bánh đó không phải của Gouffé.

Hôm nay, em định làm gì, Chloé? Colin hỏi.

- Đúng, Nicolas nói lời, hôm nay ta ăn bữa trưa sớm hay muộn?

Em thích đi với cả hai anh, cả Isis, Chick và Alise đến sân trượt băng và một số cửa hàng, một buổi liên hoan khiêu vũ tại nhà và mua một chiếc nhẫn xanh có thiết bị cố định.

- Được, Nicolas nói, vậy tôi sẽ vào bếp ngay.

Khi làm bếp phải mặc thường phục, Nicolas ạ, Chloé nói, vì như vậy chúng em sẽ đỡ mệt mỏi. Sau đó, anh phải sẵn sàng ngay đây.

- Anh sẽ đi lấy tiền trong hòm, Colin nói. Còn em, Chloé, em điện thoại cho các bạn đi. Chúng ta sẽ có một buổi đi chơi thật tuyệt.

- Em gọi đây, Chloé trả lời.

Cô đứng dậy và chạy ra máy điện thoại. Cô nhắc máy và bắt chước tiếng kêu của chú mèo gù để báo rằng cô muốn nói chuyện với Chick.

Nicolas dọn bàn bằng cách kéo một chiếc cần gạt nhỏ và bát đĩa bản cứ thế trôi về phía bồn rửa bát qua một ống hơi giấu dưới thảm. Anh rời khỏi phòng ăn và lại ra hành lang.

Con chuột đứng trên hai chân sau, dùng chân trước gãi gãi một trong số những ô gạch vuông mờ xỉn. Chỗ nó gãi có sáng trở lại.

- Ê này! Nicolas bảo. Mày thành công đấy! Thật đáng khen!

Con chuột ngừng lại, thở hổn hển và giờ ra cho Nicolas xem các đầu ngón chân trước của nó bị long móng.

- Ôi! Nicolas nói. Mày đau rồi... Lại đây, thôi bỏ đấy. Sau cùng, ở đây vẫn còn nhiều ánh mặt trời. Lại đây tao sẽ băng cho mày.

Anh bỏ nó vào túi ngực, những cái chân xây xước du đưa bên ngoài, nó hổn hển, đôi mắt nửa nhắm nửa mở.

Colin vừa quay rất nhanh những cái tay nắm của hòm đựng tiền vừa ngân nga hát. Anh không còn phải day dứt vì nỗi lo của những ngày vừa rồi và cảm thấy trái tim mình căng phồng như quả cam. Cái hòm làm bằng đá hoa trắng khảm ngà, tay nắm bằng thạch anh xanh đen, cái ni-vô báo mức tiền sáu mươi nghìn doublezone.

Nấp hòm lật lên, nó chỉ hơi kêu vì được tra dầu đều đặn. Colin thôi cười. Cái ni-vô không hiểu vì sao bị kẹt, đã ổn định lại sau hai hay ba lần lắc lư, nó lại chỉ ba mươi lăm nghìn doublezon. Anh thọc tay vào sâu trong hòm, kiểm tra nhanh độ chính xác của chỉ số cuối cùng này. Tính toán sơ bộ trong óc, anh nhắm tính số dư tương đối. Trong số một trăm nghìn, anh cho Chick hai mươi lăm nghìn để cưới Alise, mười lăm nghìn mua ô tô, năm nghìn cho tiệc cưới... số còn lại chúng tự ra đi. Điều này làm anh yên tâm hơn một chút.

- Thế là thường, anh nói to. Anh cảm thấy giọng mình có vẻ hơi khác.

Anh lấy số tiền anh cần, rồi lưỡng lự, bằng động tác mệt mỏi, anh để trở lại một nửa, sau đó đóng hòm lại. Những cái nút quay nhanh, tách một tiếng nhỏ và rõ. Anh đập vào khung cái ni-vô và kiểm tra xem nó có chỉ đúng số tiền nó chứa không.

Sau đó, anh đứng dậy. Anh đứng yên một lúc, ngạc nhiên về số tiền lớn anh đã phải chi cho Chloé mà anh coi là xứng với cô, nhưng anh mỉm cười khi nghĩ đến Chloé xoa tóc ở trên giường, vào buổi sáng, anh nghĩ đến những đường cong của cơ thể cô trên giường dưới tấm chăn, nghĩ đến làn da màu hồng phách khi anh kéo tấm chăn ra và anh đột nhiên ép mình nghĩ đến cái hòm vì đây không phải lúc nghĩ đến những điều đó.

Chloé mặc quần áo.

- Hãy bảo Nicolas chuẩn bị vài cái sandwich, cô nói, để ta đi ngay... Em đã hẹn họ ở nhà Isis.

Lợi dụng chỗ hở, anh hôn vào vai cô rồi chạy đi báo cho Nicolas. Anh vừa xong việc băng bó con chuột và làm cho nó một đôi nạng tre.

- Đây, anh kết luận. Phải đi nạng đến tối thì mới khỏi.

- Nó làm sao thế? Colin vừa hỏi vừa vuốt đầu con vật.

- Nó đã muốn lau gạch lát hành lang, Nicolas nói. Nó làm được nhưng bị đau.

- Đừng lo, Colin nói. Tự nó sẽ sáng ra thôi.

- Tôi không biết, Nicolas nói. Thật kì cục. Người ta nói rằng những viên gạch lát hồ hấp kém.

- Sẽ bình thường ngay thôi, Colin khẳng định... Tôi nghĩ, ít nhất cho đến bây giờ, chưa bao giờ xảy ra như vậy ư?

- Chưa, Nicolas trả lời.

Colin đứng vài giây trước cửa sổ nhà bếp.

- Đó có thể là sự hao mòn bình thường, anh nói. Người ta có thể thay chúng...

- Sẽ rất đắt, Nicolas nói.

- Đúng, Colin công nhận. Tốt nhất là đợi.

- Anh muốn gì thế? Nicolas hỏi.

- Đừng nấu ăn, Colin bảo, chỉ cần ít sandwich... ta sẽ đi ngay.

- Được, tôi đi mặc quần áo, Nicolas nói.

Anh đặt con chuột xuống, nó đi về phía cửa, đu đưa giữa hai chiếc nạng nhỏ. Rìa nó dài quá hai mép.

XXX

Đường phố đã hoàn toàn thay đổi bộ mặt từ khi Colin và Chloé đi vắng. Bây giờ, lá cây đã lớn, và các ngôi nhà nhợt nhạt được màu lá xanh non tô đậm thêm trước khi nhuộm màu be đậm của mùa hè. Nền đường dẻo và mềm dưới bước chân, không khí đượm mùi phúc bồn tử.

Trời vẫn còn lạnh, nhưng phía sau cửa kính xanh lơ, người ta có thể thấy được thời tiết sẽ đẹp. Những bông hoa xanh lá cây và xanh lơ mọc dọc theo vỉa hè, nhựa chảy ngoằn ngoèo xung quanh những cái cuống mảnh dễ gây nên một âm thanh nhẹ, ẩm ướt như tiếng lũ ốc sên đang hôn nhau.

Nicolas đi đầu. Anh mặc bộ thể thao bằng len mới màu vàng xám, còn bên trong là một chiếc áo len cao cổ có hình con cá hồi giống như con cá nấu món saumon²⁷ trong Sách nấu ăn của Gouffé, trang 607. Đôi giày da màu vàng để kếp của anh hầu như không làm nhàu nát cây cỏ. Anh cố gắng đi giữa hai vệt đường dành cho xe đi.

Colin và Chloé đi sau anh, Chloé nắm tay chồng và hít thật sâu hương vị của không khí. Chloé mặc chiếc váy nhỏ bằng len trắng và một áo choàng ngắn lông báo lốm đốm vết benzen, được xử lý để những vết đốm loang ra thành những hình oval chồng chéo và các họa tiết thị giác kỳ lạ. Mái tóc mềm mại của cô bông bênh trôi nổi và tỏa ra một làn hương nhài và hoa cẩm chướng thơm dịu.

Colin mắt lim dim, bị hấp dẫn bởi hương thơm này, môi anh khẽ rung mỗi khi hít vào. Mặt tiền các ngôi nhà có hơi tùy tiện vì không còn tuân theo đường thẳng tắp nữa, và bề ngoài của con đường đôi khi làm Nicolas lạc bước vì cứ phải dừng lại để đọc các biển trắng men.

- Đầu tiên chúng ta sẽ làm gì? Colin hỏi.
- Vào các cửa hàng, Chloé nói. Em không còn cái váy nào.
- Em không muốn đến hiệu Chị em Calotte như mọi khi à? Colin hỏi.
- Không, Chloé trả lời, em muốn đến cửa hàng để mua những chiếc váy may sẵn và một số thứ.

- Isis chắc chắn sẽ rất vui vì gặp lại cậu, Nicolas, Colin nói.
- Vì sao? Nicolas hỏi lại.
- Tôi cũng không biết...

Họ rẽ vào phố Sidney Béchet và những người kia cũng đang ở đó. Trước cửa, người gác cổng đu đưa trong chiếc ghế xích đu cơ học mà tiếng motor của nó kêu như tiếng pháo nổ liên hồi theo nhịp của điệu Polka. Đó là một tổng thể cổ điển.

Isis tiếp họ. Chick và Alise cũng đã ở đó. Isis mặc chiếc váy đỏ, mỉm cười với Nicolas. Cô hôn Chloé và tất cả bọn họ hôn chào nhau trong vài khoảnh khắc.

- Cậu có khí sắc vui vẻ, Chloé của tôi ạ, Isis nói. Mình cứ tưởng cậu ốm. Bây giờ thì yên tâm rồi.

- Mình khá hơn rồi, Chloé nói. Nicolas và Colin đã chăm sóc mình rất tận tình.

- Các cô em họ của cô ra sao? Nicolas hỏi.

Isis mặt đỏ đến tận mang tai.

- Cứ hai ngày một lần, họ hỏi em về anh, cô nói.

- Họ là những cô gái thú vị, Nicolas vừa nói vừa từ từ quay đi, nhưng cô còn cương nghị hơn.

- Vâng... Isis nói.

- Thế chuyến du lịch thế nào? Chick hỏi.

- Tốt, Colin trả lời. Lúc đầu, đường rất xấu nhưng sau cũng ổn.

- Trừ tuyết, còn tất cả đều tốt... Chloé nói.

Cô đưa tay lên ngực.

- Ta đi đâu đây? Alise hỏi.

- Nếu các cậu muốn, mình sẽ tóm tắt cho các cậu nghe buổi nói chuyện của Partre, Chick đề nghị.

- Từ khi bọn mình đi, cậu mua được nhiều sách lắm phải không? Colin hỏi.

- Ô!... Không... Chick trả lời.
- Thế việc làm của cậu? Colin hỏi tới.
- Ô!... Ôn... Chick áp ứng. Có một người có thể thay mình khi mình phải đi vắng.
- Anh ta làm thế không công ư?
- Ô!... Gần như thế, Chick nói. Các cậu có muốn đi ngay tới sân trượt băng không?
- Không, chúng em sẽ đi cửa hàng, Chloé nói. Nhưng nếu cánh đàn ông muốn đi trượt băng...
- Đó là một ý hay, Colin tán thành.
- Tôi sẽ đưa các cô đến cửa hàng, Nicolas nói. Tôi cần mua một số thứ.
- Tốt, Isis nói. Nhưng chúng ta đi nhanh lên để sau đó có thể còn chút thời gian trượt băng.

XXXI

Colin và Chick trượt băng đã một tiếng, trên sân băng đã bắt đầu đông. Vẫn luôn là các cô gái đó, những chàng trai đó, vẫn luôn là những cú ngã và những kỵ-sinh-quét-dọn đó với cái cào. Người trực máy vừa đưa vào đĩa một điệp khúc mà đã nhiều tuần nay, tất cả những người hay đến đây đều thuộc lòng. Anh ta thay mặt khác, một hành động tất cả đều đang chờ đợi, bởi vì thói quen của anh ta đã bắt đầu được biết đến, nhưng chiếc đĩa bỗng đột ngột dừng lại, một giọng ồ ồ vang lên trong tất cả các loa phóng thanh, trừ một chiếc tách biệt vẫn phát ra tiếng nhạc. Tiếng nói yêu cầu ông Colin đến ngay chỗ soát vé để nghe điện thoại.

- Có thể xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Colin tự hỏi.

Anh vội vã đi sát vào mép sân, Chick theo sau, và đặt chân lên tấm thảm cao su. Anh bước xuống quầy bar, vào phòng điều khiển nơi có máy phát thanh. Người phụ trách đĩa hát đang cọ một chiếc vào cái bàn chải cở răng bò để xóa các vết xước sau khi dùng.

- A lô! Colin cầm máy, nói.

Anh nghe.

Chick thấy anh lúc đầu có vẻ ngạc nhiên, sau bỗng trở nên trắng bệch.

- Có gì nghiêm trọng à? Anh hỏi.

Colin ra hiệu bảo im.

- Tôi đến ngay, anh nói rồi đặt máy.

Nhưng bức tường phòng soát vé thu hẹp lại, anh thoát ra được trước khi bị nát vụn, sát sau anh là Chick. Anh chạy bằng giày trượt patanh. Đôi chân anh xiêu vẹo. Anh gọi một cậu bồi.

- Mở buồng của tôi nhanh lên. Số 309.

- Cả của tôi nữa, 311... Chick bảo.

Cậu bồi đi theo họ nhưng khá đủng đỉnh. Colin quay lại, thấy cậu cách đến mười mét, anh đợi cho cậu ta đến ngang mình. Lấy đà, anh hung dữ táng cho cậu ta một cú patanh thật mạnh vào dưới cằm, thế là cái đầu thẳng bé dính vào một trong số những ống thông khí của buồng máy, anh giật lấy chiếc chìa khóa vẫn nằm trong tay xác chết lúc này đang có vẻ mơ màng. Colin mở một buồng, đẩy cái thân vào đó, khắc nhỏ lên trên rồi nhảy về phía buồng 309. Chick đóng cửa lại.

- Có chuyện gì thế? Anh hỏi, thở hỏn hển.

Colin đã tháo patanh và đi giày vào.

- Chloé, cô ấy ốm. Colin trả lời.

Nặng không?

- Không biết. Cô ấy bị ngất.

Anh chực chạy.

- Cậu đi đâu? Chick gào.

- Về nhà!... Colin hét, rồi anh biến mất trong cái cầu thang bê tông âm vang.

Ở phía đầu kia sân băng, mấy người của buồng máy đi ra, nghệt thở vì ống thông khí không hoạt động nữa, và họ kiệt sức sụp xuống xung quanh sân.

Vô cùng kinh ngạc, với một chiếc patanh trong tay, Chick mơ hồ nhìn cái nơi Colin vừa biến mất.

Dưới cánh cửa buồng 128, một dòng máu đỏ, sủi bọt, từ từ uốn lượn, và chất lỏng màu đỏ bắt đầu chảy trên sân thành những giọt lớn, nặng và bốc hơi.

XXXII

Anh chạy hết tốc lực. Trước mắt anh, mọi người từ từ nghiêng ngã, rồi ngã xuống như những con quay, nằm dài trên vỉa hè và phát ra tiếng kêu khe khẽ như thể một tấm các tông bị thả rơi nằm xuống đất.

Và Colin chạy, chạy mãi, góc nhọn của đường chân trời bị xiết chặt giữa những ngôi nhà, chồm về phía anh. Dưới chân Colin là màn đêm. Một màn đêm đen vô cơ, vô định. Bầu trời không màu, một trần nhà, một góc nhọn nữa, anh chạy về phía đỉnh kim tự tháp, rồi ngừng lại giữa đoạn đường ở những chỗ đỡ tối hơn, nhưng trước mặt anh vẫn còn ba phố nữa.

Chloé nằm, làn da trắng nổi trên chiếc giường cưới tuyệt đẹp của họ. Cô mở mắt nhưng thở khó khăn. Alise ngồi với cô. Isis giúp Nicolas chuẩn bị một món bổ dưỡng theo kiểu Gouffé, còn con chuột đang dùng những chiếc răng sắc nghiền những hạt cỏ để sắc thứ đồ uống thường dùng.

Nhưng Colin không biết, anh chạy, anh lo sợ, vì sao luôn ở cạnh nhau vẫn chưa đủ, vẫn còn phải sợ hãi, có thể đó là một tai nạn, một chiếc ô tô đã chệt phải cô ấy, cô ấy có lẽ nằm trên giường, chẳng lẽ mình không được nhìn thấy cô ấy, chắc họ sẽ ngăn không cho mình vào, nhưng chắc các người nghĩ rằng tôi sợ không dám nhìn Chloé của tôi, mặc kệ các người, tôi sẽ vào, không, Colin, không được vào. Có thể cô ấy chỉ bị thương nhẹ, vậy thì không sao, ngày mai, chúng ta sẽ cùng nhau vào Rừng để ngồi lại vào những cái ghế băng, tay mình nắm tay cô ấy, tóc cô ấy lẫn tóc mình, mùi thơm của cô ấy trên chiếc gối. Mình thường lấy gối của cô ấy, buổi tối, bọn mình còn dùng gối đánh nhau, cô ấy bảo gối của mình nhồi căng quá, nó cứ tròn lung lũng dưới đầu cô ấy, còn mình, sau đó mình lấy lại gối, nó thơm mùi tóc cô ấy. Mình sẽ không bao giờ được thưởng thức hương thơm dịu dịu trên tóc cô ấy nữa.

Vỉa hè dựng lên trước mặt anh. Anh nhảy một bước dài để vượt qua, giờ anh đã ở tầng một, anh lên, mở cửa, tất cả đều bình thản và yên lặng, không ai mặc áo đen, không có tu sĩ, sự bình lặng của những tấm thảm có

hình vẽ màu ghi xanh lơ. Nicolas nói với anh: “Không có gì nghiêm trọng cả”. Và Chloé mỉm cười, cô vui sướng khi nhìn thấy anh.

XXXIII

Bàn tay ấm áp và tin cậy của Chloé nằm trong tay Colin. Cô nhìn anh, đôi mắt cô sáng có vẻ hơi ngạc nhiên làm anh yên tâm. Trong phòng phía dưới tầng lửng, những nỗi lo chất chồng, riết ráo bám lấy người này, người kia. Chloé cảm thấy trong người cô, trong lồng ngực cô có một sức mạnh bí hiểm, một sự hiện diện đối lập mà cô không biết làm thế nào để chống lại, thỉnh thoảng cô lại ho để trục xuất tên địch thủ bám sâu trong thịt cô. Chloé có cảm tưởng rằng khi thở thật sâu, cô thoát khỏi cơn giận ngấm ngấm của kẻ thù, thoát khỏi sự ranh mãnh nham hiểm của nó. Ngực cô khẽ phồng lên, nhưng đôi chân cô dài, để trần chạm vào tấm ga giường mềm mại làm dịu bớt cơn giận đó. Ngồi bên cạnh, Colin hơi còng lưng xuống, nhìn cô. Đêm đến tạo những đường tròn đồng tâm xung quanh đốm lửa của ngọn đèn được bắt vào bức tường ở đầu giường, bên ngoài ngọn lửa có một bóng thủy tinh mờ hình tròn che chắn.

- Đặt nhạc cho em, Colin của em, Chloé nói. Đặt bản nhạc anh thích ấy.

- Sợ em mệt, Colin nói.

Giọng anh nghe rất xa xăm, vẻ mặt anh đau khổ. Trái tim anh căng phồng trong lồng ngực, chỉ bây giờ anh mới nhận thấy điều đó.

- Không, em xin anh.

Colin đứng dậy, đi xuống cầu thang gỗ sồi và đặt máy tự động. Loa ở khắp các phòng. Anh cho chạy chiếc ở phòng ngủ.

- Anh đặt đĩa gì thế? Chloé hỏi.

Cô cười. Cô biết rồi.

- Em nhớ không? Colin hỏi cô.

- Em nhớ...

- Em không đau chứ?

- Không đau lắm...

Ở nơi những con sông đổ ra biển, có một bãi chấn rất khó vượt qua và những con tàu đắm nhảy múa vô vọng giữa xoáy nước lớn sủi bọt. Giữa màn đêm ở bên ngoài và ánh sáng ngọn đèn, những ký ức trỗi dậy từ bóng tối, húc vào ánh sáng và lúc chìm lúc nổi, chúng phô ra những cái bụng trắng hếu, những cái lưng dát bạc. Chloé hơi nhồm dậy.

- Lại ngồi cạnh em đây này...

Colin đến gần cô, nằm ngang lên giường, đầu Chloé dựa vào hõm vai trái anh. Giải đăng ten ở chiếc sơ mi mỏng manh vẽ trên làn da óng ả của cô một mạng lưới điệu đà, dịu dàng phồng lên nơi bầu vú. Bàn tay Chloé bám vào vai Colin.

- Anh không giận chứ?

- Sao lại giận?

- Vì có người vợ ngốc ngếch đến vậy...

Anh hôn vào cái hõm vai tin tưởng nơi anh...

- Co tay lại một chút, Chloé của anh. Khéo sẽ bị cảm lạnh đấy.

- Em không lạnh, Chloé nói. Nghe đĩa kia.

Có cái gì đó siêu phàm trong cách chơi của Johnny Hodges, cái gì đó không thể giải thích được, hoàn toàn gọi cảm. Sự gọi cảm ở trạng thái thuần khiết nhất tách biệt hoàn toàn với bất cứ thứ vật chất nào.

Các góc phòng thay đổi, tròn lại dưới tác động của âm nhạc. Bây giờ Colin và Chloé nằm nghỉ giữa một hình cầu.

- Bản gì thế? Chloé hỏi.

- Đó là bản The Mood to be Wooped²⁸, Colin trả lời.

- Em cũng cảm thấy thế! Chloé nói. Làm thế nào bác sĩ có thể vào được phòng mình nếu hình thù của nó như thế này?

XXXIV

Nicolas ra mở cửa. Một bác sĩ ở bậc thềm.

- Tôi là bác sĩ, ông ta nói.

- Tốt, Nicolas nói. Xin mời ông hãy cố gắng theo tôi...

Anh kéo bác sĩ đi theo anh...

Đây, anh giải thích khi họ vào đến bếp. Hãy ném đi và cho biết cảm nghĩ của ông.

Trong một cái bình bằng hợp chất silic - xút - canxi tráng thủy tinh, có một thứ nước uống màu đặc biệt, hơi giống màu tía của hợp chất vàng-thiếc, cũng giống cả màu xanh của cái bong bóng và hơi ngả xanh lơ như chrome.

- Cái gì thế? Bác sĩ hỏi.

- Một thứ nước uống... Nicolas trả lời.

- Tôi biết... nhưng để làm gì? Bác sĩ lại hỏi.

- Một thứ thuốc bổ, Nicolas nói.

Bác sĩ đưa bình lên mũi, đánh hơi, mặt rạng rỡ, hít hít rồi ném, sau đó ông uống và buông túi dụng cụ hành nghề ra, hai tay ôm lấy bụng.

- Được chứ? Hả? Nicolas hỏi.

Pu... u!... Được, bác sĩ nói. Có cái gì đó nỗ lực bực... Ông làm nghề thú y à?

- Không, làm đầu bếp, Nicolas trả lời. Sau cùng thì cũng được.

- Không đến nỗi tệ, bác sĩ nói. Tôi cảm thấy như trẻ lại...

Mời ông đến thăm người bệnh, Nicolas nói. Bây giờ ông đã được khử trùng.

Bác sĩ bắt đầu đi, nhưng lạc hướng. Ông ta có vẻ kém làm chủ những cử động của mình.

- Ê! Nicolas gọi, hãy nói đi! Ông có khả năng thăm bệnh chứ hả?

- Này, bác sĩ nói, tôi muốn xin ý kiến của một đồng nghiệp, nên tôi đề nghị ông Mangemanche đến...

- Tốt, Nicolas nói. Vậy hãy đi lối này.

Anh mở cửa cầu thang sau nhà.

- Ông xuống ba tầng rồi quay sang phải. Ông đi thẳng vào là đến nơi...

- Tốt, bác sĩ nói...

Ông ta bắt đầu xuống và bỗng dừng lại.

- Nhưng tôi ở đâu thế này?

- Đây... Nicolas nói.

- A! Tốt!... Bác sĩ nói.

Nicolas đóng cửa lại. Colin tới.

- Cái gì thế? Anh hỏi.

- Một bác sĩ. Ông ta có vẻ ngốc nghếch, nên tôi đã tống khứ.

- Nhưng phải có một người, Colin nói.

- Tất nhiên, Nicolas nói. Mangemanche sẽ đến.

- Thế tốt hơn.

Lại một tiếng chuông reo.

- Đứng yên, Colin nói, tôi sẽ ra.

Trong hành lang, con chuột bám dọc theo đuôi anh và leo lên vai anh. Anh vội vàng ra mở cửa cho giáo sư.

- Xin chào! Ông này nói.

Ông bận bộ đồ đen và mặc chiếc sơ mi vàng rực.

- Đứng về mặt sinh lý mà nói, ông ta tuyên bố, màu đen trên một nền vàng sẽ tạo sự tương phản tối đa. Tôi xin nói thêm rằng điều này không làm mệt mắt và tránh không bị chẹt trên đường.

- Chắc chắn thế, Colin hưởng ứng.

Giáo sư Mangemanche chắc cỡ bốn mươi tuổi. Có khả năng ông đến tuổi ấy. Nhưng không hơn tuổi nào. Ông ta có bộ mặt nhăn nhui với bộ râu nhỏ, nhọn, cặp mắt đờ đẫn.

- Ông có thể theo tôi chứ? Colin đề nghị.

- Tôi không biết, giáo sư trả lời, tôi do dự... Song ông cũng quyết định.

- Ai ồm?

- Chloé, Colin trả lời.

- A! Điều này làm tôi nhớ đến một bản nhạc... giáo sư nói.

- Đúng, chính thế! Colin nói.

- Tốt, đi nào, Mangemanche kết luận. Đáng lẽ anh phải nói với tôi sớm hơn. Cô ấy bệnh gì?

- Tôi cũng không biết, Colin trả lời.

- Tôi cũng không biết, giáo sư thú nhận, bây giờ, tôi có thể nói được với anh điều đó.

- Nhưng ông sẽ biết chứ? Colin lo lắng hỏi.

- Có thể, giáo sư Mangemanche nói, về hoài nghi. Tôi còn phải khám đã...

- Vậy hãy đến đây... Colin nói.

- Vâng... giáo sư trả lời.

Colin dẫn ông ta đến tận cửa phòng và bỗng nhớ ra điều gì đó.

- Hãy chú ý khi đi vào, tròn đầy, anh nhắc.

- Vâng, tôi quen rồi, Mangemanche nói. Cô ấy có mang ư?

- Không, Colin nói... ông thật ngốc... phòng hình tròn.

- Tròn vo? Giáo sư hỏi. Anh đã chơi đĩa của Ellington sao?

- Đúng, Colin công nhận.

Ở nhà tôi cũng có, Mangemanche nói. Anh có biết bản *Slap Happy*²⁹ không?

- Tôi thích nhất đấy... Colin bắt đầu, rồi anh bỗng nhớ là Chloé đang đợi nên đẩy giáo sư vào phòng.

- Xin chào, giáo sư nói.

Ông leo lên chiếc thang.

Chào ông, Chloé trả lời. Ông khỏe chứ?

Trời đất, giáo sư trả lời, thỉnh thoảng tôi có bị đau gan.

Cô biết đó là cái gì không?

- Không, Chloé đáp.

Tất nhiên, giáo sư nói, vì chắc chắn là cô không có một bộ gan ốm yếu.

Ông ta đến gần Chloé và cầm tay cô.

- Có hơi sốt hả?

- Tôi không thấy.

- Đúng, giáo sư nói, nhưng thế là sai lầm.

Ông ngồi xuống giường.

Tôi sẽ nghe nếu cô không thấy khó chịu.

Cứ việc, Chloé nói.

Giáo sư lấy từ trong túi thuốc ra một cái ống nghe có bộ phận khuếch đại và áp cấp-xun vào lưng Chloé.

Đếm đi, ông ta bảo.

Chloé đếm.

- Không ổn, bác sĩ nói, sau hai mươi sáu là hai mươi bảy.

Vâng, xin lỗi ông, Chloé nói.

- Được rồi, bác sĩ hỏi, cô ho không?

- Có, Chloé trả lời, và cô ho.

Cô ấy bị làm sao, bác sĩ? Colin hỏi, có nặng không?

- Hề!... Bác sĩ nói, cô ấy có cái gì đó ở thùy phổi bên phải.

Nhưng tôi không biết đó là cái gì...

- Sao? Colin hỏi.

Cô ấy phải đến chỗ tôi để kiểm tra đầy đủ hơn, giáo sư nói.

- Tôi không muốn cô ấy phải dậy, bác sĩ ạ, Colin nói. Và nếu cô ấy lên cơn đau như chiều nay thì sao?

- Không, giáo sư nói, không nghiêm trọng đâu. Tôi sẽ cho một đơn thuốc, nhưng phải theo đúng hướng dẫn.

- Tất nhiên, thưa bác sĩ, Chloé nói.

Cô đưa tay lên miệng và bắt đầu ho.

- Đừng ho, Mangemanche nói.

- Đừng ho, em yêu của anh, Colin nói.

- Em không thể dừng được, Chloé nói, giọng ngắt quãng.

- Tôi nghe thấy một thứ âm nhạc kỳ lạ trong phổi cô ấy, giáo sư nói. Ông ta có vẻ hơi chán nản.

- Như thế có bình thường không, thưa bác sĩ? Colin hỏi.

Ở một mức độ nào đó... giáo sư trả lời.

Ông ta lôi bộ râu nhỏ của mình, nó bật lại trở lại cằm, phát ra một tiếng tách khô khốc.

- Khi nào chúng tôi đến chỗ ông, thưa bác sĩ? Colin hỏi.

- Sau ba ngày, giáo sư nói. Tôi còn phải lắp lại máy đã.

- Thế thường thường ông không dùng đến chúng ư?

Đến lượt Chloé hỏi.

- Không, giáo sư nói. Tôi thích việc xây dựng những mô hình máy bay hơn, nhưng người ta thường xuyên đến để cho phóng đi, vậy là đã từ một năm nay tôi luôn luôn giậm chân tại chỗ, tôi không thể có thời gian để kết thúc công việc. Thật bức mình, dù sao cũng vậy!...

- Tất nhiên, Colin nói.

- Đó là những con cá mập, giáo sư nói. Tôi đùa vui, tự so sánh mình với người đắm tàu bất hạnh mà những con quỷ háu ăn đang rình rập giấc ngủ của anh ta để lật ngược con thuyền nhỏ mảnh mai.

- Đó là một hình ảnh thi vị, Chloé nói, và cô cười, nhưng chỉ cười nhẹ để khỏi ho.

- Chú ý, bạn thân mến, giáo sư đặt tay lên vai cô và nói.

Đó là một hình ảnh hoàn toàn ngớ ngẩn vì rằng theo tờ Génie civil ngày 15 tháng Tám năm 1944, thì trái với quan niệm thông thường, người ta cho rằng trong số ba mươi lăm loài cá mập chúng ta biết, chỉ có ba hoặc bốn loại ăn thịt người! Mà chúng cũng không tấn công chúng ta nếu chúng ta không tấn công chúng...

- Ông nói thật uyên bác, thưa bác sĩ, Chloé nói, vẻ khâm phục.

Cô rất thích ông bác sĩ này.

Đó là Génie civil, không phải tôi, bác sĩ nói. Thôi, tôi tạm biệt các vị ở đây.

Ông ta hôn mạnh vào má phải Chloé, vỗ vai cô rồi xuống theo cái thang nhỏ. Ông ta vương chân phải vào chân trái rồi lại vương chân trái vào thanh gỗ cuối cùng, ông ngã. Cách bài trí nhà anh thật đặc biệt, ông ta vừa xoa mạnh vào lưng vừa nhận xét với Colin.

- Xin ông thứ lỗi, Colin nói.

Hơn nữa, giáo sư nói thêm, căn phòng hình cầu này có cái gì đó suy sút. Hãy thử đổi sang Slap Happy, có thể nó sẽ đưa căn phòng trở lại bình thường, hoặc cậu hãy bào nó đi.

- Rõ rồi, Colin nói. Ông uống chút khai vị nhé?

- Đồng ý, giáo sư nói. Tạm biệt bạn thân mến, ông ta gào lên chào Chloé trước khi rời khỏi căn phòng.

Chloé vẫn cười. Từ bên dưới, người ta nhìn thấy cô ngồi trên chiếc giường lớn được hạ thấp xuống như ngồi trên một cái sân khấu lõng lầy, một phía được chiếu sáng bằng bóng đèn điện. Với màu mặt trời trong cỏ mới, những tia sáng lọc qua tóc Chloé, và sau khi lướt qua làn da cô, ánh sáng đưa màu vàng óng cho các đồ vật.

- Anh có cô vợ xinh đẹp, giáo sư nói với Colin trong phòng đợi.

- Vâng, Colin đáp.

Bỗng anh òa khóc vì biết rằng Chloé đau.

- Nào, giáo sư nói, anh đặt tôi vào thế khó xử... Tôi phải an ủi anh... Này...

Ông ta lục túi trong cửa áo vét và lôi ra một quyển sổ nhỏ bọc da màu đỏ.

- Hãy xem này, đây là vợ tôi.

- Vợ ông? Colin cổ trắn tỉnh và hỏi.

- Vợ tôi, giáo sư giải thích.

Rồi Colin mở quyển sổ một cách máy móc và bật cười.

- Được rồi, giáo sư nói. Lần nào cũng thành công. Tất cả mọi người đều cười. Nhưng cuối cùng... cô ấy có gì buồn cười đến như vậy?

- Tôi... Tôi không... biết, Colin lắp bắp. Và bị giày vò bởi cơn buồn cười lên đến cực điểm, anh ngã vật xuống.

Giáo sư lấy lại quyền sở tay.

- Các người đều giống nhau, ông nói, anh tin rằng đàn bà cần phải xinh đẹp... Vậy rượu khai vị đâu, xong chưa?

XXXV

Colin, có Chick đi theo sau, đẩy cửa nhà người bán thuốc. Một tiếng “Đing”... và chiếc gương ở cửa rơi xuống một hệ thống phức tạp gồm những lọ thủy tinh và dụng cụ thí nghiệm.

Nghe tiếng động, người bán hàng xuất hiện. Ông ta cao, già và gầy, đỉnh đầu được trang trí bằng một cái bờm trắng như vương miện.

Ông ta lao về phía quầy, nắm lấy điện thoại và quay số bằng sự nhanh nhẹn đã thành thói quen.

- Alo! Ông nói.

Tiếng ông như tiếng tù và sừng báo sương mù, còn dưới đôi chân dài, đen và bằng phẳng của ông ta, nền đất dốc đều từ phía trước ra phía sau, trong khi những gói thuốc xịt rơi xuống mặt quầy.

- Alo! Cửa hàng Gershwin hả? Ông có thể lắp một cái gương ở cửa ra vào nhà tôi không? Trong khoảng mười lăm phút?... Nhanh lên hộ nhé, vì có thể một khách hàng khác lại đến... Tốt...

Ông đặt máy khá mạnh.

- Thưa các ông, tôi có thể giúp gì các ông?

- Ông giúp cho toa thuốc này... Colin gọi chuyện.

Ông được sĩ cầm tờ giấy, gấp đôi thành một băng dài và hẹp rồi đưa vào một cái máy xén văn phòng.

- Xong rồi, ông ta vừa nói vừa ấn một cái nút đỏ.

Cái dao xén hạ xuống và đơn thuốc xì hơi, xẹp lại.

- Trở lại đây vào 6 giờ chiều, các ông sẽ có thuốc.

- Vấn đề là chúng tôi khá vội... Colin nói.

- Chúng tôi muốn có thuốc ngay, Chick nói thêm.

- Nếu muốn, các ông cứ đợi, tôi sẽ đi chuẩn bị những gì cần, người bán hàng trả lời.

Colin và Chick ngồi xuống một chiếc ghế dài bọc nhung đỏ tía kê ngay trước quầy hàng và đợi. Người bán hàng cúi xuống phía sau quầy và ra khỏi

phòng qua một cái cửa sau, hầu như ông phải bò khe khẽ. Tiếng cọ xát của cái cơ thể dài và gầy của ông ta trên sàn gỗ nhỏ dần rồi tan đi trong không khí.

Họ nhìn lên tường. Trên những cái giá bằng đồng dài phủ một lớp gỉ là những hàng lọ đựng các chủng loại đơn giản và những thứ thuốc rịt công hiệu. Một rào chắn bằng huỳnh quang đặc phát ra từ chiếc lọ cuối cùng của mỗi hàng. Trong một cái bình hình nón bằng thủy tinh dày bị gặm mòn, những con nòng nọc bị sung phòng đang quay theo hình tròn ốc xuống phía dưới, chạm vào đáy bình, sau đó lại lên thẳng mặt nước rồi lại chuyển động tròn kỳ dị như ban nãy, để lại phía sau chúng một vệt nước trắng nhờ nhờ đặc hơn. Bên cạnh, dưới đáy một bể kính dài đến mấy mét, người bán hàng đã đặt một bộ thí nghiệm ếch lai với vòi phun, và đây đó có vài chú ếch không dùng được, bốn trái tim của chúng vẫn còn đập yếu ớt.

Đằng sau Chick và Colin, một bức bích họa lớn vẽ cảnh người bán thuốc trong bộ trang phục đi ngựa của César Borgia³⁰, đang thông dâm cùng bà mẹ ông ta. Trên những chiếc bàn, rất nhiều máy đập thuốc viên tròn, một số máy đang hoạt động mặc dù với nhịp độ chậm.

Những viên thuốc tròn chui ra từ miệng ống thủy tinh xanh lơ, được tập trung bằng những bàn tay sấp rồi chia vào những túi giấy nhỏ gấp nếp.

Colin đứng dậy để nhìn gần hơn cái máy gần nhất và giờ cái nắp đập đã bị gi lên. Bên trong, một động vật hỗn hợp nửa bằng thịt, nửa kim loại đã kiệt sức vì nuốt chất ba-zơ và tổng chất đó ra dưới dạng những viên thuốc nhỏ đều đặn.

- Đến đây mà xem, Chick. Colin nói.

- Cái gì? Chick hỏi.

- Rất hay!... Colin nói.

Chick nhìn con vật có một cái cằm dài di chuyển bằng những chuyển động ngang nhanh. Dưới làn da trong suốt, người ta thấy rõ những xương sườn thép mỏng hình ống và một đường tiêu hóa động đập một cách lười nhác.

- Đó là một con thỏ biến dạng, Chick nói.

- Cậu tin thế ư?

- Điều đó thường xảy ra, Chick nói. Người ta giữ lại chức năng mà người ta muốn. Ở đó, cơ chế của ống tiêu hóa được giữ lại, trừ bộ phận hóa học của sự trao đổi chất. Như thế đơn giản hơn nhiều so với việc làm thuốc viên bằng một cái máy tán thông thường.

- Thế nó ăn gì?

- Cà rốt mạ chrome, Chick nói. Người ta sản xuất thứ này ở nhà máy nơi trước đây mình làm thêm. Rồi sau đó, người ta cho nó những thành phần của viên thuốc.

Rất sáng kiến, Colin nói, và nó làm được những viên rất đẹp.

- Đúng, Chick nói. Rất tròn.

- Nói đi, Colin quay lại, ngồi xuống và giục.

- Nói cái gì? Chick hỏi.

Cậu còn lại bao nhiêu trong số tiền hai mươi lăm nghìn doublezon mà mình cho cậu trước khi đi du lịch?

Ôi!... Chick nói.

Đã đến lúc cậu phải quyết định cưới Alise. Tiếp tục sống như cậu sống thì cô ấy sẽ mòn mỏi.

- Phải... Chick trả lời.

- Sao, cậu vẫn còn đủ hai mươi nghìn chứ? Dù gì thì... cũng đủ để cậu cưới vợ...

- Vấn đề là... Chick áp úng.

Anh ngừng lại vì thật khó nói.

- Vấn đề là gì? Colin cố ép. Không phải cậu là người duy nhất phải lo lắng vì tiền.

Mình biết, Chick nói.

- Vậy thì sao? Colin hỏi tiếp.

- Vậy... mình chỉ còn có ba nghìn hai trăm doublezon... Chick trả lời.

Colin cảm thấy rất mệt mỏi. Những việc gai góc và tẻ nhạt quay cuồng trong đầu anh với những âm thanh mơ hồ như tiếng thủy triều. Anh cứng người trên ghế.

Không đúng... Anh nói.

Anh mệt, mệt như thể vừa qua một cuộc chạy vượt chướng ngại ba nghìn mét rất khó nhọc.

Không đúng... Anh nhắc lại... Cậu đùa mình.

- Không... Chick nói.

Chick đang đứng. Đầu ngón tay anh gãi gãi lên góc chiếc bàn gần nhất. Các viên thuốc quay tròn trong miệng ông thủy tinh, phát ra tiếng kêu như tiếng những viên bi va vào nhau và tiếng sột soạt của những tay giấy sáp tạo nên ở đây không khí hiệu ăn thời Magdalen³¹.

- Nhưng cậu đã tiêu những gì? Colin hỏi.

- Mình đã mua những tác phẩm của Partre, Chick nói.

Anh lục túi.

Xem cái này này, mình đã tìm mua được hôm qua.

Không phải là một vật kỳ diệu sao?

Đó là quyển Ơ ra hoa đóng bìa da marocco nạm ngọc trai có phụ bản của Kierkegaard.

Colin cầm quyển sách xem, nhưng anh không nhìn thấy những trang sách. Anh nhìn thấy đôi mắt Alise trong đám cưới của anh, và ánh mắt vô cùng buồn bã khi cô nhìn chiếc váy cưới của Chloé. Nhưng Chick không thể hiểu được. Đôi mắt của Chick không nhìn lên cao như vậy.

- Cậu muốn mình nói gì với cậu đây... Colin lẩm nhẩm.

Vậy là cậu đã tiêu hết tất cả?...

- Mình có hai bản thảo của ông vào tuần vừa rồi, Chick nói, giọng anh run lên vì xúc động. Và mình cũng đã ghi âm được bảy trong số các buổi thuyết trình của ông.

- Phải... Colin nói.

- Tại sao cậu lại hỏi mình điều đó? Chick hỏi. Đối với Alise, mình có cưới cô ấy hay không cũng vậy thôi. Cô ấy cũng vẫn hạnh phúc. Mình rất yêu cô ấy, cậu biết đấy, và hơn nữa, cô ấy cũng vô cùng yêu Partre!

Một trong số những cái máy bơm chạy nhanh hơn. Các viên thuốc tuôn ra như thác, có những tia tím phát ra khi thuốc rơi vào những túi giấy.

- Sao thế? Colin hỏi. Có nguy hiểm không?

- Mình không nghĩ vậy, Chick nói. Nhưng dù sao chúng ta cũng không nên đứng bên cạnh đó.

Họ nghe thấy ở khá xa có tiếng cánh cửa đóng, và người bán thuốc bơm hiện ra sau quầy.

- Tôi đã bắt các vị phải đợi, ông ta nói.

- Không sao, Colin khẳng định.

Sao lại không... người bán thuốc nói. Đó là sự đương nhiên. Vị trí của tôi phải thế.

- Một trong số những cái máy của ông có vẻ bị sủ ra... Colin vừa nói vừa ra hiệu chỉ chiếc máy anh nói đến.

- A!... Người bán thuốc kêu.

Ông ta nghiêng người, lấy từ trong quầy ra một khẩu các bin, bình tĩnh tỳ vào vai và bắn. Cái máy lộn nhào trong không trung và phập phồng, rơi xuống.

- Không sao, ông ta nói. Thỉnh thoảng, con thỏ nó thắng chất thép và cần phải hủy chúng đi.

Ông ta mở máy, ấn lên cái nắp bên trong để cho nó đái hết ra rồi treo lên một cái đinh.

Đây, thuốc của các vị đây, ông ta vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một cái hộp. Hãy chú ý, nó rất công hiệu đấy.

Đừng dùng quá liều.

A! Colin nói. Theo ông, thứ thuốc này chữa bệnh gì?

- Không thể nói được... Người bán nói.

Ông ta luôn bàn tay có những chiếc móng dài lượn sóng vào mớ tóc bạc.

Có thể chữa đủ thứ bệnh... Ông ta kết luận. Nhưng một cái cây bình thường không cự nổi lâu dài với thứ thuốc này.

A! Colin nói. Bao nhiêu tiền đây?

Rất đắt, người bán hàng nói. Anh nên thủ tiêu tôi rồi tẩu thoát mà không trả tiền.

- Ôi! Tôi quá mệt rồi...

- Vậy thì hai doublezon.

Colin rút ví.

Anh biết đấy, người bán hàng nói, đúng là ăn cắp giữa ban ngày.

- Đối với tôi thì thế nào cũng được. Colin nói, giọng tắt nghẹn.

Anh trả tiền và đi. Chick theo sau anh.

Anh thật kì cục, người bán hàng nói và tiễn họ ra cửa.

Tôi già rồi và không còn sức kháng cự.

- Tôi không có thời gian, Colin lẩm nhảm.

- Không đúng, người bán hàng nói. Lẽ ra anh không cần phải đợi lâu như thế...

Bây giờ tôi có thuốc rồi, tạm biệt ông.

Anh xiêu vẹo đi qua đường, đi theo đường chéo để tiết kiệm sức lực.

- Cậu biết đấy, Chick nói, mình sẽ không xa rời Alise chỉ vì mình không cưới cô ấy...

Ồ! Mình chẳng biết nói gì hết... Dù sao, thì đó cũng là việc của cậu...

- Cuộc sống là thế, Chick thêm...

Không, Colin nói.

XXXVI

Cơn gió rẽ một lối đi giữa những chiếc lá và từ đó, nó đi ra, chứa đầy hương thơm của chồi, của hoa. Mọi người đi lên cao hơn một chút và hít sâu hơn vì có nhiều không khí hơn. Mặt trời từ từ đuổi những tia nắng ra, thận trọng sục sạo vào những nơi nó không trực tiếp chiếu đến được, bề cong chúng quanh những góc tròn dịu dàng, nhưng khi húc phải những vật đen kịt, nó vội vàng co chúng lại bằng một động tác nhanh và chính xác của một con bạch tuộc vàng. Cái xác khổng lồ, nóng bỏng của nó từ từ đến gần,

cho đến khi đứng bất động, rồi lặng lẽ làm bốc hơi nước lục địa lên. Chuông đồng hồ điểm ba tiếng.

Colin đọc truyện cho Chloé nghe. Đó là một câu chuyện tình yêu, kết thúc có hậu. Vào lúc này, nhân vật nam và nữ đang viết thư cho nhau.

- Sao lại phải lâu thế? Chloé hỏi. Thường thường, sự việc diễn ra nhanh hơn.

- Em có quen với những việc như thế không? Colin hỏi lại. Anh cúi mạnh vào đầu, một tia mặt trời chạm vào mắt Chloé. Nó khẽ rụt lại và bắt đầu dạo chơi trên các đồ gỗ của căn phòng.

Chloé đỏ mặt:

- Không, em không quen... cô rụt rè nói, nhưng em cảm thấy thế.

Colin gấp sách lại.

- Em có lý, Chloé à.

Anh đứng dậy và đến cạnh giường.

- Đã đến lúc uống một viên thuốc rồi đây.

Chloé rùng mình.

- Thật đáng sợ, cô nói. Bắt buộc phải uống à?

- Anh cho là thế. Tối nay, em sẽ đến nhà bác sĩ và chúng ta sẽ biết em bị bệnh gì. Tạm thời, em phải uống thuốc này.

Sau đó, có thể ông ta sẽ cho em thứ khác...

- Thật kinh khủng, Chloé kêu.

- Phải ngoan.

- Mỗi khi em uống thuốc, cứ như là có hai con vật đang đánh nhau trong ngực em. Sau đó, lại không phải... chẳng có ý nghĩa gì...

- Không phải uống thì tốt hơn, nhưng đôi khi cũng cần thiết, Colin nói.

Anh mở cái hộp nhỏ.

- Màu của chúng trông bản, mùi của chúng thật ghê.

- Chúng thật khó uống, anh công nhận, nhưng phải uống thôi.

- Nhìn này, các viên thuốc tự chúng động đây, sau đó, chúng lại có một nửa trong suốt, chắc chắn có thứ gì đó sống bên trong.

- Nhưng sau khi em uống với nước, nó sẽ không sống lâu đâu, Colin nói.

- Anh nói thật ngốc... có thể đó là một con cá...

Colin bật cười.

- Vậy thì em sẽ khỏe lên.

Anh nghiêng người xuống phía cô và hôn cô.

- Uống đi. Chloé của anh, chóng ngoan nào!

- Em sẽ uống, nhưng rồi anh sẽ hôn em chứ?

Nhất định rồi, Colin nói. Em không chán hôn một người chồng xấu như anh...

- Đúng là anh không đẹp trai, Chloé chồng ghẹo.

- Không phải lỗi ở anh.

Colin cúi đầu xuống.

- Anh không ngủ đủ, anh tiếp tục nói.

- Colin của em, hôn em đi, em thật tệ. Đưa em hai viên.

- Em điên à? Một thôi. Đủ rồi, nuốt...

Chloé nhắm mắt, cô tái mặt và đưa tay lên ngực.

- Xong rồi, cô cố gắng nói. Lại bắt đầu rồi đây...

Những giọt mồ hôi nhỏ xuất hiện gần mớ tóc óng ánh của cô.

Colin ngồi xuống cạnh vợ và quàng một tay qua cổ cô.

Cô nắm bàn tay anh trong tay cô, run rẩy.

- Yên tâm, Chloé của anh, cần phải thế, Colin nói.

- Em đau... Chloé lắm nhảm.

Những giọt nước to như những con mắt xuất hiện ở khóe mắt cô, vạch thành những đường lạnh trên đôi má tròn và mềm mại.

XXXVII

- Em không đứng nổi... Chloé lắm bầm.

Cô đặt hai chân xuống đất định đứng dậy.

- Không ổn chút nào... Cô nói. Em mềm nhũn cả người.

Colin đến bên cô, nâng cô dậy. Cô đu vào vai anh,

- Đỡ em, Colin. Em ngã đấy!

- Vì nằm nhiều em mệt... Colin nói.

- Không, Chloé cãi. Đó là tại những viên thuốc của ông bán thuốc yêu quý của anh đấy.

Cô cố đứng một mình nhưng lại chao đảo. Colin tóm được cô, cô ngã lôi theo cả anh xuống giường.

- Như thế này em thấy khỏe hơn, Chloé nói. Hãy nằm sát vào em. Đã lâu rồi chúng ta không nằm cùng nhau.

- Không nên đâu, Colin nói.

- Sao lại không, nên chứ. Hôn em đi. Em là vợ anh, đúng hay không?

- Đúng, Colin nói, nhưng sẽ không tốt cho em.

- Không phải lỗi tại em, Chloé nói, miệng cô hơi run run như sắp khóc.

Colin cúi xuống bên cô, hôn rất nhẹ như hôn một bông hoa.

- Nữa đi, Chloé nói. Và không phải chỉ hôn vào má em...

Anh không yêu em nữa à? Anh không cần vợ nữa à?

Anh xiết cô thật chặt trong đôi tay mình. Người cô ấm và thơm. Như một lọ nước hoa vừa ra khỏi hộp đệm vải trắng.

- Vâng, Chloé nói rồi duỗi người... Nữa đi anh...

XXXVIII

- Chúng ta sẽ đến muộn, Colin khẳng định.

- Không sao, Chloé nói, anh chỉnh lại đồng hồ đi.

- Thực sự là em không muốn đi bằng ô tô à?

- Không... Em muốn đi dạo với anh trên đường phố.

- Nhưng phải mất một đoạn đường!

- Không làm sao hết, Chloé nói. Sau khi anh đã... hôn em, vừa nãy, điều đó làm em mạnh lên. Em muốn đi bộ một chút.

- Vậy anh sẽ bảo Nicolas đến đón mình bằng ô tô, được không? Colin đề nghị.

- Ô! Nếu anh muốn...

Để đến chỗ bác sĩ, cô mặc một chiếc váy xanh lơ dịu, cổ chữ V khoét sâu và một chiếc măng tô nhỏ lông linh miêu cùng với chiếc mũ không vành rất hòa hợp. Đôi giày da rắn bổ sung cho bộ quần áo.

- Nào, con mèo, Colin nói.

Không phải mèo, Chloé cãi. Đó là linh miêu.

- Khó phát âm quá, Colin nói.

Họ ra khỏi phòng, qua cửa ra vào. Đến trước cửa sổ, Chloé bỗng dừng lại.

- Sao ở đây lại thế? Ít ánh sáng hơn thường lệ.

Chắc chắn là không, Colin nói. Trời rất nắng.

Sao lại không, em nhớ rất rõ là mặt trời thường chiếu đến tận hình vẽ trên thảm, thế mà bây giờ, chỉ đến đấy...

- Tùy theo giờ, Colin nói.

- Không, không phụ thuộc vào giờ, vì cũng vào giờ ấy!...

- Mai, vào giờ này, chúng ta sẽ xem, Colin bảo.

Anh biết rõ mà, nó thường vào đến vạch thứ bảy. Còn ở đây, chỉ đến vạch thứ năm.

- Nào, chúng ta muộn rồi, Colin giục.

Chloé mỉm cười khi đi ngang trước tấm gương lớn ở hành lang lát đá. Bệnh của cô chắc sẽ không nặng, và từ nay, họ sẽ có thể thường xuyên đi dạo chơi với nhau. Có lẽ anh phải tiết kiệm tiền, sẽ đủ để họ có một cuộc sống dễ chịu. Có thể anh sẽ đi làm...

Then cửa bằng thiếc phát ra tiếng lạnh lạnh, cánh cửa đóng lại. Chloé vịn vào tay anh. Cô đi những bước nhẹ và ngắn. Colin đi một bước bằng hai bước của cô.

- Em thật hài lòng, Chloé nói. Mặt trời tỏa nắng, cây cối đượm mùi thơm.

- Chắc chắn rồi! Colin nói. Mùa xuân mà!

- Mùa xuân à? Chloé hỏi, mắt ranh mãnh liếc nhìn anh.

Họ rẽ sang phải. Phải đi qua hai ngôi nhà nữa trước khi vào khu vực khám chữa bệnh. Đi được một trăm mét nữa, họ bắt đầu ngửi thấy mùi thuốc tê, trong những ngày có gió, mùi này còn bay xa hơn. Cấu trúc của vỉa hè thay đổi. Bây giờ là một kênh dài và phẳng, được lát bằng lưới bê tông hẹp và sát vào nhau. Bên dưới những tấm lưới đó, còn lẫn ê te chảy cuốn những múi bóng thắm đầy dịch và mũ, đôi khi có cả máu nữa. Đây đó, có những dây máu dài đã hơi đông nhuộm màu cho luồng nước bốc hơi, còn có cả những mẩu thịt bắt đầu rửa từ từ trôi qua, như những tảng băng bồng bênh đã tan gần hết. Không thấy mùi gì khác ngoài mùi ê te. Những miếng gạch và băng cuộn cũng xuôi dòng, vừa trôi vừa dỡ những vòng cuốn uể oải. Bên phải mỗi ngôi nhà, một ống máng dẫn thẳng xuống kênh, người ta có thể xác định được chuyên khoa của bác sĩ sau khi mất vài giây quan sát miệng của các ống máng đó. Một con mắt lách liên, nhìn những cái ống máng vài giây, rồi biến mất dưới một cái khăn bằng vải bông rộng màu đỏ nhạt, mềm như một con sứa độc.

- Em không thích thể này, Chloé nói. Không khí thì lành mạnh nhưng nhìn thì chướng mắt...

- Không, Colin nói.

- Đi vào giữa đường đi anh.

- Ừ, Colin tán thành. Nhưng dễ bị xe chẹt đấy.

Em đã sai khi không chịu đi xe, Chloé nói. Chân em cứng đờ ra rồi.

May cho em là ông ta sống khá xa khu đại phẫu thuật.

Thôi đừng nói nữa! Sắp đến chưa?

Bỗng cô lại ho, Colin tái mặt.

- Đừng ho, Chloé!... Anh khản khoản.

Vâng, Colin của em... cô nói và cố nín ho.

Đừng ho... đến rồi... đây rồi.

Biên hiệu của giáo sư Mangemanche biểu hiện một cái hàm khổng lồ đang nuốt cái xẻng đào đất mà chỉ có phần sắt còn thò ra. Điều này làm Chloé cười. Rất nhẹ, rất khẽ vì cô sợ lại ho nữa. Dọc theo tường, có những bức ảnh phát sáng chụp các phương thuốc màu nhiệm của giáo sư, những bức ảnh được chiếu sáng bởi các ngọn đèn lúc này không hoạt động.

- Thấy không, Colin nói. Đây là một chuyên gia lớn. Các nhà khác không có được sự trang trí hoàn hảo như vậy.

Điều đó chỉ chứng tỏ ông ta có nhiều tiền, Chloé nói.

- Hoặc đó là một người có cảm thụ tinh tế. Rất nghệ thuật.

- Vâng, Chloé nói. Điều đó gợi nhớ tới một hàng thịt mẫu mực.

Họ bước vào và thấy mình đang ở trong một tiền sảnh hình tròn được tô điểm màu trắng. Một y tá tiến về phía họ.

- Ông bà có hẹn chứ ạ? Cô ta hỏi.

- Vâng, Colin nói. Có thể chúng tôi đến hơi muộn một chút.

- Điều đó không quan trọng, cô y tá khẳng định. Giáo sư đã kết thúc công việc phẫu thuật của ngày hôm nay. Ông bà theo tôi chứ?

Họ nghe lời, bước chân họ vang trên lớp men nền nhà một âm thanh đục và to. Một loạt cửa mở trên bức vách chạy vòng tròn, cô y tá dẫn họ đến cái cửa gắn bản sao của cái biên hiệu khổng lồ ở bên ngoài rập nổi bằng vàng. Cô mở cửa và nhường lối cho họ vào. Họ đẩy một cánh cửa thứ hai, to, trong suốt và vào văn phòng của giáo sư. Ông này đang đứng trước cửa sổ, tắm thơm bộ râu cằm bằng một chiếc bàn chải đánh răng nhúng cao nhựa hương.

Ông ta quay lại khi nghe tiếng động và bước về phía Chloé, chìa tay ra.

- Sao, hôm nay cô cảm thấy thế nào?

- Những viên thuốc thật khủng khiếp, Chloé nói.

Giáo sư sa sầm mặt. Bây giờ, trông ông tái như người hơi lai³².

- Chúng chán ngắt... ông ta lắm nhảm. Tôi biết rõ thế.

Ông ta đứng yên tại chỗ một chút, vẻ tư lự, rồi chợt nhận thấy rằng mình vẫn đang giữ chiếc bàn chải đánh răng.

- Cảm lấy này, ông vừa nói với Colin vừa nhét nó vào tay anh. Ngồi xuống đi, bạn thân mến của tôi, ông nói với Chloé.

Ông đi một vòng quanh phòng rồi ngồi xuống.

- Xem này, ông nói với cô, cô có cái gì đó ở phổi. Nói chính xác hơn là cái gì đó trong phổi. Tôi hy vọng rằng đó sẽ là...

Ông ta ngừng lại rồi bỗng đứng lên.

- Ba hoa không có ích lợi gì, ông nói. Hãy đến đây với tôi. Hãy để cái bàn chải này ở nơi nào tùy ý anh, ông ta nói với Colin, người đang thực sự đang không biết làm gì với nó.

Colin muốn theo Chloé và giáo sư, nhưng anh cần phải vén một bức voan vô hình và vững chắc vừa buông xuống giữa họ. Trái tim anh đập loạn lên vì một nỗi lo lắng lạ thường. Anh phải cố gắng, tự kiềm chế và nắm chặt nắm tay lại. Cố hết sức, anh đã bước lên được vài bước và sau khi động được vào tay Chloé, cảm giác đó biến mất.

Cô đưa tay cho giáo sư, ông dẫn cô vào một phòng nhỏ màu trắng, trần nhà mạ chrome, một chiếc máy trơn tru chiếm trọn một góc phòng.

- Cô ngồi xuống thì tốt hơn, giáo sư nói. Không lâu đâu.

Phía trước máy, có một màn hình bằng bạc màu đỏ, viền khung thủy tinh, và chỉ có một nút chỉnh trắng men đen, óng ánh trên cái bệ.

- Anh ở lại chứ? Giáo sư hỏi Colin.

- Tôi rất muốn được như thế, Colin nói.

Giáo sư quay nút điều chỉnh. Ánh sáng trong phòng trở thành một thác màu sáng, biến mất dưới cửa, xuyên qua một lỗ thông hơi đặt trên máy, màn hình sáng dần.

XXXIX

Giáo sư Mangemache vỗ vào lưng Colin.

- Đừng lo ngại, bạn thân mến, ông nói với anh. Có thể thu xếp được việc này.

Colin nhìn xuống đất, vẻ tuyệt vọng. Chloé nắm tay anh. Cô rất cố gắng để tỏ ra vui vẻ.

- Đúng rồi, cô nói, sẽ không lâu đâu.

- Tất nhiên, Colin lẩm nhảm.

- Dù sao, giáo sư nói, nếu cô ấy theo sự điều trị của tôi, có thể sẽ đỡ hơn.

- Có thể, Colin nói.

Họ ở trong phòng đợi tròn màu trắng, tiếng Colin dội lại từ trần nhà như thể vọng đến từ rất xa.

- Dù sao đi nữa, giáo sư kết luận, tôi sẽ gửi cho anh đơn thuốc.

Đồng ý, Colin nói. Tôi xin cảm ơn ông vì sự chăm sóc của ông, thưa bác sĩ...

- Nếu như bệnh không chuyển biến tốt hơn, giáo sư nói, phải đến gặp tôi. Vẫn còn giải pháp mổ mà chúng ta chưa đề cập tới.

- Vâng, Chloé nói, cô xiết chặt cánh tay Colin, và lần này, cô bắt đầu nức nở.

Giáo sư dùng cả hai tay kéo râu.

- Rất đáng lo ngại đấy, ông nói.

Im lặng. Một y tá xuất hiện ở cái cửa trong suốt và khẽ gõ hai lần. Một chiếc đèn hiệu "Mời vào" phía trên cửa bật lên trước mặt cô.

- Có một ông đã nhờ tôi báo với ông bà rằng Nicolas đang ở đó.

- Cảm ơn, Carogne, giáo sư trả lời. Bảo ông ấy đợi một chút, sẽ không lâu đâu, ông nói thêm, và cô y tá đi ra.

- Tốt! Colin lẩm nhảm, xin tạm biệt ông, bác sĩ...

Chắc chắn thế... giáo sư nói. Tạm biệt... Hãy thận trọng... Hãy cố gắng trong mấy tuần tới.

XL

- Không ổn à? Nicolas hỏi mà không quay người lại khi xe chưa khởi động.

Chloé khóc suốt trong chiếc áo lông màu trắng, còn Colin thì có vẻ như người chết rồi. Mùi vị của vĩa hè ngày càng dâng lên. Hơi ê te tràn ngập đường phố.

- Đi thôi, Colin nói.

- Cô ấy làm sao? Nicolas hỏi.

- Ôi! Không thể tồi tệ hơn! Colin nói.

Nhận ra những điều mình vừa nói, anh liếc nhìn Chloé.

Anh yêu cô rất nhiều, và vào lúc này anh có thể chết vì đã nói năng bất cần.

Chloé co rúm trong một góc xe, gặm nắm tay. Mái tóc sáng óng của cô xõa xuống mặt và cô giẫm lên chiếc mũ lông. Cô khóc ngất như một đứa bé nhưng không thành tiếng.

- Hãy tha lỗi cho anh, Chloé của anh, Colin dỗ dành.

Anh là một con quỷ.

Anh áp gần cô và ôm cô sát vào anh. Anh hôn lên đôi mắt tội nghiệp đờ dại và cảm thấy tim mình đập chậm chạp, nặng nề trong lồng ngực.

- Người ta sẽ chữa cho em khỏi, anh nói. Điều anh muốn nói là không có gì tồi tệ hơn việc nhìn thấy em ốm cho dù là bệnh gì...

- Em sợ... Chloé nói, chắc chắn là ông ta sẽ mổ cho em.

- Không, Colin an ủi cô. Em sẽ khỏi trước khi phải mổ.

- Cô ấy bị bệnh gì? Nicolas lại hỏi. Tôi có thể giúp được gì không?

Anh ta cũng có vẻ rất đau khổ. Sự gan góc thường ngày sa sút đi nhiều.

- Chloé của anh, yên tâm đi em.

- Chắc chắn thế, Nicolas nói. Cô sẽ khỏi rất nhanh.

- Bông súng này, cô ấy có thể bị nhiễm ở đâu chứ?

- Cô ấy có bông hoa súng à? Nicolas hỏi, giọng ngờ vực.

- Trong phôi phải, Colin nói. Lúc đầu, giáo sư cho rằng đó chỉ là con vật gì đó. Mà lại thành ra thứ kia. Chúng tôi đã nhìn thấy trên màn hình. Nó đã khá lớn, nhưng dù sao thì cũng phải chữa cho khỏi.

- Đúng thế, Nicolas nói.

- Anh không thể biết được đó là cái gì, Chloé nức nở, khi nó chuyển động thì rất đau!!!

- Đừng khóc, Nicolas nói. Khóc không có ích gì và cô sẽ mệt.

Ô tô khởi động. Nicolas điều khiển nó từ từ qua những ngôi nhà cầu kỳ. Mặt trời chậm chạp biến mất sau những hàng cây, gió dịu mát.

- Bác sĩ muốn cô ấy đi nghỉ ở vùng núi, Colin nói. Ông ấy tin rằng cái rét sẽ giết chết đồ bẩn thỉu đó...

- Cô ấy đã bị nhiễm bệnh chính khi chúng ta trên đường đi du lịch, Nicolas nói. Đây ắp những thứ bẩn thỉu như vậy.

- Ông ta còn bảo là luôn luôn phải để hoa xung quanh cô ấy, Colin nói, để cho loài kia sợ...

- Tại sao? Nicolas hỏi.

- Vì nếu nó ra hoa, sẽ có hoa khác, Colin nói. Nhưng ta sẽ không để nó ra hoa.

- Đó là cách điều trị duy nhất ư? Nicolas hỏi.

- Không, Colin nói.

- Thế còn gì khác nữa?

Colin ngần ngại. Anh cảm thấy Chloé áp vào anh mà khóc và anh không nói ra vì như thế là hành hạ cô.

- Cô ấy không được uống thứ gì... anh nói.

- Cái gì?... Nicolas hỏi tiếp. Không gì hết?...

- Không, Colin nói.

- Nhưng không thể không uống gì hết...

- Hai thìa mỗi ngày... Colin lẩm bẩm.

- Hai thìa!... Nicolas kêu lên.

Anh không nói gì thêm, chỉ nhìn trân trân phía trước mặt.

XLI

Alise bấm hai tiếng chuông rồi đợi. Cô cảm thấy cửa ra vào có vẻ hẹp hơn mọi ngày. Tầm thăm hình như xỉn và mỏng đi. Nicolas ra mở cửa.

- Chào cháu, anh nói. Cháu đến thăm họ à?

- Vâng, Alise nói. Họ ở nhà chứ?

- Ở nhà, Nicolas nói. Này, Chloé kia kìa.

Anh đóng cửa lại. Alise quan sát tầm thăm.

- Không sáng như trước, chỗ này này, cô nói. Vì sao vậy?

- Cậu không biết, Nicolas trả lời.

- Kỳ thật, Alise nói. Có phải lúc trước có một bức tranh ở đây không?

- Cậu cũng không nhớ nữa, Nicolas nói.

Anh lùa bàn tay ngập ngừng vào tóc.

- Thực sự, người ta có cảm giác rằng không khí không giống như cũ nữa, anh nói.

- Vâng, như thế đấy.

Cô mặc bộ vest nâu sẫm cắt rất khéo, tay cầm một bó hoa thủy tiên to.

- Cháu vẫn khỏe mạnh, đúng không?

- Vâng, Alise nói, cháu khỏe. Chick đã tặng cháu bộ vest này đấy, cậu xem này.

- Cháu mặc rất vừa, Nicolas khen.

- May cho cháu là Nữ công tước de Bovouard có cùng số đo như cháu. Hàng secondhand đấy. Chick muốn có một tờ giấy ở trong túi áo nên đã mua nó.

Cô nhìn Nicolas và nói thêm:

- Cậu không được khỏe.

- Ồ! Nicolas nói... Cậu không biết. Cậu có cảm tưởng như cậu già đi.

- Đưa hộ chiếu của cậu cho cháu xem, Alise nói.

Anh lục trong túi áo.

- Đây, anh nói.

Alise mở hộ chiếu và tái mặt.

- Cậu bao nhiêu tuổi? Cô nghiêm giọng.

- Hai mươi chín... Nicolas trả lời.

- Nhìn này...

Anh đếm những nếp nhăn. Ba mươi lăm.

- Cậu không hiểu... anh nói.

- Chắc chắn là có sự nhầm lẫn, Alise nói. Cậu không có vẻ quá hai mươi chín tuổi.

- Cậu có vẻ hai mươi mốt, Nicolas nói.

- Việc này chắc chắn giải quyết được, Alise khẳng định.

- Cậu thích tóc cháu, Nicolas nói. Lại đây, lại đây gặp Chloé.

- Ở đây xảy ra việc gì vậy? Alise hỏi, vẻ nghi ngại.

- Ô! Nicolas nói. Đó là căn bệnh này. Nó làm cả nhà rối tinh lên. Việc đó sẽ giải quyết được và cậu sẽ trẻ ra.

Chloé nằm trên giường, cô mặc bộ pyjama lụa màu hoa cà và một chiếc áo choàng ở nhà bằng xa tanh lốm đốm màu be da cam nhạt. Xung quanh cô có rất nhiều hoa, đặc biệt là hoa lan và hoa hồng. Có cả hoa tú cầu, hoa cẩm chướng và hoa trà, những cành hoa đào, hoa hạnh dài và cả ôm hoa nhài. Ngực cô để trần, một tròng hoa xanh lơ dường như được xăm trên làn da màu hồng phách của vú phải. Hai gò má cô hơi ửng hồng, đôi mắt long lanh, nhưng không bùng sáng như trước, mái tóc cô nhẹ và nhiễm điện như những sợi tơ.

- Cậu sẽ bị cảm lạnh đấy! Alise nói. Đắp chăn vào!

- Không, Chloé thăm thì. Cần phải như vậy. Đó là cách điều trị.

- Hoa đẹp thật! Colin đang phá sản, cô nói vui để làm Chloé cười.

- Ủ, Chloé lắm nhảm. Cô nở một nụ cười tội nghiệp.

- Anh ấy đi tìm việc làm, cô nói nhỏ. Vì thế mà anh ấy không ở nhà.

- Vì sao cậu nói thế? Alise hỏi.

- Mình khát... Chloé nói trong hơi thở.

- Thực tế cậu chỉ uống có hai thìa mỗi ngày hả? Alise hỏi.

- Ừ... Chloé thở dài.

Alise cúi xuống hôn bạn.

- Cậu sẽ khỏi ngay thôi.

- Ừ, ngày mai mình sẽ đi cùng với Nicolas bằng ô tô.

- Thế Colin? Alise hỏi.

- Anh ấy ở lại. Anh ấy phải làm việc. Colin tội nghiệp của tôi!... Anh ấy không còn tiền nữa...

- Vì sao? Alise hỏi.

- Hoa... Chloé trả lời.

- Nó có to lên không? Alise hỏi lí nhí.

- Cây hoa súng ấy à? Chloé hỏi rất nhỏ. Không, mình tin rằng nó sẽ đi.

- Vậy cậu hài lòng chứ?

- Ừ, nhưng mình rất khát.

- Tại sao không bật đèn lên? Alise hỏi. Ở đây tối quá.

- Đã từ ít lâu nay, Chloé nói. Đã từ ít lâu nay, đã tối như thế. Bọn mình không làm gì được. Thử đi.

Alise điều khiển cái chuyển mạch và một quầng sáng nhẹ viền quanh bóng đèn.

- Bóng đèn chết hết rồi, Chloé nói. Các bức tường cũng co lại. Cả cửa sổ nữa, ở đây này.

- Thật à? Alise hỏi.

- Cậu nhìn xem...

Cái ô cửa kính chạy dài suốt bề ngang tường nay chỉ còn bọc được có hai hình chữ nhật thuôn dài tròn hai đầu.

Có cái gì đó như một cái cuống mọc ra giữa lỗ cửa, vừa nổi hai mép vừa chắn ánh mặt trời lại. Trần nhà rõ ràng đã hạ thấp đáng kể và nền tầng lửng nơi kê giường của Colin và Chloé không còn quá xa mặt đất nữa.

- Những điều đó xảy ra như thế nào được nhỉ? Alise hỏi.

- Mình không biết... Chloé nói. Đây, có một chút ánh sáng.

Con chuột ria đen vừa vào, mang theo một mẫu gạch nhỏ trong hành lang nhà bếp, đang phát ra một tia sáng rực rỡ.

- Ngay khi trời quá tối thì nó mang lại cho tôi chút ánh sáng, Chloé giải thích.

Cô vuốt ve con vật nhỏ bé đang đặt chiến lợi phẩm của nó lên chiếc bàn ở đầu giường.

- May thật tốt vì đã đến thăm tao, Chloé nói.

- Ô! Alise kêu, cậu biết không, mình rất mến cậu.

- Mình biết, thế còn Chick?

- Ô! Ổn cả, Alise nói. Anh ấy mua cho mình bộ vest này đây.

- Đẹp thật! Cậu mặc rất đẹp.

Cô bỗng ngừng lời.

- Cậu đau à? Alise hỏi. Bạn tội nghiệp của tôi!

Cô cúi xuống vuốt má Chloé.

- Ừ, Chloé run rẩy. Mình khát thế cơ chứ...

- Mình hiểu, Alise nói. Nếu mình hôn cậu, có lẽ cậu sẽ đỡ khát.

- Ừ, Chloé nói.

Alise nghiêng người xuống gần Chloé.

- Ô! Chloé thở dài. Môi cậu mát thế...

Alise mỉm cười. Mắt cô ươn ướt.

- Cậu sẽ đi đâu? Cô hỏi.

- Không xa, Chloé trả lời. Lên núi.

Cô quay về bên trái.

- Cậu có yêu Chick lắm không?
- Có, Alise trả lời. Nhưng anh ấy lại yêu sách của anh ấy hơn mình.
- Mình không biết, Chloé tiếp tục nói. Có thể đúng. Nếu mình chưa cưới Colin, chắc mình sẽ rất muốn cậu là người sống với anh ấy.

Alise lại hôn bạn.

XLII

Chick ra khỏi cửa hàng. Trong đó không có gì hấp dẫn anh. Anh vừa đi vừa nhìn xuống chân mình đi đôi giày da màu đỏ và ngạc nhiên thấy rằng một chân tìm cách lồi anh theo hướng này, chân kia lại lồi đi hướng ngược lại. Anh suy nghĩ vài giây, dựng trong óc một đường phân giác của góc và lao theo nó. Suýt nữa anh bị một chiếc taxi to lớn cán và chỉ thoát nhờ cú nhảy đẹp mắt làm anh bị tung vào chân một khách qua đường, ông ta chửi rủa và phải vào bệnh viện để chữa chân.

Chick lại đi theo con đường của mình, thẳng trước mặt anh có một hiệu sách, đó là phố Jimmy-Noone, biển hiệu kẻ bắt chước theo Mahogany Hall của Lulu White. Anh đẩy cửa, cánh cửa bật trở lại rất mạnh, không chút do dự, anh vào qua lối cửa kính.

Người bán hàng sách đang hút thuốc bằng cái tẩu ống dài, ông ngồi trên đồng tổng tập của Jules Romains mà nhà văn đã thai nghén đứa con tinh thần vì mục đích đó. Ông ta có một cái tẩu ống dài rất đẹp bằng thạch thảo trong đó ông nhồi lá cây ô liu. Bên cạnh ông có một cái chậu nhỏ, một chiếc khăn ướt để lau thái dương cho mát và một lọ cồn bạc hà Ricqlès nhằm làm tăng hiệu quả của tẩu.

Ông ta nhìn Chick, một cái nhìn thoát xác và hơi hám.

- Anh muốn gì? Ông ta hỏi.
- Nhìn sách của ông... Chick trả lời.
- Cứ nhìn, người đàn ông nói rồi cúi người vào chậu nhỏ, nhưng đó chỉ là báo động giả.

Chick đi về phía cuối hiệu sách. Ở đó có một không khí thuận lợi cho việc khám phá. Vài con côn trùng nhỏ lách tách dưới chân anh. Có mùi da cũ và khói lá ô liu, đó là thứ mùi khá kinh tởm.

Sách được xếp theo thứ tự bảng chữ cái, nhưng người bán hàng không biết rõ bảng chữ cái, Chick bỗng tìm được góc của Partre giữa B và T. Anh lấy kính lúp và bắt đầu quan sát gáy sách. Ở một bản Chữ và đèn Néon, anh đã sớm phát hiện ra bài phê bình nổi tiếng về những tín hiệu ánh sáng, một dấu lằn tay thú vị. Anh cuống cuống lôi từ trong túi ra một cái hộp nhỏ. Ngoài một chiếc bút lông mềm, hộp đựng bột để lấy dấu vân tay và một quyển sổ ghi chép của Viên Cóm Mẫu Mục do Thầy tu viết. Anh vừa mở xé kỹ lưỡng, vừa so sánh với một tờ phiếu rút từ trong ví ra, và bỗng ngừng lại, thở hỏn hển. Đó là dấu lằn tay ngón trỏ bên trái của Partre mà đến bây giờ chưa ai có thể tìm thấy ở đâu trừ ở trên những chiếc tàu của ông.

Ôm chặt đồ quý giá đó vào tim, anh lao trở lại gặp người bán hàng.

Cái này giá bao nhiêu?

Người bán hàng nhìn quyển sách và cười khẩy.

A! Anh đã tìm thấy nó rồi!...

- Nó có gì là kỳ diệu? Chick vờ ngạc nhiên hỏi.

Bừ!... Người bán sách cười ha hả, tay buông cái tàu, nó rơi vào chậu và tắt ngấm.

Ông văng một câu rửa thậm tệ và xoa xoa tay, hài lòng vì không phải ngâm cái thứ hải hùng ghê tởm ấy nữa.

Tôi xin hỏi ông... Chick khẩn khoản.

Tim anh gần như bắn tung ra khỏi người, nó bắt đầu đập những cú mạnh hoang dại vào sườn anh.

- Ôi! Đó, đó... ông ta nói... ngạt thở và lặn dưới đất. Anh là một gã vui tính!...

- Nghe này, ông hiểu... Chick nói, vẻ bối rối.

Khi tôi cho rằng để có dấu tay này, tôi đã phải tỏ thiện chí, mời ông ta hút tàu của tôi nhiều lần và tôi học trò ảo thuật biến hình để vào phút chót, tôi có thể thay thế nó bằng một quyển sách.

- Thôi cho qua, Chick nói. Vì ông biết điều đó, vậy bao nhiêu?

- Cũng rẻ thôi, ông bán sách nói. Tôi có cái còn hay hơn. Đợi tôi nhé.

Ông ta đứng dậy, biến mất sau một bức tường lừng ngấn đôi cửa hàng, lục lọi trong cái gì đó rồi trở lại ngay. Đây, ông ta vừa nói vừa lẳng một cái quần lên quầy.

- Cái gì thế? Chick lo lắng hỏi.

Một sự phản kích dễ chịu lan khắp người anh.

- Một cái quần của Partre!... Ông bán hàng tự hào tuyên bố.

- Ông làm thế nào để có nó? Chick ngây ngất hỏi.

- Lợi dụng một cuộc hội thảo... ông ta giải thích. Thậm chí không ai nhận thấy. Có những vết cháy do tẩu thuốc, anh biết đấy...

- Tôi mua, Chick nói.

- Cái gì? Ông bán sách hỏi. Tôi vẫn còn thứ khác nữa... Chick đưa tay lên ngực. Anh không giữ nổi nhịp tim, đành mặc kệ cho nó lỏng lẻo.

- Đây... ông bán sách lại nói.

Đó là một cái tẩu, trên thân nó Chick dễ dàng nhận ra dấu răng của Partre.

- Bao nhiêu?

- Anh biết rằng vào lúc nào, ông ấy đang chuẩn bị một bộ bách khoa toàn thư hai mươi tập về chứng buồn nôn, có cả ảnh kèm theo, và tôi sẽ có những bản thảo chép tay...

- Nhưng tôi sẽ không bao giờ có thể... Chick nói... Chân tay rụng rời.

- Anh thấy sao nếu tôi để huyệt món đó? Người bán sách hỏi.

- Cả ba thứ đó giá bao nhiêu? Chick hỏi.

- Một nghìn doublezon, người bán hàng nói. Đó là giá thấp nhất đấy. Hôm qua, tôi đã từ chối giá một nghìn hai, nhưng tôi thấy anh có vẻ công phu.

Chick rút ví. Trông anh nhột nhạt khùng khiếp.

XLIII

- Nhìn thấy không, Colin nói, không trải khăn bàn nữa.

- Không sao, Chick nói. Song mình không hiểu vì sao gỗ lại nhiều chất béo đến thế...

- Mình không biết, Colin nói một cách lơ đãng. Mình cho rằng không thể làm cho nó sạch được nữa. Nó luôn chảy ra từ bên trong.

- Thế trước đây, thậm chí không phải bằng len à? Chick hỏi.

Chiếc này có vẻ bằng vải bông...

- Cũng thế cả, Colin nói. Không, mình không tin là khác nhau.

- Thật lạ, Chick nói. Người ta có cảm tưởng rằng vũ trụ tự co hẹp lại xung quanh cậu.

Nicolas mang lên một món súp mỡ lành bênh mấy mẫu bánh mỳ. Anh cho họ ăn những đĩa to đầy.

- Cái món gì thế, Nicolas? Chick hỏi.

- Súp gia vị³³ với bột ngô, tuyệt vời đấy. Nicolas trả lời.

- A! Chick kêu lên. Món này cậu tìm thấy trong sách nấu ăn của Gouffé à?

- Cậu tưởng thế! Nicolas nói. Đây là công thức trong sách Pomiane. Món ăn của Gouffé thích hợp với những kẻ học làm sang. Hơn nữa, món này cần một thứ nguyên liệu đấy!...

- Nhưng cậu có đủ những thứ cậu cần mà. Chick nói.

- Sao? Nicolas hỏi. Cũng như ở mọi nơi khác, chỉ có đúng ga đốt và một ít thịt ướp lạnh đã pha chế. Cậu nghĩ sao?

-Ồ!... Không sao hết!!! Chick nói.

Anh run rẩy trên ghế. Anh không biết phải tiếp tục câu chuyện này như thế nào.

- Cậu uống chút rượu chứ? Colin hỏi. Trong hầm, mình không còn gì hơn thứ này. Không tồi đâu.

Chick chìa cốc.

- Alise đã đến thăm Chloé cách đây ba hôm, Colin nói.

Mình đã không gặp được cô ấy và hôm qua, Nicolas đã đưa Chloé đi nghỉ trên núi.

- Ủ, Chick nói. Alise đã kể cho mình nghe.

- Mình đã nhận được thư giáo sư Mangemanche, Colin kể. Ông ấy đòi mình rất nhiều tiền. Mình tin rằng đó là một người có năng lực.

Colin đau đầu. Anh muốn Chick nói, kể chuyện, gì cũng được. Chick như đang nhìn chăm chú vào một thứ gì đó, mơ hồ nhìn qua cửa sổ. Bỗng nhiên anh đứng dậy, rút trong túi ra một cái thước, anh đo khung cửa.

- Mình có cảm giác nó thay đổi, anh nói.

- Sao lại thế? Colin dừng dừng hỏi.

- Nó co lại, cả căn phòng nữa...

- Cậu muốn sao? Colin hỏi. Việc đó có vẻ không bình thường.

Chick không trả lời. Anh lấy sổ tay, bút chì và ghi lại những con số.

- Cậu đã kiểm được việc làm chưa? Anh hỏi.

- Chưa... Colin trả lời. Mình có một cuộc hẹn chiều nay và một cuộc vào ngày mai.

- Cậu tìm loại công việc nào? Chick hỏi.

- Ô! Bất cứ việc gì, Colin trả lời. Miễn là họ trả mình tiền.

Hoa rất đắt.

- Ủ! Chick nói.

- Thế công việc của cậu ra sao? Colin hỏi.

- Mình đã cho một tay thay thế, Chick nói, vì mình có rất nhiều việc phải làm...

- Họ đã chấp nhận à?

- Ủ, ồ cả, tay này biết việc.

- Vậy sao? Colin hỏi tiếp.

- Khi mình muốn trở lại, Chick giải thích, họ đã bảo mình là tay kia làm việc rất tốt, nhưng nếu mình muốn một việc khác thì họ cũng cho. Chỉ có điều lương ít hơn nhiều.

- Ông chú cậu không thể cho cậu tiền nữa. Colin nói.
Thậm chí anh không đặt câu hỏi. Điều đó anh cảm thấy rõ.
- Mình không thể đòi hỏi ông ấy. Ông ấy đã chết.
- Thế mà cậu không báo cho mình.
- Không thú vị gì, Chick lắm lắm.

Nicolas trở lại với một cái chảo mỡ trong đó ba khúc xúc xích đen đang giãy giụa.

- Ăn chúng như thế đi, anh nói. Tôi không thể kết liễu chúng được. Chúng chống cự kịch liệt. Tôi đã cho axit nitric, vì thế mà chúng bị đen, nhưng thế cũng chưa thật đen.

Colin đã lấy cái đĩa xuyên được một khúc, nhưng nó đang vặn vẹo khi nấc lên hấp hối.

- Mình đã lấy một khúc, đến lượt cậu đấy, Chick!
 - Mình sẽ thử, nhưng khó đấy.
- Anh làm một vệt mỡ rơi bắn xuống bàn.
- Suyt, anh kêu.
 - Không sao! Nicolas nói. Đối với gỗ thế là tốt.

Rồi Chick cũng xoay sở được. Nicolas mang khúc thứ ba vào.

- Mình không hiểu có gì xảy ra, Chick nói. Trước đây có thể này không?

- Không, Colin thú nhận. Chỗ nào cũng thay đổi. Mình không thể làm gì được. Cứ như bệnh hủi vậy. Bắt đầu từ khi mình không còn tiền nữa...

- Cậu hoàn toàn không còn ư? Chick hỏi.

- Gần như vậy... Colin trả lời. Mình đã trả trước tiền nghỉ trên núi và tiền hoa vì để cứu Chloé, mình không tiếc bất cứ thứ gì. Nhưng, sự việc tự chúng cứ tồi tệ.

Chick ăn xong mẫu xúc xích của anh.

- Này, đến mà xem hành lang nhà bếp! Colin bảo.
- Mình theo cậu đây, Chick nói.

Qua các ô kính, ở mỗi phía, người ta thấy một mặt trời xanh xao, mờ dần, rải rác có những vết đen lớn, ở giữa hơi sáng hơn chút ít. Một vài chùm tia nắng mảnh vụn được vào hành lang, nhưng ngay khi chạm phải viên gạch men hình vuông xưa kia rất rực rỡ, chúng biến thành thể lỏng, rì rỉ đi thành từng vệt ướt dài. Mùi tăng hằm lan khắp các bức tường. Trong một góc, con chuột ria đen đắp một cái tổ cao. Nó không còn có thể chơi đùa với các tia nắng vàng ở nền nhà như trước nữa. Nó thu mình trong một đống những mảnh vải vụn và run rẩy, bộ ria dài ẩm ướt. Kiên nhẫn một lúc lâu, nó đã cào cào được những viên gạch vuông làm chúng lại ánh lên, nhưng công việc quá nặng nhọc cho những cái chân nhỏ của nó, nên từ đây, nó lại chui vào xó nhà, run rẩy, hệt hơi.

- Lò sưởi không chạy à? Chick vừa dựng cổ áo vết lên vừa nói.

- Sao lại không? Nó chạy suốt cả ngày, nhưng không có gì xảy ra. Chính ở đây việc đó đã bắt đầu...

- Thật phiền, Chick nói. Có lẽ phải gọi kiến trúc sư...

- Ông ấy đã đến, Colin nói. Và sau đó, ông ta ốm.

- Ôi! Chick kêu lên. Sẽ ổn thôi, có thể thế.

- Mình không nghĩ thế, Colin nói. Nào, đi ăn cùng với Nicolas cho xong đi.

Họ vào bếp. Cả ở đây, căn phòng cũng bị thu hẹp.

Nicolas ngồi trước một chiếc bàn sơn trắng, đang vừa ăn một cách từ tốn vừa đọc một cuốn sách.

- Nghe này, Nicolas... Colin nói.

- Vâng, Nicolas đáp. Tôi đang định đưa món tráng miệng cho các anh.

- Không phải vậy, Colin nói. Chúng tôi sẽ ăn ở đây. Tôi muốn nói việc khác cơ. Nicolas, cậu có muốn tôi đuổi cậu đi không?

- Tôi không muốn, Nicolas trả lời.

- Cần phải thế, Colin nói. Ở đây, cậu sa sút đi. Từ tám ngày nay, cậu đã già đi mười tuổi.

- Chỉ bảy tuổi thôi, Nicolas chữa lại.

- Tôi không muốn nhìn thấy cậu như thế. Không khí ở đây không tốt cho cậu.

- Nhưng mà anh, anh có sao đâu. Nicolas cãi.

- Không giống trường hợp của cậu, Colin nói. Tôi thì lại phải chữa cho Chloé khỏi bệnh, còn lại tôi không quan tâm, vì thế điều này không ảnh hưởng đến tôi. Còn câu lạc bộ của cậu thế nào rồi?

- Tôi không đến đấy nữa... Nicolas đáp.

- Tôi không thể chấp nhận được nữa, Colin nhắc lại.

Nhà Ponteauzanne đang tìm một đầu bếp, tôi đã ký cho cậu.

Tôi muốn cậu nói với tôi là cậu đồng ý.

- Không, Nicolas kêu.

- Thôi! Colin bảo. Dầu sao thì cậu cũng sẽ đi.

- Anh thật tửm! Nicolas nói. Tôi cảm thấy mình phải cuốn xéo như một con chuột.

- Không, Colin nói. Cần phải thế. Cậu biết rất rõ là điều này làm tôi khổ đến mức nào.

- Tôi biết rõ, Nicolas nói, và anh ta gấp sách lại, gục đầu xuống đôi cánh tay.

- Cậu không có lý do gì để giận, Colin bảo.

- Tôi không giận, Nicolas lầu bầu.

Anh ta ngẩng đầu lên. Anh lặng lẽ khóc.

- Tôi là một thằng ngốc, anh nói.

- Cậu là một người tử tế, Nicolas ạ. Colin nói.

- Không, Nicolas bảo. Tôi muốn ngồi một xó. Tại cái mùi. Và sau nữa, là vì tôi sẽ được yên.

XLIV

Colin leo lên cầu thang, cái cầu thang được chiếu sáng lờ mờ bởi những ô kính màu bất động và anh thấy mình đang ở tầng một. Trước mặt anh, một cánh cửa đen rạch trên bức tường đá đen lạnh. Không bấm

chuông, anh bước vào, điền vào một cái phiếu rồi đưa cho người nhân viên lễ tân, người này xóa hết đi, cuộn nó lại thành một viên tròn, rồi nạp nòng chiếc súng lục đã chuẩn bị sẵn và cẩn thận ngắm vào bàn vắn tin ở bức vách bên cạnh. Ông ta bóp cò, tay trái bịt tai phải và phát súng bay đi. Rồi ông ta cẩn thận nạp đạn cho khẩu súng khi có một người khách mới vào.

Colin đứng chờ tới khi một tiếng chuông reo ra lệnh cho người tiếp khách dẫn anh vào phòng giám đốc.

Anh theo người này đi dọc lối đi hướng ngược lên. Trong những lối đi ngược lên đó, các bức tường vuông góc với nền đất và như vậy, chúng nghiêng đi tạo thành góc phụ, anh phải đi rất nhanh mới giữ được thăng bằng. Trước khi hiểu được điều gì xảy đến với mình, anh đã đứng trước mặt giám đốc. Về ngoại hình, anh ngồi xuống một chiếc ghế bành bất kham đang lồi lên dưới sức nặng của anh và nó chỉ ngừng khi chủ nó làm một động tác ra lệnh.

- Hừm? Giám đốc lên tiếng.

- Ô, là tôi đây! Colin nói.

- Anh biết làm việc gì? Giám đốc hỏi.

- Tôi đã thạo những phần cơ sở... Colin trả lời.

- Tôi muốn nói anh dùng thời gian của anh để làm gì?

Giám đốc hỏi.

- Khoảng sáng nhất trong thời gian của tôi, tôi dùng để làm cho nó tối đi, Colin trả lời.

- Tại sao? Giám đốc hỏi, giọng đanh lại.

- Vì ánh sáng làm tôi khó chịu, Colin nói.

- A!... hừ!... Giám đốc lẩm bẩm. Anh biết chúng tôi đang tuyển việc gì không?

- Không. Colin nói.

- Tôi cũng không... Giám đốc nói. Tôi phải hỏi phó giám đốc của tôi đã. Nhưng anh có vẻ không đảm đương được công việc.

- Tại sao? Đến lượt Colin hỏi.

- Tôi không biết... Giám đốc nói.

Ông ta có vẻ lo lắng và lúi ghế bành một chút.

- Chớ lại gần!... Ông nói nhanh.

- Nhưng... tôi không hề động đậy... Colin nói.

- Vâng... vâng... Giám đốc lẩm bẩm. Ai cũng nói thế... rồi sau đó...

Về nghi ngờ, ông ta cúi xuống bàn, mắt vẫn không rời Colin, rồi ông ta nhấc cái điện thoại lên, rồi lắc rất mạnh.

- Alo! Ông ta gào lên. Vào đây, ngay lập tức!

Ông ta đặt điện thoại xuống và tiếp tục quan sát Colin bằng cái nhìn ngờ vực.

- Anh bao nhiêu tuổi? Ông ta hỏi.

- Hai mươi một... Colin trả lời.

- Tôi cũng đoán vậy... người đối diện với anh nói.

Có tiếng gõ cửa.

- Mời vào! Giám đốc hét, mặt ông đã giãn ra.

Một người đàn ông bước vào văn phòng, mặt ông ta tàn tạ vì bị bụi giấy ăn mòn, và người ta có thể nhìn thấy ống phế quản tràn ứa tới tận mồm thứ bột xen-lu-lô hoàn nguyên.

Ông cắp trong tay một tập hồ sơ.

- Anh đã làm gãy một cái ghế, Giám đốc nói.

- Vâng, phó giám đốc công nhận.

Ông ta đặt tập hồ sơ lên bàn.

- Ta có thể sửa chiếc ghế đó, ông sẽ thấy...

Ông ta quay về phía Colin.

- Anh biết sửa ghế chứ?

- Tôi nghĩ là có... Colin lúng túng nói. Có khó lắm không?

- Tôi đã dùng ba lọ hồ văn phòng mà vẫn không được, phó giám đốc bảo đảm.

- Anh sẽ phải trả tiền đây. Giám đốc nói. Tôi sẽ trừ vào lương anh.

- Tôi đã ghi trừ vào lương cô thư ký của tôi rồi, phó giám đốc nói. Ông đừng lo, thưa ông chủ.

- Phải chăng các ông tìm một người nào đó để chữa ghế? Colin rụt rè hỏi.

- Chắc chắn thế. Giám đốc nói.

- Tôi cũng không nhớ rõ nữa, phó giám đốc nói. Nhưng anh không thể chữa một cái ghế.

- Tại sao? Colin hỏi.

Chỉ đơn giản là anh không thể, phó giám đốc nói.

- Tôi tự hỏi anh căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Giám đốc hỏi.

Đặc biệt là những cái ghế đó không thể chữa được và nhìn chung, vì anh ta không cho tôi cảm giác là anh ta có thể chữa ghế. Phó giám đốc nói.

Nhưng một cái ghế có liên quan gì tới một nhân viên văn phòng? Colin hỏi.

- Thế khi làm việc anh ngồi xuống đất à? Giám đốc cười khẩy.

- Nhưng anh không phải làm việc đó thường xuyên, lúc ấy phó giám đốc dịu giọng.

- Tôi nói cho anh biết rằng anh là một kẻ lười biếng!...

Thế đấy... một kẻ lười biếng, phó giám đốc công nhận. Trong bất cứ trường hợp nào, chúng tôi cũng không thể nhận một kẻ lười biếng!... Giám đốc kết luận.

- Nhất là khi chúng ta lại không có việc làm cho anh ta...

Phó giám đốc nói.

- Như thế thật không hợp lý, Colin nói, anh choáng váng vì cái giọng quan liêu của họ.

- Vì sao lại không hợp lý? Giám đốc hỏi.

- Bởi vì cái cần cho một kẻ lười biếng không phải là công việc. Colin nói.

- Chính thế, vậy anh muốn thay giám đốc à? Phó giám đốc hỏi.

Ông giám đốc bật cười vì ý nghĩ đó.

- Anh ta thật tuyệt!... Ông ta nói.

Mặt ông tối sầm lại, ông ta lùi ghé thêm nữa.

- Hãy đưa anh ta đi... ông nói với phó giám đốc. Tôi biết rõ vì sao anh ta lại tới đây... Đi đi, nhanh lên!... Xéo đi, đồ lười! Ông ta rống lên.

Lão phó giám đốc nhảy xổ vào Colin, nhưng anh đã giữ được tập hồ sơ bỏ quên trên bàn.

- Nếu ông động vào tôi... anh nói.

Anh lùi dần về phía cửa.

- Cút đi! Ông giám đốc hét lên. Đồ hung ác!

- Ông là đồ ngốc già, Colin nói, rồi anh vịn nắm đấm cửa.

Anh ném tập hồ sơ về phía văn phòng và lao vào hành lang. Khi anh ra đến cửa, gã nhân viên lễ tân bắn vào anh một phát súng lục, viên đạn giấy xuyên một lỗ hình đầu lâu vào cánh cửa vừa khép lại.

XLV

- Tôi nhận ra rằng đây là một tác phẩm tốt, người bán đồ cũ vừa nói vừa đi xung quanh chiếc dương cầm pha rượu của Colin.

- Nó làm từ một cây thích chân chim, Colin nói.

- Tôi biết, người bán đồ cũ nói. Tôi cho rằng nó chạy tốt.

- Tôi cố bán những gì tốt nhất của mình, Colin nói.

- Chắc việc đó làm anh đau khổ lắm, người bán hàng vừa nói vừa cúi xuống quan sát hình vẽ nhỏ trên gỗ.

- Anh không muốn kiếm tiền bằng lao động và giữ lại nó ư?

Ông ta thổi vài hạt bụi che mất ánh bóng của gỗ.

Colin nhớ lại văn phòng của giám đốc và phát súng lục của người nhân viên lễ tân và anh nói không.

- Đẳng nào thì anh cũng phải làm như thế khi không còn gì để bán nữa... Người bán đồ cũ nói.

- Nếu tiền tôi ngừng sinh sôi... Colin nói, rồi anh tiếp tục: Nếu như tiền tôi ngừng tăng lên, thì bán đồ đạc, tôi cũng có đủ để sống không cần phải làm việc. Sống không sung túc lắm, nhưng là sống.

- Anh không thích làm việc? Người bán hàng hỏi.

- Thật khủng khiếp, Colin nói. Điều đó hạ thấp con người xuống hàng máy móc.

- Thế tiền của anh ngừng sinh sôi à? Người bán hàng hỏi.

- Hoa rất đắt, Colin nói, và cuộc sống ở trên núi cũng vậy...

- Nhưng nếu cô ấy khỏi? Ông ta nói.

- Ôi! Colin kêu lên.

Anh nở một nụ cười hạnh phúc.

- Thế thì tuyệt diệu biết bao... Anh lẩm nhẩm.

Dù sao đi nữa, điều đó không phải hoàn toàn không có khả năng, người bán hàng nói.

- Không! Tất nhiên!... Colin nói.

- Nhưng cần phải có thời gian, người bán hàng nói thêm.

- Vâng, Colin nói, và mặt trời trôi đi...

Nó có thể trở lại, người bán hàng động viên.

Tôi không tin, Colin nói, nó đang trôi xa mãi.

Một lúc im lặng.

- Nó đầy chứ? Người bán hàng hỏi, ra hiệu về phía chiếc dương cầm pha rượu.

Vâng, Colin nói. Tất cả những hộp chứa đều đầy.

Tôi chơi piano khá tốt, ta có thể thử.

Nếu ông muốn, Colin nói.

- Tôi sẽ đi kiểm cái ghế.

Họ ở giữa cửa hiệu nơi Colin đã chuyển chiếc dương cầm pha rượu đến. Ở tứ phía, có những chồng đồ vật cũ kỹ lạ hình ghế bành, ghế chân quỳ và những thứ đồ gỗ khác.

Phòng không được sáng lắm và có mùi xi Ấn Độ và phẩy khuẩn màu xanh. Người bán hàng đưa ra một chiếc ghế đầu bằng gỗ có bọc sắt mạ thiếc và ngồi lên đó. Ông đã kéo cái khóa mở vệt ở cửa, cái cửa yên lặng, không làm phiền họ.

- Ông biết bản nào của Duke Ellington? Colin hỏi.

Có, người bán hàng trả lời. Tôi sẽ chơi cho anh nghe bản Blues of the Vagabond³⁴.

Tôi chỉnh nó về bao nhiêu? Colin hỏi. Ông lấy ba cốt chủ đề chứ?

- Vâng, người bán hàng nói.

- Tới, Colin nói. Tất cả sẽ là nửa lít.

- Tuyệt, người đồ cũ nói và bắt đầu chơi.

Ông ta có lối bấm phím vô cùng nhạy và các nốt nhạc bay bổng, cũng nhẹ như những viên ngọc kèn clarinette của Barney Bigard trong bản của Duke.

Colin ngồi xuống đất để nghe, lưng dựa vào đàn, anh khóc, những giọt nước mắt hình ovan mềm chảy trên áo vét và lăn lăn vào bụi. Bản nhạc thấm vào anh, rồi lại được thanh lọc ra khỏi anh, kết quả giống Chloé hơn là Blues of the Vagabond. Người bán đồ cũ ngân nga một bản nhạc đậm, một bài ca mục đồng giản dị và lắc cái đầu một bên y như con rắn chuông. Ông ta chơi cả ba cốt chủ đề và ngừng lại.

Sung sướng tới tận đáy lòng, Colin vẫn ngồi đó, như khi Chloé không ốm.

- Ta làm gì bây giờ? Người bán hàng hỏi.

Colin đứng lên, vừa mở tấm pano cơ động vừa thao tác, rồi họ lấy hai cốc đầy thứ chất lỏng óng ánh ngũ sắc cầu vồng.

Người bán hàng uống trước tiên, vừa uống vừa chẹp lưỡi.

- Đúng là vị blues, ông nói. Lại chính là bản blues tôi vừa chơi. Thứ anh chế ra thật mạnh, anh biết đấy...

- Vâng, rất tốt. Colin nói.

Anh biết đấy, chắc chắn tôi sẽ trả anh giá cao, người bán hàng nói.

Tôi sẽ rất hài lòng, Colin nói. Bây giờ, đối với tôi tất cả đều không ổn.

Như vậy đây, người bán hàng nói. Không thể lúc nào cũng ổn đâu.

Nhưng có thể không phải lúc nào cũng tồi tệ, Colin nói. Chúng ta thường nhớ tới những khoảnh khắc vui; vậy những khoảnh khắc buồn dùng để làm gì?

- Tôi có thể chơi bản Misty Morning chứ? Người bán hàng đề nghị. Như vậy kết quả ra tốt chứ?

Vâng, Colin trả lời. Tuyệt, nó sẽ cho một cốc cocktail màu ghi ngọc và xanh bạc hà, với vị hạt tiêu và khói.

Người bán hàng lại ngồi vào đàn piano và chơi bản Misty Morning. Họ uống thứ nước đó. Sau đó, ông ta chơi bản Blues Bubbles và ngừng vì ông bắt đầu chơi hai nốt cùng một lúc, còn Colin thì nghe đồng thời bốn giai điệu khác nhau. Colin thận trọng đóng nắp đàn lại.

- Vậy, bây giờ ta nói chuyện công việc chứ? Người bán hàng nói.

Vâng! Colin đồng ý.

- Cái pianocktail của anh là một đồ vật kỳ diệu, người bán hàng nói, tôi sẽ trả anh ba nghìn doublezon.

- Không, như thế thật ngốc, Colin nói. Tôi không muốn thế. Hai nghìn, nếu ông muốn.

- Không, người bán hàng nói, Anh mang nó về đi, tôi không lấy nữa.

- Tôi không muốn bán cho ông với giá ba nghìn, Colin nói, như thế là ăn cướp.

- Không, người bán hàng khản khoản. Chỉ một phút sau, tôi có thể bán lại nó với giá bốn nghìn.

- Ông biết rất rõ rằng ông sẽ giữ nó lại, Colin nói.

- Tất nhiên, người bán hàng nói. Anh nghe này, chúng ta sẽ chia đôi quả lê: hai nghìn năm trăm doublezon.

- Nào, đồng ý, Colin nói. Nhưng người ta sẽ làm gì từ hai nửa của quả lê thiêng này?

- Đây... người bán hàng nói.

Colin cầm tiền và cẩn thận cất vào ví. Anh có hơi loạng choạng.

- Tôi đi không vững, anh nói.

- Tự nhiên thôi, người bán hàng nói. Thỉnh thoảng anh đến nghe với tôi một bản, được chứ?

- Xin hứa, Colin nói. Bây giờ, tôi cần phải đi. Nicolas sẽ mắng tôi.

- Tôi sẽ tiễn anh một đoạn, người bán hàng bảo, tôi cần mua vài thứ.

- Ông thật tốt bụng!... Colin nói.

Họ ra ngoài. Bầu trời xanh màu ve rử xuống gần sát nền đá và những vết trắng lớn vạch trên mặt đất vị trí những đám mây vừa tan.

- Vừa có giông, người bán hàng nói.

Họ đi cùng nhau vài mét rồi người bạn đồng hành của Colin bỗng ngừng lại trước một cửa hàng.

- Đợi tôi một chút, ông nói. Tôi sẽ trở lại!...

Ông vào. Qua cửa kính, Colin thấy ông chọn một vật mà ông chăm chú nhìn qua lớp trong suốt rồi bỏ vào túi.

- Đây này!... Ông vừa nói vừa đóng cửa lại.

Cái gì thế? Colin hỏi.

Cái thước ni-vô, người bán hàng trả lời. Tôi có ý định chơi tất cả tập nhạc của tôi ngay sau khi tôi tiễn anh, rồi sau đó tôi phải đi.

XLVI

Nicolas nhìn lò. Anh ngồi trước một cái đèn hàn và cầm chiếc gậy còi, và anh kiểm tra bên trong. Cái lò có hơi méo mó phía trên, những tấm tôn mềm đi, giống như những thanh pho-mát mỏng xứ Gruyère. Anh nghe tiếng bước chân Colin ở hành lang và đứng dậy khỏi ghế. Anh cảm thấy mệt. Colin đẩy cửa bước vào. Anh có vẻ hài lòng.

Sao? Nicolas hỏi. Xong rồi chứ?

Tôi đã bán nó đi rồi, Colin nói. Hai nghìn năm trăm...

- Doublezon? Nicolas hỏi.

- Ủ, Colin trả lời.

- Không thể tưởng tượng được!...

- Cả tôi cũng không ngờ. Cậu trông lò à?

- Vâng, Nicolas trả lời. Nó đang biến thành nồi đun than củi, và tôi tự hỏi nó xảy ra như thế nào.

- Rất kỳ cục, Colin nói, nhưng chưa kỳ cục bằng phần còn lại. Cậu đã xem hành lang chưa vậy?

- Đã, Nicolas nói. Nó biến thành gỗ bách.

- Tôi muốn nhắc lại để cậu biết rằng, Colin nói, tôi không muốn cậu ở lại đây.

- Có một bức thư, Nicolas nói.

- Của Chloé?

- Vâng, Nicolas trả lời, ở trên bàn ấy.

Vừa mở phong thư, Colin nghe thấy giọng nói dịu dàng của Chloé, và anh chỉ còn nghe khi đọc nó. Trong thư viết:

“Colin yêu quý của em,

Em vẫn khỏe, thời tiết tốt. Chỉ có duy nhất một nỗi buồn là những con chuột chũi tuyết, đó là những con vật bò giữa tuyết và mặt đất, chúng có bộ lông màu da cam và buổi tối chúng kêu rất to. Chúng làm những đống tuyết to tướng và người ta ngã lên đó. Ánh mặt trời chan hòa, em sẽ sớm về thôi.”

- Đó là những tin tức tốt lành, Colin nói. Vậy cậu sẽ đến nhà Ponteauzanne.

- Không, Nicolas nói.

- Sao lại không, Colin nói. Họ cần một đầu bếp, còn tôi, tôi không muốn cậu ở lại đây... cậu già đi nhiều, và tôi phải nói với cậu rằng tôi đã ký hộ cậu.

- Thế con chuột? Nicolas nói. Ai sẽ cho nó ăn?

- Tôi sẽ làm việc đó, Colin nói.

- Không thể được, Nicolas nói. Rồi sau đó, tôi sẽ không biết tình hình ở đây nữa.

- Sao lại không, Colin kêu lên. Chính bầu không khí ở đây đã hủy hoại cậu. Không ai trong số các cậu có thể trụ được.

- Anh lúc nào cũng nói như vậy, Nicolas nói, và điều đó không giải thích điều gì.

- Sau hết, Colin nói, đó không phải là vấn đề!...

Nicolas đứng dậy và vươn mình. Anh có vẻ buồn.

- Cậu không làm món gì theo sách Gouffé à, Colin hỏi.

Cậu không quan tâm đến bếp núc nữa, cậu để bụng trôi.

- Không hề có, Nicolas cãi lại.

Để tôi nói tiếp, Colin nói. Cậu không mặc đồ ngày Chủ nhật, và cậu không cạo râu mỗi sáng nữa.

- Đó không phải là một tội ác, Nicolas nói.

- Đó là một tội ác, Colin nói. Tôi không thể trả cậu đúng giá trị của cậu. Và hiện thời, giá trị của cậu giảm xuống, đó cũng phần nào là lỗi của tôi.

- Không đúng, Nicolas nói. Không phải lỗi của anh một khi anh rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

- Sao lại không, Colin nói, bởi vì tôi cưới vợ và vì...

- Thật ngốc, Nicolas nói. Ai sẽ làm bếp?

- Tôi, Colin trả lời.

- Nhưng anh còn phải đi làm! Anh sẽ không có thời gian.

- Không, tôi sẽ không đi làm. Tôi vừa bán chiếc pianocktail được hai nghìn năm trăm doublezon đầy thôi.

- Vâng, Nicolas nói, anh đã thực hiện việc đó tốt đấy!

- Cậu sẽ đến nhà Ponteauzanne, Colin nói.

- Ôi! Nicolas nói! Anh làm tôi rối phát cáu. Tôi sẽ đi.

Nhưng như thế là chơi bản.

- Cậu sẽ lại tiếp tục có thái độ tốt.

- Anh đã phản ứng khá nhiều với thái độ tốt của tôi rồi.

- Đúng, Colin nói, bởi vì không đáng phải phung phí thái độ tốt với tôi.
- Anh làm tôi khó chịu, Nicolas nói. Anh làm tôi khó chịu, khó chịu.

XLVII

Colin nghe có tiếng gõ cửa, anh bước nhanh chân. Một chiếc giày đi trong nhà thủng một lỗ to, nên anh giấu chân mình dưới tấm thảm.

Thật cao, nhà anh ấy, Mangemanche nói khi bước vào.

Ông ta thở ra một hơi mạnh.

- Xin chào bác sĩ, Colin đỏ mặt nói, bởi vì anh phải lộ chân ra ngoài.
- Anh đã đổi căn hộ, giáo sư nói, đỡ xa hơn trước.
- Không, vẫn căn hộ đó, Colin nói.
- Không, giáo sư nói. Khi anh nói đùa, anh phải tỏ vẻ nghiêm túc hơn, thế là lời nói đùa có vẻ hài hước hơn.
- Thế ư? Colin hỏi... Chắc chắn rồi.
- Người ốm ra sao? Giáo sư hỏi.
- Đỡ hơn, Colin trả lời. Cô ấy tươi tỉnh hơn và không đau nữa.
- Hừ!... Giáo sư nói. Thật mập mờ.

Theo sau là Colin, ông ta bước vào phòng Chloé, cúi đầu xuống cho khỏi húc vào khung cửa, nhưng cái khung cũng oằn xuống đúng vào lúc đó, làm giáo sư thốt ra tiếng rủa. Nằm trong giường, Chloé cười khi thấy giáo sư đi vào.

Căn phòng đã co đến kích thước khá hẹp. Tấm thảm, khác với thảm ở những phòng khác, đã dày lên, và bây giờ, chiếc giường có những tấm ri-đô bằng xa tanh được kê trong cái hốc nhỏ. Cả cái cửa lớn được chia thành bốn cửa sổ nhỏ hình vuông bằng những cuống đá đã mọc. Một thứ ánh sáng hơi đen nhưng trong trẻo ngự trị ở đó. Trong phòng khá nóng nực.

- Anh vẫn sẽ nói với tôi rằng anh không hề đổi căn hộ chứ, hả? Mangemanche hỏi.

- Tôi thề, thưa bác sĩ... Colin bắt đầu.

Anh ngừng lại bởi giáo sư nhìn anh với vẻ lo lắng và nghi ngờ.

- Tôi đùa! Anh vừa cười vừa kết thúc câu chuyện.

Mangemanche đến cạnh giường.

- Sao, cởi áo ra, ông nói. Tôi sẽ thăm bệnh cho cô.

Chloé hé mở áo khoác lông.

- A! Mangemanche kêu lên. Họ đã mổ cho cô ở đây.

- Vâng, Chloé trả lời.

Dưới vú phải cô có một cái sẹo nhỏ rất tròn.

- Họ đã kéo nó ra khỏi đó sau khi nó đã chết phải không? Giáo sư hỏi.
Nó có to không?

- Một mét, tôi cho là thế, Chloé nói. Với một bông hoa lớn hai mươi xăng ti mét.

- Đồ bẩn thỉu!... Giáo sư lẩm bẩm. Cô đã không gặp may. To như vậy thật ít có!

- Chính những hoa khác đã giết chết nó, Chloé nói. Đặc biệt là một bông hoa vani mà người ta đã mang tới cho tôi sau cùng.

- Thật là kỳ lạ, giáo sư nói. Tôi không thể nghĩ rằng cây vani lại có thể có tác dụng. Tôi lại cứ nghĩ nhiều hơn đến cây bách xù hay cây keo. Anh biết đấy, y học là một trò ngốc, ông kết luận.

- Chắc chắn, Chloé nói.

Giáo sư dùng ống nghe để khám cho cô. Ông đứng dậy.

- Ổn rồi, ông nói. Tất nhiên nó đã để lại dấu vết.

- Thế à? Chloé hỏi.

- Vâng, giáo sư trả lời. Hiện nay, một lá phổi của cô hoàn toàn ngừng hoạt động hoặc gần như vậy.

- Tôi cũng không thấy sao hết, Chloé nói, miễn là lá kia tốt.

- Nếu như lá kia có bị nhiễm bệnh gì, thì sẽ rất đáng buồn cho chồng cô, giáo sư nói.

- Chứ không phải cho tôi? Chloé hỏi.

- Nhất là cho cô, giáo sư nói.

Ông ta đứng lên.

- Tôi không muốn làm cô lo sợ một cách không cần thiết, nhưng cần phải rất cẩn thận.

- Tôi sẽ rất cẩn thận, Chloé nói.

Đôi mắt cô mở to. Cô luồn một bàn tay rứt rứt vào tóc.

- Tôi phải làm thế nào để có thể chắc chắn không nhiễm bệnh gì khác? Cô nói, giọng sắp khóc.

- Đừng lo, cô bé của tôi, giáo sư nói. Không có lý do gì để cô có thể nhiễm bệnh khác.

Ông nhìn xung quanh.

- Tôi thích căn hộ đầu tiên của cô hơn. Nó có vẻ tốt cho sức khỏe hơn.

- Đúng, Colin nói, nhưng không phải lỗi của chúng tôi...

- Trong cuộc đời, anh làm gì? Giáo sư hỏi.

- Tôi học các sự việc, Colin nói. Và tôi yêu Chloé.

- Công việc của anh không mang lại cho anh gì ư? Giáo sư hỏi.

- Không, Colin nói. Tôi không làm việc theo cách mọi người hiểu.

- Lao động là một thứ tồi tệ, tôi biết rõ như thế, giáo sư thì thầm, nhưng việc người ta chọn để làm, tất nhiên không thể mang lại gì, bởi vì...

Ông bỗng ngừng.

- Lần trước, anh có cho tôi xem một cái máy cho những kết quả lạ lùng. Chẳng hay anh có còn không?

- Không, Colin trả lời. Tôi đã bán rồi. Nhưng dù sao tôi vẫn có thể mời ông uống...

Mangemanche luồn ngón tay vào cổ áo sơ mi vàng và gãi cổ.

- Tôi theo anh đây. Tạm biệt nhé, thiếu phụ trẻ, ông nói.

- Tạm biệt bác sĩ, Chloé nói.

Cô lặn xuống cuối giường và kéo chăn lên tận cổ. Mặt cô rạng rỡ và dịu dàng trên tấm ga oải hương xanh lơ với viền tía.

XLVIII

Chick đi qua cửa kiểm soát và đưa tấm thẻ vào máy để bấm. Như thường lệ, anh vấp vào bậc cửa kim loại của lối vào công trường và một luồng hơi nước và khói đen phả rất mạnh vào mặt anh. Tiếng ồn bắt đầu xuyên qua tai: tiếng vù vù ác ôn của các máy phát xoay chiều tuabin to tướng, tiếng xuyt xuyt lạnh canh của các cầu lăn trên những thanh rầm đan chéo nhau, hòa vào tiếng ào ào của những cơn gió dữ dội trong không gian xộc vào mái nhà tôn. Lối vào rất tối, cứ sáu mét mới có một bóng đèn chiếu ra một thứ ánh sáng đỏ quạch, thứ ánh sáng lười biếng lan trên những đồ vật trơn nhẵn, bám vào những chỗ gồ ghề trên các bức tường và trên nền đất. Dưới chân anh, lớp tôn nóng gập ghềnh, thùng lỗ chỗ và qua các lỗ thùng đó, người ta có thể nhìn thấy cái miệng đỏ lòm và sẫm của những lò đá tít bên dưới. Chất lỏng chảy ầm ầm trong những cái ống to sơn màu ghi và đỏ, phía trên đầu anh, theo mỗi nhịp đập của quả tim cơ học mà những người đốt lò đang điều khiển áp lực, bộ khung xương của tòa nhà khẽ oằn về phía trước, rung mạnh mặc dù có hơi chậm. Những giọt ẩm hình thành trên tường, đôi khi rơi ra do nhịp đập mạnh hơn, và khi một trong số những giọt đó rơi vào cổ anh, Chick lại rùng mình. Đó là nước hoen rỉ và mùi ozone. Lối vào rẽ ngoặt ở tít tận cùng, và bây giờ, nền đất có hàng rào thưa thớt nhìn ra công trường.

Ở phía dưới, trước mỗi cỗ máy đồ sộ, một người đàn ông già yếu, chiến đấu để khỏi bị những chiếc răng cưa háu đói tước xé ra. Ở dưới chân phải mỗi người, một vòng sắt nặng được cố định. Người ta chỉ mở nó mỗi ngày hai lần: giữa ngày và buổi tối. Họ tranh nhau với máy những tấm kim loại vừa lách cách chui ra khỏi các lỗ miệng hẹp ở bên trên. Nếu như người ta không đón chúng đúng lúc, những tấm kim loại đó tức khắc rơi vào cái mồm lúc nhúc những bánh xe, nơi diễn ra quá trình tổng hợp.

Có những chiếc máy đủ các cỡ. Chick biết rất rõ cảnh tượng này. Anh làm việc ở cuối một trong số các công trường và phải kiểm tra việc vận hành an toàn của các máy, hướng dẫn cho những người đàn ông biết cách điều chỉnh máy khi chúng bị kẹt sau khi đã tước đi một mẫu thịt của họ.

Để làm sạch không khí, những tia ét xăng dài xiên chéo căn phòng ồng ánh phản chiếu và tập trung xung quanh chúng những luồng khói bụi kim loại, và dầu nóng đang dâng lên thành những cột thẳng tắp, mỏng ở phía

trên mỗi máy. Chick ngẩng đầu. Các đường ống vẫn chạy theo anh. Anh đã đến cái lồng phẳng trượt xuống, anh bước vào và đóng cửa ở phía sau anh lại. Anh lôi từ trong túi ra quyển sách của Partre, ấn nút điều khiển rồi bắt đầu đọc trong khi đợi tiếp đất.

Cú va chạm lặng lẽ của đáy lồng với thanh chặn kim loại lôi anh ra khỏi trạng thái chờ đợi. Anh bước ra và vào nơi làm việc của mình, một cái hộp kính mờ sáng mà từ đó anh có thể theo dõi cả công trường. Anh ngồi xuống, mở quyển sách và lại đọc, anh thiu thiu ngủ do nhịp đập của chất lỏng và tiếng âm ì của những cái máy.

Trong tiếng âm ì, bỗng một âm thanh lạc điệu làm anh ngược mắt lên. Anh tìm xem tiếng động đáng ngờ xuất phát từ đâu. Một trong số những tia thuốc tẩy văng đến và dừng ngay ở chính giữa phòng và lơ lửng trong không trung như bị tách đôi. Bốn chiếc máy vừa ngừng hoạt động đang rung lên bần bật. Người ta thấy chúng lắc lắc từ xa, và ở trước mỗi máy, một bóng đen lơ mơ dần chìm xuống. Chick đặt sách xuống và lao ra ngoài. Anh chạy về phía bảng điều khiển các tia nước và hạ nhanh một tay nắm xuống. Tia nước bị gãy đôi đứng bất động. Người ta đã có thể nói đó là một lưỡi hái, những luồng khói từ bốn chiếc máy tỏa ra không trung, xoáy thành tròn ốc. Anh bỏ bảng điều khiển, nhảy xổ về phía những chiếc máy. Chúng từ từ dừng lại. Những người vận hành ở đó sống soài dưới đất. Đùi phải của họ gập lại thành một góc kỳ lạ bởi vướng cái vòng sắt còn bốn bàn tay phải của họ bị cắt cụt đến cổ tay. Máu sôi lên do tiếp xúc với xích kim loại và lan trong không khí một mùi khủng khiếp như mùi động vật sống bị thui.

Bằng chìa khóa của mình, Chick mở những chiếc vòng giữ những cơ thể đó ra và để họ nằm xuống đất trước các cỗ máy. Anh quay lại phòng làm việc, và dùng điện thoại yêu cầu những người khiêng cáng công vụ. Sau đó anh lại đến bảng điều khiển, thử đưa tia nước trở lại hoạt động. Anh không thể làm được gì. Chất lỏng đi rất thẳng, nhưng đến ngang mức chiếc máy thứ tư, nó biến mất ngay tại chỗ, và người ta nhận thấy vết cắt của tia nước, cũng rõ như nó đã bị một cú rìu chặt đứt.

Chán nản, anh sờ quyển sách trong túi, và đi về phía Văn phòng Trung tâm. Vào lúc rời khỏi công trường, anh đã phải tránh để nhường chỗ cho những người khiêng cáng đã chất bốn cái xác lên một chiếc xe nhỏ bằng điện và đang chực trút chúng vào trong cái Ông góp lớn.

Anh đi theo một hành lang khác. Xa xa phía trước anh, chiếc xe nhỏ khẽ gừ gừ, trượt đi, đồng thời phát ra vài tia lửa trắng. Trần nhà rất thấp, làm vọng tiếng bước chân anh trên lớp kim loại. Nền nhà hơi cao lên một chút. Để đến Văn phòng Trung tâm, cần phải đi qua ba công trường khác, Chick lơ đãng đi theo lối đi của anh. Rốt cuộc anh cũng tới khu nhà chính và vào gặp người phụ trách nhân sự.

Có một thiệt hại với các số bảy trăm linh chín, mười, mười một và mười hai, anh lưu ý một cô thư ký ngồi sau một cửa con. Cần phải thay bốn người đàn ông và phải bỏ đi những chiếc máy, tôi nghĩ vậy. Tôi có thể gặp ông phụ trách nhân sự chứ?

Cô thư ký điều khiển vài cái nút đỏ trên tấm bảng gỗ hồng đào và nói: “Mời vào, ông ấy đang đợi anh.”

Chick bước vào và ngồi xuống. Tay phụ trách phòng nhân sự nhìn anh vẻ nghi vấn.

- Tôi cần bốn người, Chick nói.

- Được, người phụ trách nói, mai anh sẽ có.

Một trong các tia lọc không hoạt động nữa, Chick nói thêm.

- Điều đó không liên quan đến tôi, người phụ trách nói.

Hãy sang bên cạnh.

Chick ra và lặp lại những thủ tục lúc này trước khi gặp kỹ sư trưởng.

- Một trong những tia lọc không hoạt động.

- Hoàn toàn không?

- Nó không chạm đến đích, Chick trả lời.

- Anh không thể khởi động lại cho nó được à?

- Không, không thể làm gì được.

- Tôi sẽ đi xem xét xưởng của anh, kỹ sư trưởng nói.

- Nhưng năng suất của tôi hạ, Chick kêu. Ông làm nhanh lên.

- Điều đó không liên quan đến tôi, anh hãy gặp người phụ trách sản xuất.

Chick đến tòa nhà bên cạnh, vào gặp người phụ trách sản xuất. Phòng của ông ta sáng dữ dội. Sau bàn làm việc, trên bức tường là một bức tranh thủy tinh mờ, trên đó là đầu một đoạn thẳng đỏ đang di chuyển rất chậm về bên phải giống như một con sên bò ở mép lá, bên dưới bảng, ở cái thước ni vô lớn hình tròn, viền mạ chrome, những chiếc kim chạy còn chậm hơn.

- Năng suất của anh hạ 0,7%, người phụ trách nói. Có chuyện gì vậy?

- Bốn máy không chạy, Chick trả lời.

- Đến 0,8% anh sẽ bị sa thải.

Ông ta xoay người trên chiếc ghế bành mạ kền.

- 0,78. Ở địa vị anh, tôi đã chuẩn bị rồi đấy, ông ta nói.

- Đây là lần đầu tiên sự cố xảy ra với tôi, Chick nói.

- Tôi lấy làm tiếc, người phụ trách nói. Có thể người ta sẽ đổi anh sang làm việc khác.

- Tôi không quan tâm, Chick kêu. Tôi không thiết làm việc. Tôi không thích điều đó.

- Không ai có quyền nói như thế, người phụ trách sản xuất nói. Anh bị sa thải, ông ta nói thêm.

- Tôi không thể không nói thế. Công lý là cái gì? Chick hỏi.

- Chưa bao giờ nghe nói đến, người phụ trách sản xuất trả lời. Tôi có việc cần làm, đó là điều cần phải nói.

Chick rời văn phòng. Anh quay lại chỗ người phụ trách nhân sự.

- Tôi sẽ được lĩnh tiền công chứ? Anh hỏi.

- Số mấy? Người phụ trách nhân sự hỏi lại anh.

- Xưởng 700. Kỹ sư.

- Được.

Ông ta quay về phía cô thư ký và nói:

- Hãy làm những gì cần thiết.

- Alo! Ông ta nói. Cử một kỹ sư thay thế, kiểu 5, cho xưởng 700.

- Đây, cô thư ký nói và đưa cho Chick một phong bì.

Một trăm mười doublezon của anh.

- Cảm ơn, Chick nói rồi bỏ đi.

Anh đụng phải người kỹ sư sẽ thay thế anh, một chàng trai trẻ, gầy, tóc vàng, có vẻ mệt mỏi. Anh đi về phía cầu thang máy gần nhất và bước vào trong khoang.

XLIX

- Mời vào, người ghi đĩa hét lên.

Ông ta nhìn về phía cửa. Đó là Chick.

- Chào ông, Chick lên tiếng. Tôi đến để lấy những bản ghi đã gửi ông.

- Tôi đang tổng hợp lại, ông này nói. Đối với ba mươi mặt, chế tạo công cụ, khắc khung lấy điện hai mươi bản có đánh số trang ở mỗi mặt, tất cả là một trăm tám doublezon.

Tôi tính anh một trăm linh năm.

- Đây, Chick nói, Tôi có tám séc một trăm mười doublezon, tôi gửi ông, ông thối lại cho tôi năm doublezon.

- Được, người ghi đĩa nói. Ông ta mở ngăn kéo và đưa cho Chick tờ năm doublezon mới cứng.

Ngọn lửa trong đôi mắt Chick ánh rạng lên gương mặt anh.

L

Isis xuống. Nicolas lái xe. Anh nhìn đồng hồ và dõi theo cô trong khi cô đi vào nhà Chloé và Colin. Anh có một bộ đồng phục mới bằng vải gabardine màu trắng và một chiếc mũ cát kết da cũng màu trắng. Anh đã trẻ lại, nhưng thái độ lo lắng của anh thể hiện một sự rối loạn nội tâm sâu sắc.

Đến tầng của Colin, cầu thang bỗng hẹp lại và Isis có thể không cần giang tay ra mà vẫn có thể vừa chạm vào tay vịn vừa chạm vào bức tường lạnh. Tấm thảm không hơn một cái chăn lông tơ gần như không che nổi lớp gỗ. Cô tới chiếu nghỉ, hôn hên và bấm chuông.

Không ai ra mở cửa. Không có một tiếng động ở cầu thang, chỉ thỉnh thoảng có một tiếng cách nhỏ vang lên, sau đó là một chất ẩm bắn tóe lên

mỗi khi một bậc thang giãn ra.

Isis lại bấm chuông. Ở phía bên kia cửa, cô có thể nghe thấy tiếng rung của chiếc búa thép đập nhẹ trên kim loại. Cô khẽ lắc cánh cửa, nó bỗng đột ngột mở ra.

Cô bước vào, vấp phải Colin. Anh nằm sóng soài, mặt úp nghiêng xuống sàn, hai cánh tay giơ phía trước... Mắt anh nhắm nghiền. Lối vào tối. Có một quầng sáng xung quanh cửa sổ nhưng không vào tới nhà. Anh thở nhè nhẹ.

Anh đang ngủ.

Isis cúi xuống, quỳ bên cạnh anh và vuốt má anh. Da anh khẽ rung, đôi mắt động đậy dưới lông mày. Anh nhìn Isis và có vẻ ngủ lại. Isis khẽ lắc anh. Anh ngồi dậy, để tay lên mồm và nói:

Anh đang ngủ.

- Vâng, Isis đáp. Anh không ngủ trên giường nữa à?

- Không, Colin nói. Anh muốn nằm đây để đợi bác sĩ và đi mua hoa.

Anh có vẻ hoàn toàn ngơ ngác.

- Có chuyện gì thế? Isis hỏi.

- Chloé, cô ấy lại ho. Colin trả lời.

- Chắc đó là sự kích thích cuối cùng còn sót lại, Isis nói.

- Không, đó là phổi kia, Colin nói.

Isis đứng lên, chạy về phòng Chloé. Gỗ sàn nhà kêu lép nhép dưới chân cô. Cô không nhận ra căn phòng. Trên giường, Chloé đang ho, nửa đầu vùi trong gối. Cô ho liên tục, mặc dầu không thành tiếng. Nghe tiếng Isis vào, cô ngẩng lên một chút và lấy lại hơi. Cô gượng cười khi Isis tới gần, ngồi lên giường cô và ôm lấy cô như ôm một em bé bị ốm.

- Đừng ho, Chloé của tôi, Isis lầm nhảm.

- Cậu đang cài một bông hoa đẹp, Chloé nói trong hơi thở, cô hít một bông hoa cẩm chướng lớn màu đỏ ghim ở tóc Isis. Thật dễ chịu, cô nói thêm.

- Cậu vẫn còn ốm ư? Isis hỏi.

- Đó là phổi kia, mình chắc thế! Chloé nói.

- Không, Isis kêu, đó là lá phổi thứ nhất vẫn còn làm cậu ho chút ít.

- Không, Chloé nói. Colin đâu? Anh ấy đi mua hoa cho mình rồi ư?

- Anh ấy sẽ đến ngay, Isis nói. Mình đã gặp anh ấy. Anh ấy có tiền à?
Cô hỏi thêm.

- Ừ, Colin đáp, anh ấy còn chút ít. Nhưng làm được gì?

Nó không hề ngăn được bệnh...

- Cậu đau à? Isis hỏi.

- Ừ, Chloé trả lời. Nhưng không nhiều lắm. Căn phòng đã thay đổi, cậu thấy không?

- Mình thích như thế này hơn, Isis nói. Trước đây quá rộng.

- Các phòng khác thế nào?

- Ô! Tốt... Isis nói về thoái thác.

Cô còn nhớ lại cảm giác về cái sàn nhà lạnh lẽo như một đầm lầy.

- Sự thay đổi này cũng chẳng can gì đến mình, Chloé nói. Miễn là ấm áp và thoải mái.

- Tất nhiên! Isis nói. Một căn hộ nhỏ dễ thương hơn.

- Con chuột ở lại với mình, Chloé nói. Cậu thấy nó chứ, ở phía dưới, trong góc. Mình không biết nó làm gì. Nó không muốn ra hành lang nữa.

- Ừ... Isis ậm ờ.

- Cho mình ngửi hoa cắm chương của cậu đi, Chloé đề nghị, nó làm mình dễ chịu.

Isis gỡ hoa khỏi tóc và đưa cho Chloé, cô đưa hoa lên sát môi, hít những hơi dài.

- Nicolas thế nào? Cô hỏi.

- Khỏe, Isis đáp. Nhưng anh ấy không vui vẻ như trước nữa. Lần sau, khi đến mình sẽ mang cho cậu những bông hoa khác.

- Mình quý anh ấy lắm, Chloé nói. Cậu có cưới anh ấy không?

- Mình không thể, Isis lắm bảm. Mình không đạt tới tầm của anh ấy.

- Điều đó không hề gì, nếu anh ấy yêu cậu.

- Cha mẹ mình không dám nói với anh ấy, Isiss nói. Ôi!...

Bông hoa cảm chương bỗng nhợt nhạt, nhàu nhĩ và có vẻ héo. Bây giờ nó rụng, thành lớp bụi mỏng trên ngực Chloé.

- Ôi! Đến lượt Chloé kêu lên, mình sẽ lại ho nữa... Cậu thấy rồi đấy!

Cô ngừng để đưa tay lên miệng. Một cơn ho dữ dội chụp lấy cô.

- Đó là... cái thứ... làm chết tất cả các hoa khác... cô lắp bắp.

- Đừng nói chuyện nữa, Isis bảo. Điều đó không quan trọng. Colin sẽ mang hoa về.

Ánh sáng trong phòng màu xanh lơ, ở các góc thì lại gần như xanh lá cây. Vẫn chưa có dấu vết của sự ẩm ướt, tấm thảm ở khá cao, nhưng một trong số bốn cửa sổ hình vuông hầu như đóng kín.

Isis bỗng nghe thấy tiếng ẩm ướt của những bước chân Colin ở cửa ra vào.

- Anh ấy đây rồi, cô nói. Chắc chắn anh ấy sẽ mang hoa về cho cậu.

Colin xuất hiện. Anh ôm một bó to hoa tử đinh hương.

- Đây, Chloé của anh, anh nói. Em cầm lấy!

Cô giờ tay.

- Anh thật tốt, anh yêu của em, cô nói.

Cô đặt bó hoa lên chiếc gối thứ hai, quay nghiêng về một bên rồi vùi mặt vào trong những chùm hoa trắng và ngọt ngào.

Isis đứng lên.

- Em về đây à? Colin hỏi.

- Vâng, có người đợi em. Em sẽ trở lại, có cả hoa. Isis trả lời.

- Em làm ơn đến vào sáng mai, Colin đề nghị. Anh phải đi tìm việc làm mà lại không muốn để cô ấy một mình trước khi gặp lại bác sĩ.

- Em sẽ đến... Isis nói.

Cô thận trọng nghiêng xuống một chút, hôn lên đôi má mềm mềm của Chloé. Chloé giờ tay vuốt gương mặt Isis, nhưng cô không quay đầu lại. Cô

thèm khát hít mùi thơm hoa tử đinh hương đang lan tỏa thành một cuộn xung quanh mái tóc óng ánh của cô.

LI

Colin nặng nề đi dọc theo con đường. Nó xiên chéo giữa các đồng đất dưới những vòm kính, mang một ánh sáng xanh lục và mơ hồ vào ban ngày.

Thỉnh thoảng anh lại ngừng đầu đọc những tấm biển để chắc chắn rằng anh đã đi đúng hướng và lúc đó, anh thấy bầu trời bị vạch ngang bởi màu nâu xỉn và màu xanh lơ.

Xa xa phía trước, trên bờ kè, anh có thể nhận thấy hàng dãy ống khói của nhà kính chính.

Anh có trong túi áo tờ báo người ta đăng tin cần những người đàn ông từ hai mươi đến ba mươi tuổi để chuẩn bị bảo vệ đất nước. Anh đi nhanh hết sức, nhưng đôi chân anh ngập trong lớp đất nóng, lớp đất từ từ tái chiếm các công trình xây dựng và con đường ở mọi nơi.

Không thấy cây cối đâu. Chẳng có gì ngoài đất được đánh thành những khối giống nhau đắp ở hai bên, tạo thành những bờ kè lung lay, thiếu cân đối, và đôi khi, một khối nặng chao đảo, lăn dọc theo sườn dốc rồi nhẹ nhàng rơi trên mặt đường.

Ở một số chỗ, bờ kè sụt xuống và qua những khung kính rung rinh của các nóc vòm, Colin nhìn rõ những hình thù xanh sẫm động đậy mơ hồ trên một nền sáng hơn.

Anh rảo bước, cố lôi đôi chân từ những cái hố do chúng tạo ra trên nền đất. Mặt đất thu chặt lại ngay, và chỉ còn lại một chỗ lõm rất nông khó mà nhận ra được. Chỗ lõm đó cũng mất ngay sau đó.

Những ống khói tiến gần lại. Colin cảm thấy tim mình lộn tùng phèo trong lồng ngực như một con thú điên. Anh siết chặt tờ báo qua lớp vải túi áo.

Nền đất trơn và nhũn dưới chân anh, nhưng anh ít bị lún hơn và có thể thấy là con đường se lại. Anh nhìn thấy ống khói đầu tiên trước mặt anh được cắm xuống đất như một cái cọc nhọn. Những con chim nhỏ sẫm màu quay xung quanh đỉnh ống, từ chỗ đó thoát ra một làn khói mỏng xanh lá cây. Dưới chân ống khói, một bầu đất tròn phình ra bảo đảm cho nó được

vững chãi. Các tòa nhà bắt đầu xuất hiện xa hơn một chút. Chỉ có một cái cửa.

Anh bước vào, chùi chân lên một tấm lưới thép óng ánh rồi đi dọc theo một hành lang thấp, có hai hàng đèn bập bùng hai bên. Nền đất lát gạch đỏ, còn phần trên các bức tường cũng như trần nhà ốp những tấm thủy tinh dày đến mấy phân, qua những tấm đó, người ta thoáng thấy những khối sẫm màu bất động. Tận cuối hành lang mới có một cánh cửa. Nó mang số đã được ghi trong báo, và không gõ cửa, anh bước vào theo sự chỉ dẫn trong báo.

Một ông già mặc áo blu trắng, tóc rối bù đang đọc một quyển sách giáo khoa sau bàn làm việc. Các loại vũ khí khác nhau treo trên tường, chiếc ống nhòm lấp lánh, những khẩu súng ngắn, những khẩu súng cối các loại khác nhau và một bộ sưu tập đầy đủ những cái móc tim đủ các cỡ.

- Chào ông, Colin nói.

- Chào ông, người đàn ông nói.

Giọng ông vỡ ra, đặc quánh lại do tuổi tác.

Tôi đến theo thông báo, Colin nói.

Vậy à? Người đàn ông đáp. Thông báo đã cả tháng rồi không thấy kết quả. Đó là một công việc khá nặng, anh biết đấy...

Vâng, Colin nói, nhưng được trả khá!

Trời đất ơi! Người đàn ông kêu lên. Nó làm hỏng anh, anh thấy đấy, và giá đó có thể chưa xứng đáng, nhưng chê bai việc quản lý không phải là nhiệm vụ của tôi. Hơn thế nữa, anh thấy rõ là tôi vẫn còn sống.

- Ông làm việc ở đây lâu rồi chứ? Colin hỏi.

Một năm, người đàn ông nói. Tôi hai mươi chín tuổi.

Ông đưa bàn tay nhăn nheo và run rẩy lên vuốt các nếp nhăn trên mặt.

- Còn bây giờ, tôi đã đến đây, anh thấy đấy... tôi có thể ở phòng làm việc và đọc các quy định suốt cả ngày.

- Tôi cần tiền, Colin nói.

Điều đó thường xảy ra, người đàn ông nói, nhưng điều đó sẽ biến anh thành nhà triết học. Sau ba tháng, anh sẽ cần ít tiền hơn.

- Để chữa bệnh cho vợ tôi, Colin nói.

- À! Thế à? Người đàn ông hỏi.

- Cô ấy ốm, Colin giải thích. Tôi không thích làm việc.

Tôi rất tiếc cho anh, người đàn ông nói. Khi một người đàn bà ốm thì chẳng còn được việc gì.

- Tôi yêu cô ấy, Colin tiếp.

Tất nhiên, ông ta bảo. Nếu không vì thế thì anh đã không muốn làm việc. Tôi sẽ chỉ cho anh chỗ của anh ở tầng trên ấy.

Ông ta dẫn Colin qua những lối đi thẳng có vòm rất thấp và những cầu thang bằng gạch đỏ, cho tới một cái cửa có gắn một biểu tượng, bên cạnh có các cửa khác.

- Đây, ông ta nói. Vào đi, tôi sẽ giải thích công việc cho anh.

Colin vào. Căn phòng bé, hình vuông. Các bức tường và nền nhà bằng thủy tinh. Trên nền có một đồng đất lớn hình quan tài nhưng rất dày, ít nhất là một mét. Có một chiếc chăn len nặng cuộn tròn để một bên, dưới sàn. Không có thứ đồ gỗ nào. Có một hộc nhỏ ở trên bức tường chứa cái hòm sắt màu xanh lơ. Người đàn ông đi về phía cái hòm, mở ra.

Ông ra lấy ra mười hai đồ vật lóng lánh, hình trụ có một lỗ nhỏ ở giữa.

- Đất rất cần, anh biết là cái gì đấy, người đàn ông nói, cần phải có những chất liệu hàng đầu để bảo vệ đất nước.

Nhưng để các nòng súng phát triển đều đặn, không vắn vẹo, từ lâu người ta đã thấy rằng cần phải có hơi nóng của con người. Đối với tất cả các loại vũ khí đều đúng như vậy.

- Vâng, Colin nói.

- Anh sẽ làm mười hai lỗ nhỏ trong đất, người đàn ông nói, giữa tim và gan, rồi anh nằm xuống đất sau khi đã cởi hết quần áo. Anh sẽ ủ mình bằng chiếc chăn len vô trùng này và anh cố làm sao để tỏa ra một hơi nóng thật đều đặn.

Ông ta cười the thé và vỗ đùi phải.

- Trong hai mươi ngày đầu mỗi tháng, tôi làm mỗi ngày mười bốn lỗ. A!... Tôi thật khỏe!...

- Rồi sao? Colin hỏi.

- Vậy anh sẽ làm như vậy hai mươi bốn giờ, và sau hai mươi bốn giờ, nòng súng mọc lên. Người ta sẽ đến lấy đi.

Người ta sẽ tưới dầu lên đất và anh lại bắt đầu từ đầu.

- Chúng mọc xuống phía dưới à? Colin hỏi.

- Phải, phía dưới có ánh sáng, người đàn ông nói. Chúng có tính hướng sáng thiết thực, nhưng chúng mọc xuống phía dưới vì chúng nặng hơn đất, vì thế, người ta phải chiếu sáng bên dưới để chúng không bị vụn vẹo.

- Thế còn các rãnh? Colin hỏi.

- Loại này mọc lên có cả rãnh, người đàn ông trả lời. Đó là những hạt được chọn lọc.

- Thế ống khói dùng để làm gì? Colin lại hỏi.

- Để lưu thông không khí, để giữ vô trùng cho chăn và các tòa nhà, ông ta giải thích. Không cần phải cẩn thận quá, vì cứ làm ào đi là được.

- Thế với hơi nóng nhân tạo không được à? Colin hỏi tiếp.

- Không hiệu quả, người đàn ông trả lời. Cần phải có hơi nóng của người chúng mới lớn được.

- Ông có dùng phụ nữ không?

- Họ không thể làm được, ông ta nói. Họ không có bộ ngực đủ phẳng để hơi nóng tỏa đều. Thôi, tôi để anh làm việc.

- Tôi sẽ được mười doublezone mỗi ngày chứ? Colin hỏi.

- Chắc chắn thế, và cả tiền thưởng nếu anh làm trên mười hai nòng.

Ông ta ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Colin giữ mười hai hột giống trong tay. Anh đặt xuống bên cạnh rồi bắt đầu cởi quần áo. Mắt anh nhắm lại, đôi môi anh thỉnh thoảng giật giật.

LII

- Tôi không hiểu điều gì đã xảy ra, người đàn ông nói, lúc đầu công việc rất tốt. Nhưng với những hạt cuối, chúng tôi chỉ có thể làm những vũ khí đặc biệt.

- Ông vẫn trả tôi tiền chứ? Colin lo lắng hỏi.

- Anh có thể nhận bảy mươi doublezone và một phần thưởng mười doublezon nữa. Anh đã làm việc hết sức mình nhưng người kiểm soát nòng súng phát hiện một số chỗ bất bình thường.

- Anh tự xem lấy, người đàn ông nói.

Ông ta giơ một trong những cái nòng súng trước mặt và chỉ cho Colin xem đầu nòng bị loe ra.

- Tôi không hiểu vì sao, Colin nói. Những chiếc đầu tiên đúng là hình trụ.

- Tất nhiên, người ta có thể sử dụng chúng để làm những cái súng loe miệng, ông ta nói, nhưng đó là một cách đây năm cuộc chiến tranh rồi, và chúng ta hẳn còn cả một kho lớn súng tồn đó. Thật chán.

- Tôi đã làm hết sức mình, Colin nói.

- Tất nhiên rồi, người đàn ông nói. Tôi sẽ đưa anh tám mươi doublezon. Ông ta lấy từ trong ngăn kéo bàn ra một phong bì có niêm phong.

- Tôi đã cho đem đến đây để anh khỏi phải đến phòng

lương, ông ta nói, như thế đôi khi phải vài tháng anh mới có thể lấy được tiền, mà anh thì luôn có vẻ vội.

- Tôi cảm ơn ông, Colin nói.

- Tôi vẫn còn chưa kiểm tra sản phẩm ngày hôm qua của anh, người đàn ông nói. Họ sẽ mang đến ngay đây. Anh không muốn đợi một chút ư?

Cái giọng run rẩy, không đều của ông ta làm mệt tai Colin.

- Tôi sẽ đợi, anh nói.

- Anh thấy đấy, chúng ta buộc phải rất chú ý đến những chi tiết này vì đầu sao thì một khẩu súng phải giống một khẩu súng ngay cả khi nó không có đạn...

- Vâng... Colin đáp.

- Thường thì không phải lúc nào cũng có đạn, người đàn ông tiếp tục, người ta hay để chậm các chương trình làm đạn. Người ta có những khối dự

trữ lớn cho một kiểu súng không ai sản xuất nữa, nhưng người ta không nhận được lệnh sản xuất đạn cho những loại súng mới, vậy thì nên chúng ta không sử dụng chúng được. Nhưng cũng không sao, với một khẩu súng anh làm được gì so với một khẩu thần công. Kẻ thù sản xuất một khẩu thần công thì bằng hai khẩu súng chúng ta làm ra. Vậy chúng ta có ưu thế về số lượng. Nhưng một khẩu thần công không ngại một khẩu súng hoặc kẻ cả mười khẩu, nhất là khi không có đạn.

- Ở đây người ta không sản xuất những khẩu thần công à? Colin hỏi.

- Sao lại không, người đàn ông trả lời. Nhưng người ta vừa kết thúc chương trình của cuộc chiến tranh vừa rồi, vậy nên các cỗ xe không chạy tốt, cần phải hủy chúng đi, và vì chúng được chế tạo rất bền nên phải mất nhiều thời gian mới phá được.

Có tiếng gõ cửa, một người chuyển hàng hóa xuất hiện, trước mặt là một xe trắng khủ trùng. Dưới một tấm vải trắng là sản phẩm của Colin ngày cuối cùng. Tấm vải kên một đầu lên. Nếu các nòng súng đứng hình trụ thì điều đó không xảy ra. Colin cảm thấy lo lắng. Người chuyển hàng đi ra, đóng cửa lại.

- A!... người đàn ông nói. Có vẻ không ổn.

Ông ta lật tấm vải. Có mười hai nòng thép lạnh màu xanh lơ, ở đầu mỗi nòng có một bông hồng trắng xinh xắn nở ra, tươi mát và hơi ngả màu be ở chỗ lõm của những cánh mượt như nhung.

- Ôi!... Colin lẩm nhẩm. Chúng đẹp biết bao!

Người đàn ông không nói gì. Ông ta ho hai lần. Mai anh không cần phải tiếp tục công việc nữa, ông ngáp ngừng.

Những ngón tay của ông điên cuồng bám vào mép xe.

- Tôi có thể lấy những bông hoa này không? Colin hỏi. Cho Chloé ấy mà?

- Chúng sẽ rữa nếu tách chúng ra khỏi thép, người đàn ông nói. Hoa bằng thép đấy, anh biết rằng...

- Không thể như vậy được, Colin nói.

Anh khéo léo cầm một bông hồng và thử bẻ cánh của nó. Anh lỡ tay, một cánh hồng làm tay anh rách một vết dài nhiều xăng ti mét. Như một cái

máy, anh nuốt những hạm to máu đen chảy từ tay ra, mạch khê phập phồng. Anh nhìn cánh hoa trắng có một hình lưỡi liềm đỏ, người đàn ông đập đập lên vai anh và khê đẩy anh về phía cửa.

LIII

Chloé đang ngủ. Ban ngày, bông súng đưa lại cho cô nước da đẹp màu kem, nhưng lúc cô ngủ thì không cần thiết, và những vết đỏ trên má trở lại. Đôi mắt tạo nên hai dấu màu xanh lơ dưới vầng trán cô, từ xa, người ta không biết là cô mở hay nhắm mắt. Colin ngồi trên một chiếc ghế ở phòng ăn, anh đợi. Có rất nhiều hoa xung quanh Chloé. Anh vẫn còn có thể đợi vài giờ trước khi đi tìm một việc khác. Anh muốn nghỉ để tạo ấn tượng tốt và để kiếm một công việc thực sự hời. Căn phòng hầu như tối đen. Cửa sổ chỉ cách thanh dựa mười xăng ti mét nên ánh sáng không lọt vào được quá một kẻ hở. Chỉ có trán và mắt anh được chiếu sáng. Phần còn lại của khuôn mặt nằm trong bóng tối. Chiếc máy hát của anh không chạy nữa, bây giờ phải quay bằng tay cho mỗi đĩa, điều này làm anh mệt mỏi. Những chiếc đĩa cũng cũ đi. Bây giờ, khi nghe một số đĩa, khó có thể nhận ra bản nhạc. Anh nghĩ rằng nếu Chloé cần gì, ngay lập tức con chuột sẽ đến báo cho anh. Chắc Nicolas sẽ cưới Isis chứ? Trong đám cưới cô, Isiss sẽ mặc chiếc váy nào nhỉ? Ai bấm chuông vậy?

- Chào Alise, Colin nói! Em đến thăm Chloé à?

- Không, Alise nói. Em chỉ đến thôi.

Họ ở lại trong phòng ăn. Mái tóc của Alise làm căn phòng sáng hơn, ở đó còn hai chiếc ghế.

- Em đang buồn, Colin nói. Anh biết đó là việc gì rồi.

- Chick ở đây, Alise nói, ở nhà anh ấy.

- Em phải có gì đó muốn nói với anh, Colin giải thích.

- Không, em phải tìm nơi ở khác, Alise nói.

- Phải, cậu ấy đang sơn lại...

- Không phải. Anh ấy có tất cả sách của anh ấy. nhưng anh ấy không muốn có em nữa.

Em đã gây chuyện với cậu ấy à? Colin hỏi.

- Không, Alise trả lời.

- Cậu ấy hiểu sai những gì em đã nói với cậu ấy, nhưng khi hết giận, em có thể giải thích cho cậu ấy.

- Anh ấy chỉ nói đơn giản với em là anh ấy không còn gì hơn ngoài số tiền vừa đủ để đóng lại quyển sách mới mua được, Alise kể, và anh ấy không thể chịu đựng nổi việc giữ em lại với anh ấy vì anh ấy không thể cho em gì, và em sẽ trở nên già nua xấu xí với đôi bàn tay xây xước.

- Cậu ấy có lý, Colin nói. Em không phải lao động.

- Nhưng em yêu Chick, Alise nói. Em sẽ làm việc vì anh ấy.

Điều đó chẳng ích gì, Colin bảo cô. Hơn nữa, cũng không ai cho phép em làm việc, em quá xinh đẹp.

Tại sao anh ấy lại đuổi em? Alise kêu lên. Em thực sự rất xinh đẹp ư?

- Anh không biết, Colin nói, nhưng anh rất thích tóc và khuôn mặt em.

- Nhìn này, Alise nói.

Cô đứng lên, kéo cái móc phéc mơ tuya và chiếc váy rơi xuống đất. Đó là một chiếc váy len sáng màu.

- Ủ... Colin nói.

Trong phòng rất sáng và Colin nhìn thấy toàn thân Alise. Cặp vú cô như chực bay lên, những cơ bắp dài ở cặp đùi xinh xắn của cô, nếu sờ vào, sẽ chắc nịch và nóng.

- Anh có thể hôn chứ? Colin hỏi.

- Vâng, Alise đáp, em cũng rất thích anh.

- Em sẽ cảm lạnh đấy, Colin nhắc.

Cô tới bên anh. Cô ngồi lên đùi anh và đôi mắt cô bắt đầu lặng lẽ đổ lệ.

- Tại sao anh ấy lại không muốn có em nữa?

Colin khẽ đứng đưa cô.

- Cậu ấy không hiểu. Em biết đấy, Alise, nhưng đó vẫn là một chàng trai tốt.

- Anh ấy vẫn yêu em lắm, Alise nói. Anh ấy tưởng rằng những quyển sách có lẽ sẽ chấp nhận chia sẻ anh ấy với em!

- Không, điều đó không thể được.

- Em sẽ bị cảm lạnh đấy, Colin nói.

Anh hôn cô và vuốt tóc cô.

- Tại sao em lại không gặp anh trước nhỉ? Alise hỏi. Có lẽ em cũng yêu anh như thế, nhưng bây giờ, em không thể.

Em yêu anh ấy.

Anh biết rõ, Colin nói. Bây giờ anh cũng yêu Chloé hơn bất kỳ ai.

Anh đỡ cô dậy và nhặt váy lên cho cô.

- Mặc vào, mèo con của anh, em sẽ bị cảm lạnh đấy.

- Không, Alise kêu. Nhưng như vậy cũng không sao hết.

Cô mặc lại váy như một cái máy.

- Anh không muốn em buồn, Colin nói.

- Anh thật tốt, Alise nói, nhưng em rất buồn. Song em tin rằng em sẽ có thể làm được cái gì đó cho Chick.

- Em hãy về nhà cha mẹ em, Colin khuyên. Chắc họ đang rất muốn gặp em... hoặc đến nhà Isis.

- Chick sẽ không ở đấy, Alise nói. Em không cần đến nhà ai nếu Chick cũng không đến đó.

- Cậu ấy sẽ đến, Colin nói. Anh sẽ đi tìm cậu ta.

- Không, Alise nói. Không ai có thể vào nhà anh ấy được. Lúc nào cũng khóa cửa.

- Đẳng nào anh cũng gặp được cậu ấy, Colin nói. Hoặc cậu ấy sẽ đến tìm anh.

- Em không tin, Alise nói. Anh ấy không còn là Chick trước đây nữa.

- Sao lại không, Colin tiếp. Con người không thay đổi.

Chỉ có các sự việc thay đổi thôi.

- Em không biết, Alise nói.

- Anh sẽ đưa em về. Anh phải ra ngoài kiếm việc làm.
- Em không đi đến đó, Alise bảo.
- Vậy anh tiễn em xuống tầng dưới, Colin nói.

Cô đứng trước mặt anh. Colin đặt hai tay lên đôi vai Alise. Anh cảm nhận được hơi nóng từ cổ và mớ tóc quăn mịn sát làn da cô. Anh lấy tay vuốt dọc theo người cô. Cô không khóc nữa. Cô có vẻ như không tồn tại ở đây.

- Anh không muốn em làm điều dại dột, Colin nói.
- Ôi! Em sẽ không làm gì dại dột...
- Hãy trở lại tìm anh, nếu em buồn, Colin nói.
- Có thể em sẽ đến tìm anh, Alise đáp.

Cô nhìn vào bên trong. Colin nắm lấy tay cô. Họ xuống cầu thang. Thỉnh thoảng, họ lại trượt trên những bậc thang ẩm ướt. Xuống dưới đường, Colin chào tạm biệt cô. Cô đứng đó nhìn anh đi.

LIV

Quyển cuối cùng vừa từ nhà người đóng sách về, Chick vuốt ve nó trước khi cất vào hộp. Nó được bọc lớp da hư vô³⁵ dày và xanh. Tên của Partre nổi bật bằng hàng chữ lõm xuống trên gáy. Chỉ trên một giá sách, Chick có tất cả các bản thông thường của cuốn sách, còn tất cả các dị bản, bản thảo viết tay, những bản in đầu tiên, những trang đặc biệt chiếm những cái hộc đặc biệt trong bề dày bức tường.

Chick thở dài. Alise đã chia tay với anh sáng nay. Anh buộc phải bảo cô đi. Anh còn một doublezon, một mẫu pho mát, hơn nữa những chiếc váy của cô trong tủ làm anh khó treo những bộ quần áo cũ của Partre mà người bán sách đã kiếm được cho anh một cách tài tình. Anh không nhớ anh đã hôn cô lần cuối cùng vào ngày nào. Anh không muốn mất thời gian hôn cô nữa. Anh cần phải chữa chiếc đầu đọc để học thuộc lòng bản ghi các bài giảng của Partre. Nếu chẳng may đĩa bị vỡ, anh vẫn có thể bảo quản được văn bản.

Tất cả sách của Partre ở đó, tất cả những quyển được bảo vệ cẩn thận bằng những cái bao da, các dây xích vàng, các bản quý để lè rộng màu xanh

lơ, những bản in số lượng hạn chế trên giấy bầy ruồi hay giấy kẻ Saintorix đều được dành riêng cả một bức tường chia thành nhiều hốc êm bọc da lót nhung. Mỗi tác phẩm chiếm một hốc. Chiếm cứ bức tường đối diện là các chồng đóng bìa mỏng gồm những bài báo và phỏng vấn của Partre được trích một cách nhiệt thành từ các tạp chí, các báo và vô số báo định kỳ mà ông đã hạ cố cộng tác rộng rãi.

Chick đưa tay lên trán. Alise sống với anh đã bao lâu? Tiền Colin cho lẽ ra phải để cưới cô, nhưng cô không tha thiết đến việc đó. Cô bằng lòng đợi anh, bằng lòng sống với anh. Nhưng bạn không thể chấp nhận điều này ở một người đàn bà ở với bạn đơn giản chỉ vì cô ấy yêu bạn. Anh cũng yêu cô ấy. Nhưng anh không thể để cô phí thời gian của mình vì cô không còn quan tâm đến Partre nữa. Sao lại có thể không quan tâm đến một người như Partre? Một người có khả năng viết bất cứ cái gì, về bất cứ chủ đề nào, với sự chính xác biết chừng nào... Chắc chắn Partre sẽ phải mất gần một năm để hoàn thành Bách khoa toàn thư về sự buồn nôn, và Nữ công tước de Bovouard sẽ cộng tác với ông trong công việc này, rồi sẽ có những bản thảo tuyệt vời. Từ nay đến lúc ấy, cần phải kiếm đủ tiền để sống và để dành ít nhất là một phần trả cho chủ hiệu sách. Chick vẫn chưa trả tiền thuê của anh. Nhưng số tiền đáng lẽ để đóng thuế đã có ích cho anh dưới dạng một bản Hang nữ thánh Colombe. Alise đã muốn Chick dùng tiền đó để đóng thuế hơn, thậm chí cô đề nghị anh bán đồ gì đó của cô để đóng. Anh đã chấp nhận, và số tiền đó vừa đúng giá đóng bìa sách Hang nữ thánh Colombe. Alise cần gì vòng cổ.

Anh lưỡng lự trong việc mở lại cửa. Có thể cô vẫn ở phía sau chờ anh quay chìa khóa. Anh không nghĩ thế. Trên cầu thang, bước chân cô vang như tiếng búa nện đã xa dần. Cô có thể quay về nhà cha mẹ để tiếp tục trở lại trường. Dầu sao, như vậy cũng chỉ hơi muộn. Người ta có thể đuổi kịp nhanh những bài thiếu. Nhưng đã lâu Alise không hề học. Cô bận bịu quá mức đến việc của Chick, lo cho anh ngủ, lo cho anh ăn, là cà vạt cho anh. Sau hết, thuế vẫn chưa được đóng. Đã có trường hợp nào người ta đến đuổi bạn ra khỏi nhà vì bạn không nộp thuế chưa? Điều đó không có. Bạn có thể trả một phần, một doublezon rồi người ta sẽ để bạn yên, và trong một thời gian, người ta không đã động gì đến việc này nữa.

Một mẫu người như Partre có đóng tiền thuế không? Có thể, và rồi cuối cùng thì, xét về mặt đạo đức, người ta đóng thuế để có được quyền bị

tổng giam, vì những người khác đóng thuế để nuôi cảnh sát và các quan chức cao cấp? Đó là cái vòng luẩn quẩn cần phải phá vỡ, để trong một thời gian khá lâu không ai đóng tiền nữa để tất cả các công chức sẽ chết vì hao mòn, và chiến tranh sẽ không tồn tại nữa.

Chick nâng nắp đầu đọc có hai cửa và đặt hai đĩa khác nhau của Jean-Sol Partre. Anh muốn nghe cả hai đĩa một lúc để làm nảy sinh những ý tưởng mới qua sự va chạm của hai ý tưởng cũ. Anh ngồi cách đều hai loa để cho đầu anh đúng vào vị trí sẽ xảy ra sự va chạm, đồng thời để bảo tồn tự động những kết quả của sự tác động này.

Những chiếc kim kêu ọc ọc trên vòng ngoài rồi dừng lại ở hõm rãnh, và lời của Partre vang lên trong não Chick. Từ chỗ ngồi, anh nhìn qua cửa sổ và nhận thấy rằng đây đó, những làn khói bay lên các nóc nhà thành những cuộn lớn màu xanh lơ nhuốm đỏ ở bên dưới như khói đốt giấy. Như một cái máy, anh nhìn màu đỏ đang lấn dần màu xanh lơ, sự va chạm của ngôn từ trong đầu anh trùng khớp với những tia sáng lớn, mở ra cho sự mệt mỏi của anh một nghĩa trang êm dịu như lớp rêu tháng Năm.

LV

Viên pháp quan cảnh sát³⁶ lôi từ trong túi ra chiếc còi và dùng nó đánh vào chiếc chiêng lớn kiểu Peru đeo sau lưng ông ta. Người ta nghe thấy tiếng phi nước đại của những chiếc ủng sắt ở tất cả các tầng gác, tiếng người ngã liên tiếp, và sáu trong số những cảnh sát dùng xe trượt ào vào phòng làm việc của ông ta. Họ nhổm đất để phủi bụi và bắt đầu tư thế đứng nghiêm.

- Douglas! Viên pháp quan gọi.
- Có mặt! Cảnh sát thứ nhất trả lời.
- Douglas! Viên pháp quan nhắc lại.
- Có mặt! Người thứ hai đáp.

Việc điểm danh tiếp tục. Viên pháp quan không thể nào nhớ nổi tên của tất cả các nhân viên dưới quyền, nên Douglas là đoạn giới thiệu có tính truyền thống.

- Nhiệm vụ đặc biệt! Ông ta ra lệnh.

Cùng một động tác, sáu cảnh sát đặt tay lên túi sau để biểu hiện rằng họ có trang bị bộ điều hợp mười hai tia.

- Đích thân tôi chỉ huy! Viên pháp quan nhấn mạnh.

Ông ta đập thật mạnh chiếc chiêng. Cánh cửa mở, một người thư ký xuất hiện.

- Tôi đi đây, viên pháp quan tuyên bố. Nhiệm vụ đặc biệt. Ghi vào.

Người thư ký cầm quyển sổ tốc ký, một chiếc bút chì và đứng tư thế ghi quy chế số sáu.

- Truy thu thuế nhà ông Chick, tịch thu trước, viên chỉ huy đọc chính tả. Lậu thuế thuốc lá và bị truy tố hình sự. Tịch thu toàn bộ hoặc một phần cộng với xâm phạm nơi cư trú.

- Đã ghi! Người thư ký nói.

- Lên đường, Douglas, viên pháp quan ra lệnh.

Ông ta đứng dậy, dẫn đầu tiểu đội xuất phát một cách nặng nề, cùng mười hai cái chân, bắt chước loại xe đồ cổ. Sáu người mặc bộ áo liền quần bằng da màu đen bó sát người, đệm sắt ở ngực và hai vai, còn cái mũ sắt đen của họ giống cái mũ bịt đầu kéo xuống tận gáy, che cả thái dương và cả trán. Tất cả bọn họ đều đi những đôi ủng nặng bằng kim loại. Viên pháp quan cũng mặc giống như vậy nhưng bộ quần áo của ông ta lại bằng da đỏ, hai ngôi sao bằng vàng lấp lánh hai bên vai. Những bộ điều hợp làm cho các túi sau các tên điếu đóm của ông ta căng phồng lên; tay ông ta cầm một cái dùi cui nhỏ bằng vàng, một quả lựu đạn nặng cũng bằng vàng đeo ở thắt lưng. Họ xuống cầu thang danh dự, đội lính gác bắt đầu xếp hàng trong khi viên pháp quan giơ tay lên mũ. Một chiếc ô tô đặc biệt đợi ở cửa. Viên pháp quan ngồi một mình phía sau, còn sáu nhân viên ngồi thành hàng trên giá đỡ chân rộng, hai người to béo một bên, còn bốn người gầy một bên.

Người lái xe cũng mặc bộ áo liền quần bằng da màu đen nhưng không đội mũ. Anh ta khởi động. Chiếc xe không có bánh mà có vô số chân động đập để các viên đạn lạc không thể làm thủng lốp xe. Những cái chân đó khịt khịt trên nền đất và người lái xe đột ngột ngoặt sang ở ngã ba đầu tiên, bên trong xe, người ta có cảm tưởng như ngồi trên đỉnh của ngọn sóng đang tan.

LVI

Vừa nhìn Colin xa dần, Alise vừa nói lời tạm biệt anh bằng tất cả sức lực trong tim cô. Anh ấy yêu Chloé đến thế, anh ấy phải đi tìm việc vì cô ấy, để có thể mua hoa và chiến đấu chống lại sự khủng khiếp vò xé trong ngực cô. Đôi vai rộng của Colin hơi xuôi xuống một chút, anh có vẻ mệt mỏi, mái tóc vàng không còn được chải chuốt như trước đây. Chick biết cách tỏ ra đến là dịu dàng khi nói tới một quyển sách của Partre và khi giảng giải về ông. Thực sự, anh ấy không thể sống thiếu Partre, anh ấy sẽ không có ý định tìm kiếm bất cứ điều gì khác, có lẽ Partre nói tất cả những gì anh ấy muốn nói. Người ta không nên để cho Partre xuất bản bộ Bách khoa toàn thư này, nó sẽ là cái chết của Chick, anh ấy sẽ ăn cắp, sẽ giết một người bán sách. Alise đi từ từ. Ban ngày, Partre thường đến một quán nhỏ để uống và viết cùng với những người khác, giống như ông, họ cũng đến uống và viết, họ uống trà Mers³⁷ và các loại rượu nhẹ, như vậy sẽ tránh cho họ khỏi nghĩ đến những gì họ viết và có nhiều người ra vào, khuấy động những tư tưởng căn bản, và từ đó, người ta chộp được ý tưởng này hay ý tưởng khác, không loại hết những gì còn lại, lấy một chút từ các ý tưởng, một chút từ chỗ còn lại rồi pha loãng. Mọi người hấp thụ những đó dễ hơn, đặc biệt là phụ nữ, họ không thích cái gì tinh khiết. Đường tới quán không quá dài, từ xa, Alise nhìn thấy một trong số những cậu bồi mặc áo vét trắng quần màu chanh đang mang một giò heo nhồi cho Don Evany Marqué, vận động viên môn hôn-bát³⁸ nổi tiếng. Anh này, đáng lẽ phải uống - điều anh ón ghét - thì lại đang mê mẩn những món ăn rắc gia vị làm cho những người bên cạnh khát nước. Cô bước vào, Jean-Sol Partre đang viết ở chỗ thường ngày ông vẫn hay ngồi, có rất nhiều người và tiếng rì rầm nhỏ nhỏ. Nhờ một may mắn kỳ diệu, thật phi thường là Alise thấy một cái ghế trống cạnh Jean-Sol Partre, cô ngồi xuống.

Cô đặt cái túi nặng lên đầu gối và mở phéc mơ tuya. Qua vai Jean-Sol, cô nhìn thấy nhan đề trang viết, Bách khoa toàn thư, tập mười chín. Cô rút rờ đặt một bàn tay lên cánh tay của Jean-Sol, ông ngừng viết.

- Ông đã viết đến đây rồi đây, Alise nói.

Vâng, Jean-Sol trả lời. Cô muốn nói chuyện với tôi?

Tôi muốn đề nghị ông không in nó, cô nói.

Khó đấy, Jean-Sol nói. Người ta đều đang chờ.

Ông tháo kính, thổi lên hai mắt thủy tinh, rồi lại đeo lên, không nhìn thấy mắt ông nữa.

- Tất nhiên, Alise nói. Nhưng tôi muốn nói là chỉ cần hoãn lại.

- Ô! Nếu chỉ có thể, chúng ta có thể xem xét.

Chắc phải hoãn lại mười năm, Alise nói.

Thế à? Jean-Sol hỏi.

Vâng, Alise đáp. Mười năm, hay hơn thế, tất nhiên.

Ông biết đấy, tốt nhất là để đợi mọi người dành dụm tiền đặng có thể mua được nó.

- Đọc bộ này sẽ rất nhàm chán, Jean-Sol Partre nói, vì tôi đang viết đã thấy chán rồi. Tôi bị chuột rút mạnh ở cổ tay trái vì cứ phải cầm giấy.

- Tôi lấy làm tiếc cho ông, Alise nói.

- Vì tôi bị chuột rút?

- Không, vì ông không muốn hoãn in cuốn sách.

- Vì sao?

- Tôi sẽ giải thích cho ông: Chick đã dùng tất cả tiền của anh ấy để mua những gì ông làm ra, và anh ấy không còn tiền nữa.

- Có lẽ anh ta nên mua thứ khác thì tốt hơn, Jean-Sol nói, tôi thì tôi không bao giờ mua sách của tôi.

- Anh ấy thích những gì ông làm ra.

- Đó là quyền của anh ấy, Jean-Sol nói. Anh ấy đã chọn.

- Anh ấy quá đam mê, tôi thấy thế, Alise nói. Tôi thì tôi cũng chọn, nhưng tôi tự do, vì anh ấy không còn muốn tôi sống với anh ấy nữa, vậy tôi sẽ giết ông vì ông không chịu hoãn in cuốn sách lại.

- Cô sẽ làm tôi mất phương tiện tồn tại, Jean-Sol nói. Cô muốn tôi làm thế nào để nhận bản quyền tác giả nếu tôi chết?

- Đó là việc của ông, tôi không thể chú ý tới tất cả vì tôi muốn giết ông trước hết.

- Nhưng cô có công nhận rằng tôi không thể đầu hàng một lý do như vậy được? Jean-Sol Partre hỏi.

- Tôi công nhận, Alise nói. Cô mở túi và lôi ra cái móc tim³⁹ của Chick mà cô lấy trong ngăn kéo bàn của anh từ mấy hôm trước.

- Ông có thể mở cổ áo chứ? Cô hỏi.

- Nghe này, Jean-Sol Partre vừa nói vừa bỏ kính, tôi thấy câu chuyện này thật ngốc nghếch.

Ông tháo khuy cổ áo, Alise lấy hết sức lực và bằng một động tác kiên quyết, cô cắm cái móc tim vào ngực Partre. Ông nhìn cô, ông đang chết rất nhanh. Ông nhìn lần cuối cùng, cái nhìn chứa vẻ ngạc nhiên rằng trái tim mình có hình tứ diện. Alise bỗng trở nên nhợt nhạt, Jean-Sol Partre bây giờ đã chết, cốc trà nguội đi. Cô cầm bản thảo Bách khoa toàn thư và xé đi. Một trong số các cậu bồi đến lau máu cùng tất cả những thứ nhớp nhúa lẫn với mực bút máy trên chiếc bàn nhỏ hình chữ nhật. Cô trả tiền cho cậu bồi, mở hai que của cái móc tim, và quả tim của Partre nằm lại trên bàn, cô gấp công cụ óng ánh đó lại rồi bỏ vào túi xách, sau đó cô ra phố, tay cầm bao diêm lấy từ trong túi áo của Partre.

LVII

Cô quay lại. Một làn khói đen dày che cửa kính, mọi người bắt đầu nhìn. Cô đã bật ba que diêm trước khi cho lửa lan, những quyển sách của Partre không muốn bắt lửa. Chủ hiệu sách đang nằm đằng sau quầy, quả tim của y để cạnh y, bắt đầu cháy, một ngọn lửa đen và những tia máu uốn cong, sôi sùng sục phun ra. Hai hiệu sách đầu tiên, ở phía sau ba trăm mét, đang bốc cháy, vừa kêu rảng rặc vừa phát ra những tiếng vù vù, các chủ hiệu đã chết, tất cả những người từng bán sách cho Chick đều đã chết theo cùng một cách và hiệu sách của họ đang cháy. Alise khóc và rảo bước, cô nhớ lại đôi mắt của Jean-Sol Partre nhìn quả tim của ông, lúc đầu cô không định giết ông mà chỉ muốn ngăn cản tác phẩm mới của ông xuất hiện để cứu Chick khỏi sự phá sản từ từ xung quanh anh. Tất cả bọn họ hiệp lực chống lại Chick, họ muốn lấy tiền của anh ấy, họ lợi dụng lòng say mê của anh đối với Partre, họ bán cho anh những quần áo cũ không có giá trị gì và những cái tàu có dấu vết, họ xứng đáng với số phận chờ đợi họ. Cô nhìn

sang bên trái, một cửa kính bày đầy những tập sách, cô bỗng dừng lại, lấy hơi và bước vào. Chủ hiệu đến gần cô.

- Cô cần gì? Ông ta hỏi.

- Ông có Partre không? Alise nói.

- Có chứ, chủ hiệu nói, song hiện thời, tôi không thể cung cấp cho cô những di vật, chúng đã được một khách quen đặt rồi.

- Chick phải không? Alise hỏi.

- Đúng, tôi chắc đó là tên ông ấy, chủ hiệu sách trả lời.

- Anh ấy sẽ không đến mua nữa đâu, Alise nói.

Cô đến gần ông và vờ đánh rơi khăn mùi xoa. Người chủ hiệu nhanh nhẹn cúi xuống nhặt, bằng một động tác chớp nhoáng cô cắm cái móc tim vào lưng ông ta, cô lại khóc và run, ông ta ngã, mặt úp xuống sàn, cô không dám nhặt lại mùi xoa nữa, những ngón tay ông ta xiết chặt chiếc khăn. Cái móc tim bật ra, giữa hai thanh kẹp của nó là quả tim người bán sách, bé và đỏ tươi. Cô tách hai thanh kẹp ra, quả tim lăn bên cạnh chủ. Cần phải nhanh, cô lấy một chồng báo, đánh một que diêm, làm một bó đuốc ném xuống quầy hàng rồi ném báo lên trên, sau đó hắt vào những ngọn lửa một tá tác phẩm Nicolas Calos mà cô vừa lấy trên giá sách gần nhất, ngọn lửa nhảy xỏ lên sách, rung rinh nóng bỏng, gỗ quầy sách bốc khói và nổ lách cách, khói ngập cửa hàng.

Alise lật một hàng sách nữa vào lửa và mò mẫm đi ra, cô kéo cái khóa mở vệt lại để không ai vào được và bắt đầu chạy. Mắt cô cay, tóc cô bốc mùi khói, cô chạy, nước mắt hầu như không chảy trên má nữa, gió đã làm chúng khô ngay lập tức. Cô đến gần khu Chick ở, chỉ còn hai hay ba hiệu sách, những hiệu khác không nguy hiểm đối với anh. Cô quay lại trước khi bước vào hiệu kế tiếp, phía xa sau lưng cô, những cột khói bốc lên trời, mọi người chạy đi xem những cỗ máy phức tạp của Quân đoàn cứu hỏa. Những chiếc ô tô trắng lớn của họ chạy qua đường khi cô kéo cánh cửa; cô quan sát họ qua tấm gương, người bán sách đến gần cô và hỏi xem cô cần gì.

LVIII

- Anh, anh sẽ ở đây, bên phải cánh cửa, viên pháp quan nói. Còn anh Douglas, anh đứng bên trái, và không được cho ai vào, ông ta quay về phía

người cảnh sát béo thứ hai và tiếp tục ra lệnh.

Hai tay cảnh sát được chỉ định lấy bộ điều hợp ra và buông tay phải dọc theo đùi phải, súng hướng về phía đầu gối, theo tư thế nghi thức. Họ buộc chặt quai mũ bảo hộ dưới cằm, cái cằm phệ cả đằng trước lẫn đằng sau. Viên pháp quan bước vào, theo sau là bốn cảnh sát gầy, hắt lại phân công mỗi người một bên cửa có nhiệm vụ không để cho bất kỳ ai đi ra. Ông ta tiến về phía cầu thang, có hai người gầy còn lại đi theo sau. Họ trông giống nhau, nước da nâu xám, mắt đen và môi mỏng.

LIX

Chick dừng chiếc máy để thay hai đĩa anh vừa nghe cùng một lúc cho đến hết. Anh chọn một đĩa khác, dưới một trong số những chiếc đĩa, anh thấy một tấm ảnh của Alise, mà anh nghĩ rằng anh đã đánh mất rồi. Đây là tấm ảnh chụp ba phần tư mặt, được một thứ ánh sáng nhạt chiếu vào, và tay thợ ảnh chắc đã đặt một ngọn đèn đằng sau cô để cho ánh nắng mặt trời rắc lên mái tóc cô. Anh thay đĩa, tay vẫn cầm chiếc ảnh. Liếc qua cửa sổ, anh thấy có những cột khói dâng lên, đến gần chỗ anh hơn. Nghe xong hai đĩa này, anh sẽ xuống hiệu sách bên cạnh. Anh ngồi xuống, tay đưa tấm ảnh gần mắt, chú ý nhìn cô hơn, cô giống Partre, dần dần, hình ảnh Partre hình thành che lấp hình ảnh Alise, ông mỉm cười với Chick, chắc chắn thế, ông đề tặng anh điều gì anh muốn; những bước chân lên cầu thang, anh lắng nghe, rồi những cú đập cửa vang lên. Anh đặt tấm ảnh xuống, dừng máy, đi ra mở cửa. Trước mặt anh, anh thấy bộ quần áo bằng da màu đen của một viên cảnh sát, tên thứ hai tiếp ngay sau hắt, và viên pháp quan bước vào sau cùng trong bộ quần áo đỏ và từ phía trên chiếc mũ đen của ông ta, những tia phản xạ chớp nhoáng trong bóng tối ở chiều nghỉ.

- Ông tên là Chick? Viên pháp quan hỏi.

Chick lùi lại, mặt anh trắng bệch. Anh lùi đến tận bức tường nơi xếp những quyển sách quý giá của anh.

- Tôi đã làm gì? Anh hỏi.

Viên pháp quan lục trong túi ngực và đọc tờ giấy:

Truy thu thuế nhà ông Chick, tịch thu trước. Lậu thuế thuốc lá và bị truy tố hình sự. Tịch thu toàn bộ hoặc một phần cộng với xâm phạm nơi cư trú.

- Nhưng... tôi sẽ trả tiền thuế, Chick nói.

- Được, viên pháp quan nói, sẽ trả sau. Đầu tiên, chúng tôi phải sang hiệu thuốc lá lậu. Đây là một loại thuốc lá rất mạnh; chúng tôi dùng tên viết tắt để mọi người khỏi xúc động.

Tôi sẽ đưa tiền cho ông, Chick nói.

- Tất nhiên, viên pháp quan nói.

Chick đến cạnh bàn và mở ngăn kéo, anh cất ở đây một cái móc tim và một cái diệt cóm đã hỏng. Anh không tìm thấy cái móc tim, nhưng cái diệt cóm thì buộc một chồng báo cũ.

- Nói đi, viên pháp quan hỏi, anh tìm tiền à?

Hai cảnh sát đứng tách ra, cả hai đều giữ bộ điều hợp.

Chick đứng thẳng lên, tay cầm cái diệt cóm.

- Chú ý, sếp! Một trong số cảnh sát nói.

- Tôi bóp cò nhé, sếp? Người thứ hai hỏi.

- Các người sẽ không bắt được tôi như thế, Chick nói.

- Rất tốt, viên pháp quan nói. Vậy chúng tôi sẽ lấy sách của ông.

Một cảnh sát cầm một quyển sách ở trên tầm tay hấn.

Hấn thô bạo mở ra.

- Chỉ có chữ thôi, sếp, hấn tuyên bố.

- Phá, viên pháp quan tuyên bố.

Viên cảnh sát cầm gáy quyển sách và lắc mạnh. Chick bắt đầu học lên.

- Không được động vào đó!...

- Vậy thì nói đi, viên pháp quan hỏi, tại sao ông không sử dụng cái diệt cóm của ông? Ông biết rất rõ lệnh ghi Xâm phạm nơi cư trú.

- Hãy bỏ xuống, Chick lại gài lên lần nữa, anh nâng cái diệt cóm lên nhưng thanh thép thông xuống, không phát ra tiếng kêu.

- Tôi bóp cò chứ, sếp? Viên cảnh sát lại hỏi.

Quyển sách vừa bong ra khỏi gáy, Chick nhảy xổ về phía trước, tay thả cái diệt cóm vô dụng.

- Bắn đi, Douglas, viên pháp quan vừa lùi vừa nói.

Thân thể Chick sụp xuống chân những viên cảnh sát, cả hai đã bắn cùng lúc.

- Chúng ta bỏ qua vụ thuốc lá lậu chứ, sếp? Một viên cảnh sát khác hỏi.

Chick vẫn còn hơi động đậy. Anh chống tay nhô lên và quỳ dậy được. Anh ôm bụng, mặt nhăn nhó trong khi những giọt mồ hôi chảy vào mắt. Một vết đứt lớn ở trán anh.

- Đừng chạm vào sách của tôi... anh lắm bầm. Giọng anh khàn khàn và run rẩy.

- Chúng tôi sẽ giám lên đó, viên pháp quan nói. Tôi nghĩ rằng ông sẽ chết trong vài giây nữa.

Đầu Chick rũ xuống, anh cố gượng dậy, nhưng bụng anh đau như thể có những thanh hình tam giác quay ở bên trong. Anh đã đặt được một chân lên mặt đất, nhưng đầu gối bên kia không chịu duỗi ra. Những viên cảnh sát đến gần những quyển sách trong khi viên pháp quan bước hai bước về phía Chick.

- Không được động đến những quyển sách đó, Chick nói. Người ta nghe thấy máu òng ọc trong cổ anh, đầu anh mỗi lúc một ngoẹo thêm. Anh thả tay ở bụng ra, đôi tay đỏ lôm của anh đập vào không khí không có chủ đích và rồi anh lại ngã, mặt úp xuống sàn. Viên pháp quan lấy chân lật anh lại. Anh không cử động được nữa, đôi mắt anh mở nhìn ra xa ngoài căn phòng. Mặt anh bị chia đôi bởi dòng máu chảy từ trên trán xuống.

- Giám, Douglas! Viên pháp quan ra lệnh. Tôi sẽ đích thân đập vỡ cái máy ồn ào này.

Ông ta ra cửa sổ và thấy một cây nấm khói lớn từ tầng trệt ngôi nhà bên cạnh đang từ từ dâng lên phía mình.

- Không cần đập kỹ, ông ta nói thêm, ngôi nhà bên cạnh đang cháy. Làm nhanh lên, đó là điều cần thiết. Không được để lại dấu vết, nhưng tôi sẽ ghi lại toàn bộ trong báo cáo.

Mặt Chick đen kịt. Dưới thi thể anh, vũng máu đông lại thành hình ngôi sao.

LX

Nicolas vượt lên hiệu sách áp chót mà Alise vừa châm lửa. Anh gặp Colin trên đường đi tìm việc và biết được tình trạng tuyệt vọng của cô cháu gái. Anh biết ngay lập tức tin về cái chết của Partre khi gọi điện thoại đến câu lạc bộ và đi tìm Alise, anh muốn an ủi cô và giúp cô lấy lại tinh thần, giữ cô ở lại với anh cho tới khi cô vui vẻ như trước. Anh nhìn thấy nhà của Chick, và một ngọn lửa dài, mảnh bốc lên từ cửa sổ ở hiệu sách bên cạnh làm gương nổ vang như búa bổ. Anh để ý thấy trước cửa có xe của viên pháp quan và thấy người tài xế dịch xe lên một chút để tránh khu vực nguy hiểm, và anh cũng thấy những bóng đen của những viên cảnh sát. Lính cứu hỏa xuất hiện gần như tức thì. Xe của họ dừng trước hiệu sách, gây nên một tiếng động kinh khủng. Nicolas phải chiến đấu với ổ khóa. Anh đã phá được cửa nhờ những cú đá và chạy vào trong. Ở cuối hiệu sách, tất cả đều cháy. Xác người bán sách sống soài, chân trong lửa, quả tim ở bên cạnh và dưới đất, anh thấy cái móc tim của Chick trên sàn. Ngọn lửa bắn ra những hình cầu lớn màu đỏ và những cái lưỡi nhọn, bằng một cú liếm, đâm thủng những bức tường dày của cửa hiệu, Nicolas nằm rạp xuống đất để không bị bắt lửa và vào lúc đó, anh cảm thấy ở phía trên anh sự di chuyển khủng khiếp của luồng khí từ vòi chữa cháy từ những cỗ máy của lính cứu hỏa. Tiếng lửa to gấp đôi khi vòi tấn công vào sát gốc. Sách cháy nổ lộp độp, những trang sách lộn nhào, bay lên, bay qua trên đầu Nicolas, ngược hướng vòi cứu hỏa, và anh đã có thể thở được, mặc tiếng ồn và lửa. Anh nghĩ rằng Alise không bị lửa thiêu, nhưng anh không nhìn thấy cánh cửa nào để cô có thể đã đi ra được, ngọn lửa vật lộn với những người lính cứu hỏa và có vẻ dâng lên nhanh chóng khai thông một vùng thấp hình như đang tắt dần. Giữa đống tro bần có một vệt sáng lóng lánh, lóng lánh còn hơn cả ngọn lửa.

Khói tan rất nhanh, bị hút lên phía tầng trên. Những quyển sách tắt, nhưng trần nhà thì cháy mạnh hơn bao giờ hết. Gần sát mặt đất, không còn gì trừ vệt sáng này.

Lấm lem vì tro bụi, tóc đen kịt, khó thở, Nicolas bò về phía vệt sáng. Anh nghe thấy tiếng ửng hời hởi của những người lính cứu hỏa. Phía dưới một thanh xà bằng sắt vạm vỡ, anh thấy một mớ tóc vàng lộn lầy. Ngọn

lửa không thiêu nổi nó vì nó rục rở hơn lửa. Anh nhét mớ tóc vào túi rồi đi ra.

Anh đi, bước chân vô định. Những người lính cứu hỏa nhìn anh đi. Ngọn lửa hoành hành ở những tầng cao, họ chuẩn bị tách riêng nhà cao tầng để mặc cho cháy, vì không còn nước chữa cháy nữa.

Nicolas đi dọc vỉa hè. Bàn tay phải anh vuốt ve tóc Alise phía trên ngực. Anh nghe thấy tiếng xe của viên pháp quan vượt qua... Anh nhận ra bộ quần áo bằng da đỏ của hắn ở phía sau xe. Vạch lợp trong áo vết lên, anh thấy mình tắm trong ánh mặt trời. Chỉ có đôi mắt anh vẫn còn chìm trong bóng tối.

LXI

Colin nhận ra cây cột thứ ba mươi. Từ sáng, anh đi trong hầm Dự Trữ Vàng. Công việc của anh là kêu lên khi thấy có người đến ăn trộm vàng. Khu hầm rất rộng. Đi nhanh cũng phải mất một ngày mới hết vòng. Giữa khu có căn phòng bọc thép trong đó vàng chín từ từ trong một hỗn hợp khí gas độc chết người. Công việc đem lại nhiều tiền miễn là có thể đi nổi một vòng trong ngày. Colin cảm thấy không đủ sức, trong khu hầm quá tối. Dù vậy, thỉnh thoảng anh thấy mình nhìn lại đằng sau nên bị chậm tiến độ, và phía sau anh, anh chỉ nhìn thấy một dấu chấm nhỏ tỏa tia sáng từ chiếc đèn cuối cùng, và trước mặt anh chẳng có gì ngoài chiếc đèn kế tiếp dần dần to phình ra.

Những kẻ ăn trộm vàng không phải ngày nào cũng đến, nhưng dù sao người ta cũng phải kiểm tra vào thời điểm định trước, nếu không, sẽ phải trừ lương. Phải tuân theo thời gian biểu để sẵn sàng kêu lên khi kẻ trộm đến. Đó là những người có thói quen rất đều đặn.

Colin đau chân phải. Khu hầm được xây bằng đá nhân tạo cứng, nền đất sần sùi, không bằng phẳng. Khi đi qua đường kẻ trắng thứ tám, anh uốn nó đi một chút để có thể đến cột thứ ba mươi đúng thời gian định sẵn. Anh bắt đầu hát to để hòa với bước chân mình, rồi anh ngừng lại, vì những tiếng vọng dội lại cho anh những từ ngắt quãng, đe dọa, chúng lại hát lên một điệu nhạc đối lập với điệu nhạc của anh.

Chân đau, anh vẫn đi không mệt mỏi, và anh vượt qua cột thứ ba mươi. Như một cái máy, anh quay lại, tưởng trông thấy cái gì đó ở phía sau. Anh

mắt thêm năm giây nên phải rảo bước để bù lại.

LXII

Không thể vào phòng ăn được nữa. Trần nhà gần như tiếp giáp với nền nhà, nơi nó hợp lại nhờ những chất nhô lên nửa-thực-vật, nửa-khoáng-chất phát triển trong bóng tối ẩm ướt. Cửa hành lang không mở ra nữa. Chỉ còn có một lối đi hẹp dẫn từ cửa tới phòng Chloé. Isis đi trước, Nicolas theo sau. Anh có vẻ ngây dại. Có cái gì đó phập phồng ở túi trong áo vét và thỉnh thoảng, anh lại đưa tay lên ngực.

Isis nhìn chiếc giường trước khi vào phòng, Chloé luôn có hoa bao quanh. Duỗi dài trên chăn, tay cô khó khăn giữ một bông hoa lan trắng, nhưng bên cạnh làn da trắng muốt của cô, nó có vẻ như màu ghi. Cô mở mắt và cử động một cách khó khăn khi thấy Isis ngồi xuống cạnh cô. Nicolas nhìn Chloé và quay mặt đi. Có lẽ anh muốn cười với cô. Anh đến cạnh cô, vuốt tay cô. Anh cũng ngồi xuống, Chloé khẽ nhắm mắt rồi lại mở ra. Cô có vẻ hài lòng vì gặp họ.

- Cậu đang ngủ à? Isis khẽ hỏi.

Chloé dùng mắt ra hiệu là không. Ngón tay gầy guộc của cô tìm tay Isis. Dưới tay kia, cô giấu con chuột mà họ thấy đôi mắt đen sinh động của nó lấp lánh, nó lon ton trên giường để đến gần Nicolas. Anh nhẹ nhàng cầm nó và hôn lên cái mõm nhỏ bóng loáng của nó, nó trở về bên cạnh Chloé. Những bông hoa rung rinh xung quanh giường, chúng không sống lâu được, và Chloé cảm thấy mình yếu đi từng giờ.

Colin đâu? Isis hỏi.

- Làm việc, Chloé nói trong hơi thở.

- Đừng nói, Isis bảo cô. Tớ sẽ hỏi bằng cách khác.

Cô áp mái đầu đen xinh xắn của cô vào mái đầu Chloé rồi dịu dàng hôn cô.

Anh ấy làm việc ở nhà băng à? Cô hỏi.

Mi mắt Chloé khép lại.

Có tiếng bước chân ở cửa. Colin xuất hiện. Anh cầm những bông hoa mới, nhưng anh không còn việc làm nữa. Bọn trộm đã đến quá sớm, lúc ấy

anh không thể đi được nữa. Tuy nhiên, vì đã làm hết sức mình, anh mang về một ít tiền, đó là những bông hoa.

Chloé có vẻ trầm lặng hơn. Bây giờ cô trông như cười, Colin đến sát bên cô. Anh yêu cô quá nhiều vì sức mạnh của cô lúc này, anh cố vuốt ve cô thật nhẹ vì sợ làm cô vỡ tan. Bằng đôi tay đau nhức vẫn còn xây xát do công việc, anh vuốt mớ tóc sẫm màu.

Nicolas, Colin, Isis và Chloé ở cả đây. Nicolas bắt đầu khóc vì Chick và Alise sẽ không bao giờ trở về nữa, còn Chloé thì ốm yếu đến thế.

LXIII

Chính quyền cho Colin rất nhiều tiền, nhưng đã quá muộn. Bây giờ, ngày nào anh cũng phải đi gặp các gia đình. Người ta đưa cho anh một tờ danh sách và anh thông báo những bất hạnh một ngày trước khi chúng xảy ra.

Hàng ngày, anh đến những khu dân nghèo, hay những khu phố thượng lưu. Anh leo lên leo xuống hàng ngàn bậc thang. Anh bị tiếp đón rất tồi tệ. Người ta ném vào đầu anh những vật nặng có thể làm chấn thương hoặc những lời nói nặng nề, sắc lạnh và người ta tống anh ra cửa. Anh lĩnh tiền để làm việc đó và hoàn thành tốt nhiệm vụ. Anh sẽ giữ lấy công việc này. Điều duy nhất anh có thể làm là việc đó: làm sao để bị tống cổ ra khỏi cửa.

Bị mệt mỏi kẹp chặt, rụng rời đầu gối, mặt anh hóp lại. Đôi mắt anh chỉ còn nhìn thấy những xấu xa của con người. Anh không ngừng thông báo những bất hạnh sẽ xảy đến. Người ta cũng không ngừng xua đuổi anh bằng những cú đánh, tiếng la ó, nước mắt, lời nguyền rủa.

Anh leo hai bậc thang một, đi dọc hành lang và gõ cửa, để rồi ngay sau đó, lùi lại một bước. Khi người ta thấy chiếc mũ cát kết đen của anh, họ hiểu và xử tệ với anh, nhưng Colin không thể phàn nàn gì hết, người ta trả công để anh làm việc đó. Cánh cửa mở ra. Anh thông báo rồi đi. Một khúc gỗ nặng liệng vào lưng anh.

Anh tìm trong danh sách người tiếp theo và thấy đó là tên mình. Lúc ấy, anh vút mũ và bước trên đường và trái tim anh nặng trĩu vì anh biết rằng ngày mai Chloé sẽ chết.

LXIV

Ông Thày tu đang nói chuyện với Chuiche và Colin đợi cho đến lúc họ kết thúc câu chuyện, sau đó, anh tiến lại gần. Anh không nhìn thấy mặt đất dưới chân anh nữa và rồi mỗi bước, anh lại vấp. Mắt anh nhìn Chloé nằm trên chiếc giường cưới của họ, với mớ tóc sẫm màu của cô và chiếc mũi thẳng, vàng trán cô hơi gồ lên, khuôn mặt trái xoan bầu bầu và dịu dàng, và cặp mắt khép lại đã loại cô khỏi cuộc đời.

- Anh đến để thu xếp mai táng? Ông Thày tu hỏi.

- Chloé chết rồi, Colin nói.

Anh nghe chính mình nói “Chloé chết rồi” mà không tin.

- Tôi biết, ông ta nói. Anh đưa giá bao nhiêu? Chắc anh muốn một lễ nghi sang trọng?

- Vâng. Colin trả lời.

- Tôi có thể thu xếp cho anh rất tốt với giá hai mươi nghìn doublezon. Tôi cũng có giá đắt hơn...

- Tôi chỉ có hai mươi doublezon. Tôi cũng có thể có được hơn thế ba, bốn chục nữa nhưng không có ngay.

Ông Thày tu hít không khí đầy phổi và thở ra vẻ chán ngán.

- Vậy, cái anh cần là nghi thức của kẻ nghèo.

- Tôi là người nghèo... Colin thốt lên. Và Chloé đã chết...

- Đúng, vị Thày tu nói. Nhưng người ta luôn luôn phải cố gắng thu xếp để khi chết có đủ tiền mà xuống mồ một cách tử tế. Thậm chí anh cũng không có nổi năm trăm doublezon ư?

- Không có... Tôi cũng có thể thu xếp được một trăm nếu ông chấp nhận trả nhiều lần. Chẳng hay ông có hiểu được ý nghĩa của việc tự nhủ rằng “Chloé chết rồi” không?

- Anh biết đấy, vị Thày tu nói, tôi đã quen, điều đó chẳng còn gây ấn tượng đối với tôi. Lẽ ra tôi phải khuyên anh kêu với Đức Chúa trời, nhưng tôi sợ rằng chỉ vì một món tiền nhỏ như vậy thì làm phiền người thật chẳng đáng.

- Ô! Colin kêu lên. Tôi sẽ không làm phiền đến người.

Tôi không tin rằng người có thể làm được việc gì, ông thấy đấy, vì rằng Chloé chết rồi.

- Hãy đổi đề tài đi. Hãy nghĩ... tới... Tôi không biết nữa... tới bất cứ điều gì... ví dụ như...

- Với một trăm doublezon, tôi có thể có một lễ nghi tạm tạm không? Colin hỏi.

- Tôi thậm chí không muốn xem xét đến khả năng ấy... ông Thầy tu nói. Hãy tiến đến một trăm năm mươi đi.

- Tôi sẽ trả dần ông.

- Anh có việc làm đúng không... Hãy ký cho tôi vào một tờ giấy nhỏ...

- Nếu ông muốn, Colin nói.

- Trong điều kiện đó, vị Thầy tu nói, anh có tiến tới hai trăm, và Bedon và Chuiche sẽ ở phía anh, trong khi một trăm rưỡi, họ sẽ ở phía đối lập.

- Tôi không nghĩ mình xoay xở được. Tôi không chắc tôi sẽ được làm việc lâu dài.

- Vậy, chúng ta thỏa thuận một trăm năm mươi vậy, ông Thầy tu kết luận. Thật đáng tiếc, đây sẽ là một lễ nghi thực sự tồi tệ. Anh làm tôi ghê tởm, anh tiết kiệm quá.

Tôi xin lỗi.

- Hãy ký giấy tờ đi. Ông Thầy tu nói và đẩy Colin một cách thô bạo.

Colin va phải một chiếc ghế. Tức giận vì tiếng động đó, ông Thầy tu lại đẩy anh cú nữa về phía kho đồ thờ và cầu nhàu đi theo anh.

LXV

Hai người phu khuân vác thấy Colin đang đợi họ ở cửa căn hộ. Người họ lấm láp vì cầu thang mỗi lúc lại càng tệ. Nhưng họ mặc những bộ đồ cũ kỹ nhất và không phải chỉ có một miếng rách. Qua những lỗ thủng trên đồng phục của họ, người ta nhìn thấy những đám lông đỏ trên các bắp chân xấu xí, xương xấu và họ vỗ vào bụng Colin để chào anh như thể đó luật lệ cho những cuộc chôn cất nghèo nàn.

Lối đi lúc này trông giống như đường vào hang động. Họ cúi đầu xuống để vào phòng Chloé. Những người đóng quan tài đã đi. Người ta không thấy Chloé nữa mà chỉ thấy một cái hòm đen cũ, méo móp, có đánh số thứ tự. Họ nắm lấy cái hòm và như định dùng nó làm máy phá thành, họ đẩy nó qua cửa sổ. Người ta chỉ khiêng người chết xuống bằng tay với giá từ năm trăm doublezon trở lên.

“Chính vì thế mà cái hòm mới bị quăng quật như vậy, ”và anh khóc vì Chloé chắc sẽ bị dập nát và tổn thương.

Anh chợt nghĩ rằng nàng không cảm thấy gì nữa và lại khóc to hơn. Cái hòm rơi gây ra một tiếng động trên vỉa hè và làm gãy chân một đứa bé đang chơi ở bên cạnh. Người ta đẩy cậu bé lên vỉa hè và những người phu kéo cái hòm lên xe đòn. Đó là một chiếc cam nhông sơn đỏ và một trong hai người phu lái xe.

Rất ít người đi theo xe, Nicolas, Isis, Colin và hai hoặc ba người mà họ không quen. Chiếc cam nhông đi khá nhanh. Họ phải chạy mới theo kịp. Tay tài xế hát định tai nhức óc. Hắn chỉ im với giá từ hai trăm năm mươi doublezon trở lên.

Đến trước nhà thờ, người ta dừng lại và cái hòm đen bị bỏ ở ngoài trong khi họ vào trong để làm lễ. Ông Thầy tu vẽ cau có, quay lưng lại và bắt đầu cử động không mấy nghiêm túc. Colin đứng trước ban thờ.

Anh ngược mắt lên: trước mặt anh, áp vào tường là Jesus trên cây thập giá. Người có vẻ ngán ngẩm và Colin hỏi:

- Tại sao Chloé lại chết?

- Tôi không chịu trách nhiệm gì về việc đó, Jesus nói.

Hay ta nói sang chuyện khác.

- Ai chịu trách nhiệm việc này?

Họ trao đổi rất khẽ và những người khác không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ.

- Dù sao đi nữa, không phải tôi, Jesus nói.

- Tôi đã mời ngài dự đám cưới tôi, Colin nói.

- Rất thành công, tôi đã giải trí rất tốt, Jesus nói. Sao lần này, anh không tiêu nhiều tiền hơn?

- Tôi không còn, hơn nữa, lần này không phải là đám cưới của tôi nữa.

- Ồ, Jesus nói.

Người có vẻ ngượng ngịu.

- Điều đó rất khác nhau, Colin nói. Lần này, Chloé đã chết... Tôi không thích cái ý niệm về chiếc hòm này.

- Mmmmmmm... Jesus ư ừ.

Người nhìn đi chỗ khác, có vẻ ngán ngẩm. Ông Thầy tu quay cái mũ, mồm hét lên những câu thơ Latin.

- Tại sao Ngài làm cho cô ấy chết? Colin hỏi.

- Ồ! Đừng hỏi nữa, Jesus trả lời.

Người tìm một tư thế thoải mái hơn trên những chiếc đinh.

- Cô ấy dịu dàng biết bao. Cô ấy chưa bao giờ làm điều gì xấu cả trong suy nghĩ cũng như hành động.

- Điều đó không có chút gì liên quan đến tôn giáo, Jesus vừa ngáp vừa lẩm bẩm.

Người nghiêng đầu một chút để thay đổi độ nghiêng của chiếc vương miện gai.

- Tôi không hiểu chúng tôi đã làm gì, Colin than thở.

Chúng tôi không đáng bị như vậy.

Anh nhìn xuống. Jesus không trả lời. Colin lại ngẩng đầu lên. Ngực Jesus phập phồng nhẹ nhàng và đều đặn. Nét mặt tỏ ra đã bình thản. Mắt người nhắm lại và Colin nghe thấy từ trong hai lỗ mũi người phát ra một tiếng gừ gừ khẽ khàng thỏa mãn hết như một chú mèo no nê. Lúc đó ông Thầy tu nhảy lò cò và thổi vào một cái ống, và nghi lễ kết thúc.

Ông Thầy tu rời nhà thờ trước tiên rồi quay lại kho đồ thờ, đi đôi giày đinh to tướng.

Colin, Isis và Nicolas đi ra, đứng đợi sau xe cam nhông.

Lúc ấy, Chuiche và Bedon xuất hiện, mặc quần áo sang trọng sáng màu. Họ bắt đầu la ó Colin và nhảy nhót như người rùng quanh chiếc xe. Colin bịt hai tai, nhưng anh không thể nói gì cả, anh đã ký hợp đồng làm một đám tang của những kẻ nghèo và thậm chí khi bị những nắm sỏi ném vào người, anh cũng không động đậy.

LXVI

Họ đi bộ rất lâu qua các phố. Người đi đường không ngoái lại nữa, ánh mặt trời đã tàn. Nghĩa trang của kẻ nghèo rất xa. Chiếc cam nhông đỏ lăn bánh, nhảy chồm chồm trên những ổ gà, trong khi dưới mô tơ phát ra những tràng tiếng nổ vui tai.

Colin không nghe thấy gì nữa, anh sống quay ngược thời gian và đôi khi mỉm cười, anh nhớ lại tất cả. Nicolas và Isis đi sau anh. Thỉnh thoảng, Isis lại để tay lên vai Colin.

Con đường ngừng lại, cả chiếc cam nhông nữa: đã đến mép nước. Những người phu đưa cái hòm đen xuống. Colin lần đầu tiên đến nghĩa địa, nó nằm trên một cái đảo chẳng rõ hình thù, chu vi đảo thay đổi liên tục theo thủy triều. Qua làn sương mù, khó khăn lắm người ta mới nhận ra đảo. Chiếc cam nhông dừng lại trên bờ, người ta vào đảo trên một tấm ván dài, mềm màu ghi, đầu đằng xa biến mất trong sương. Những người phu khuân vác buông những câu chửi tục rồi người đi đầu bước lên ván, nó vừa đủ rộng để người ta bước lên. Họ đeo cái hòm đen bằng những dây cu roa bằng da thô, rộng bản vắt trên vai, cuộn một vòng qua cổ, người phu thứ hai bắt đầu nghệt thở, anh ta tím ngắt; trên nền sương mù màu ghi, cảnh tượng đó trông rất buồn. Colin đi theo sau; Nicolas và Isis, đến lượt họ cũng bắt đầu đi dọc theo thanh ván, người phu đi đầu cố ý dậm chân làm thanh ván chao đi, nó đu sang phải rồi lại sang trái. Hắn ta biến mất giữa một làn hơi nước lan tỏa ra như những mạch đường trong nước siro. Bước chân họ vang trên thanh ván theo thang âm đi xuống, và dần dần, thanh ván uốn cong lại, họ sắp đến đoạn giữa; khi họ đến đó, thanh ván chạm phải mặt nước, những làn sóng nhỏ cân xứng vỗ bập bênh hai bên; nước sắp phủ lên thanh ván, làn nước hơi tối màu nhưng trong suốt, Colin nghiêng về bên phải nhìn tận đáy, anh tưởng như nhìn thấy một vật màu trắng di động, nó mơ hồ dưới sâu, Nicolas và Isis dừng phía sau anh, họ như đứng trên mặt nước. Những

người phu tiếp tục nửa đường còn lại, và khi họ đã đi qua đoạn giữa, những làn sóng nhỏ tan đi, thanh ván tách ra khỏi mặt nước nghe một tiếng: chi-út.

Những người phu bắt đầu chạy. Họ dậm chân làm những quả đám ở chiếc hòm đen đập đập vào thành hòm. Họ đến đảo trước Colin và các bạn của anh rồi nặng nề dấn vào con đường thấp nhỏ, hai bên có hai hàng rào cây sẫm màu làm biên giới. Con đường vẽ những khúc quanh co kỳ lạ, hình dạng khó chịu, xuyên qua khung cảnh hoang vắng, còn mặt đất thì tối xộp. Con đường mở rộng ra một chút. Những chiếc lá cây hơi ngả sang màu ghi, những đường gân lá nổi lên, vàng óng trên lớp thịt mượt như nhung của chúng. Những cây gỗ dài mà uyển chuyển uốn vòng cung từ bên này đường sang bên kia. Qua vòm cây ấy, ánh sáng tạo ra một quang trắng, mờ đục. Con đường chia thành nhiều nhánh, những người phu không hề lưỡng lự, rẽ về bên phải. Colin, Isis và Nicolas vội vàng đi theo cho kịp họ. Người ta không nghe tiếng động vật trong cây cối. Duy nhất chỉ là đôi khi có những chiếc lá màu ghi tách ra để rồi nặng nề rơi xuống đất. Họ đi theo con đường phân nhánh. Bọn phu khuân vác tung những cú đá vào cây cối, những chiếc giày nặng nề của họ tạo ra những chỗ đập sâu màu xanh lơ trên lớp vỏ cây xộp. Nghĩa địa ở chính giữa đảo, leo trên những tảng đá, người ta có thể thấp thoáng thấy ở phía xa những ngọn cây ốm yếu thưa thớt, bầu trời bị rạch ngoằn ngoèo bởi một đàn chim cười đông đúc bay phía trên cánh đồng cây sao và cây thì là.

Những người phu dừng lại gần một hố lớn, họ bắt đầu đu đưa quan tài Chloé, mồm hát lẫn nhặng lít nhít và họ tì lên cái chặn. Nấp bật mở và một vật gì đó rơi vào trong hố tạo ra một tiếng rắc rất to, gã phu thứ hai sụp xuống, hầu như nghẹn lại vì cái dây cu roa không tuột nhanh khỏi cổ gã. Colin và Nicolas chạy đến nơi, Isis chuệch choạng ở phía sau. Lúc ấy, từ sau một nắm mồ, Bedon và Chuiche mặc quần áo bảo hộ đầy dầu mỡ xuất hiện, họ bắt đầu tru lên như những con sói, vừa tru vừa ném đất đá xuống hố!

Colin quỳ bệt xuống. Anh ôm đầu giữa hai bàn tay, đất đá rơi xuống gây nên những tiếng động đùng đục; Chuiche, Bedon và hai người phu bắt tay nhau, họ đi một vòng tròn quanh hố, sau đó họ đột ngột bươn về phía con đường và vừa nhảy điệu vũ farandole vừa biến mất. Bedon thổi một cái kèn cromoc, những âm thanh khàn khàn rung lên trong bầu không khí chết

chóc. Đất sụt lở dần dần và sau vài ba phút, thân thể Chloé đã hoàn toàn biến mất.

LXVII

Con chuột màu ghi có bộ ria đen cổ một lần nữa và đã thoát được. Phía sau nó, bỗng nhiên trần nhà ập sát xuống nền nhà và những gợn lăn tăn dài từ chất liệu tro li phun ra, từ từ vụn vẹo qua những khe hở chỗ tiếp giáp. Con chuột vọt qua đoạn hành lang tối ở cửa ra vào, nơi những bức tường đang run rẩy tiến lại gần nhau, và nó đã chui dưới cửa mà chạy ra. Nó đến được cầu thang, đi xuống, nó ngừng lại trên vỉa hè. Nó do dự một chút, rồi đổi hướng, đi về phía nghĩa địa.

LXVIII

- Thực tình thì, con mèo nói, tớ không hứng thú với điều đó.

- Cậu sai rồi, con chuột nói. Tớ vẫn còn trẻ, và cho đến phút chót, tớ được nuôi nấng tốt.

- Nhưng tớ cũng được đầy đủ, mèo nói, và tớ hoàn toàn không muốn tự tử, vậy cậu hiểu vì sao tớ lại coi điều đó là bất thường.

- Đó là vì cậu chưa nhìn thấy ông ấy.

- Ông ấy đã làm gì? Mèo hỏi.

Nó cũng không cần biết cho lắm. Trời nóng và lông nó rất co giãn.

- Ông ấy đứng ở mép nước, chuột nói, ông ấy đợi, và khi đến giờ, ông ấy đi ra thanh ván, ngừng lại ở giữa. Ông ấy nhìn thấy cái gì đó.

- Ông ấy chẳng nhìn thấy gì đáng kể đâu, mèo nói. Một cây hoa súng, có thể thế.

- Đúng, ông ấy đợi nó lên để giết nó.

- Thế thật ngốc. Điều đó chẳng ích lợi gì.

- Khi đã muộn, ông ấy trở lên bờ và xem ảnh, con chuột tiếp tục kể.

- Ông ấy không ăn bao giờ ư? Mèo hỏi.

- Không, chuột trả lời, nên ông ấy yếu đi rất nhiều, và tớ không thể chịu đựng được điều đó. Rồi sẽ có ngày ông ấy sẽ trượt chân khi đi trên thanh ván này mất.

- Việc ấy can gì tới cậu? Mèo hỏi. Ông ấy bất hạnh, thì sao?

- Không phải ông ấy bất hạnh, chuột trả lời, ông ấy đau khổ. Đó chính là điều tớ không chịu được. Và rồi ông ấy sẽ ngã xuống nước, ông ấy cúi xuống sát quá.

- Vậy thì, nếu như thế tớ sẽ giúp cậu, nhưng tớ cũng không biết tại sao tớ lại nói “nếu như thế”, vì rằng tớ không hiểu gì hết.

- Cậu thật tốt.

- Hãy đưa đầu cậu vào mõm tớ, con mèo nói, rồi đợi.

- Có lâu không? Chuột hỏi.

- Vừa thời gian ai đó giẫm lên đuôi tớ. Mèo nói. Tớ cần phải suy nghĩ cấp tốc. Nhưng tớ sẽ cho qua, đừng lo.

Chuột tách hàm con mèo và nhét đầu mình giữa hai chiếc răng nhọn. Nhưng nó lại rút đầu lại ngay.

- Nay, sáng nay cậu đã ăn thịt cá mập đấy à?

- Nghe này, nếu điều đó làm cậu không thích, cậu có thể biến. Tớ ăn đấy, món đó tớ xài đấy. Cậu tự xoay xở lấy.

Nó có vẻ giận.

- Đừng giận, chuột nói.

Nó nhắm đôi mắt nhỏ của nó và lại đút đầu vào vị trí. Con mèo thận trọng đặt những chiếc răng nanh sắc nhọn vào cái cổ mịn màu ghi. Những chiếc ria đen của con chuột lẩn vào râu nó. Nó duỗi cái đuôi rậm ra và kéo lê trên vỉa hè.

Mười một cô bé mù của trại mồ côi Jules l'apostolique đến gần, họ vừa đi vừa hát.

Memphis, 8 mars 1946

Davenport, 10 mars 1946

Notes

[←1]

Tài liệu tham khảo:

1. Viết bài này, chúng tôi sử dụng bản L' Écume des jours của Boris Vian, J.-J. Pauvert, 1963
2. L' Écume des jours, Boris Vian của Michel Gauthier, trường Tổng hợp Paris III, Hatier, 1973.
3. Un langage - Univers của Jacques Bens, lời bạt của L' Écume des jours.

[←2]

OULIPO viết tắt của Ouvroir de Littérature Potentielle (Lò Văn học Tiềm năng) ở đó một số các nhà “nghiên cứu” một lối viết mới, trên cơ sở làm việc trên văn bản, tìm cách cho ra những hình thức thể hiện mới như kiểu “Một câu chuyện theo kiểu của bạn” trong đó sự hài hước điều tiết sự quá trù tượng mà cách đọc này có thể sẽ mang lại.

[←3]

Chúng tôi tạm dịch là quần nghị - nơi luyện nghị sĩ.

[←4]

Nguyên văn Renvoi de Fleurs: từ renvoi có hai nghĩa, nghĩa thứ nhất là gửi trả lại, nghĩa thứ hai là ợ. Ở đây, tác giả vừa nhại tác phẩm Envoi de Fleurs của Paul Delmet, lại vừa đùa cợt với tác phẩm của Sartre.

[←5]

Đây là một trò hài hước của Boris Vian: nhà văn gây cười bằng cách tạo ra cảnh hoa nhờ kết nối những bông hoa tròn với dải kẹo cao su dài cuộn thành vòng như những dây ruy băng.

[←6]

Cái hòm máu ở Millery, cái hòm của Gouffé chỉ một tội ác hình sự ở Pháp xảy ra ngày 26 tháng 7 năm 1889. Cái hòm đựng thi thể không nguyên vẹn của một viên lục sự nổi tiếng Toussaint-Augustin Gouffé mà hai tuần sau mới được phát hiện và mãi sau này mới tìm ra thủ phạm. Sự kiện được báo chí làm ầm ĩ và gây ảnh hưởng không nhỏ. Vì vậy, khi nghe tên Gouffé, Chick hoảng sợ.

[←7]

Boris Vian gọi chệch tên nhà văn Jean-Paul Sartre.

[←8]

Nguyên văn: pianocktail, một sáng tạo của Boris Vian, là chiếc đàn dương cầm có khả năng pha chế rượu và nước giải khát.

[←9]

Đây là một kiểu chơi lái chữ của Boris Vian: portefeuille en cuir (cái đựng giấy bằng da - cái ví) bị đổi thành portcuir en feuilles (cái đựng da bằng giấy), thực chất vẫn là cái ví.

[←10]

Chỗ này Boris Vian chơi chữ: tiền bo ta gọi trong tiếng Pháp là Pourboire là tiền khách cho người phục vụ để uống nước tức là ít thôi, nhưng tay phục vụ lại lấy làm Pourmanger tức để ăn. Có nghĩa là hắn lấy nhiều tiền bo của Colin.

[←11]

Varlets - nettoyeurs: varlet (xua) có nghĩa là người đang thực tập làm kỹ sĩ. Ở đây Boris Vian ghép hai từ kỹ sinh và người quét dọn làm một. Chúng tôi tạm dịch là kỹ- sinh-quét-dọn.

[←12]

Nguyên văn Biglemoi là một điệu nhảy do Boris Vian bịa ra do ghép động từ bigler là liếc và moi là tôi.

[←13]

Boissière (Jean- Baptiste): nhà từ điển học Pháp (1806-1885). Ông đã có công lớn trong việc viết Từ điển loại suy của tiếng Pháp (Dictionnaire analogique de la langue française - 1862).

[←14]

Boogie-woogie (từ Mỹ): cách chơi nhạc blue trên piano theo nhịp nhanh. Điệu nhảy theo nhạc đó người ta gọi là điệu boogie-woogie.

[←15]

Nguyên văn tiếng Pháp: bonne à presque tout faire. Bonne à tout faire có nghĩa là chị quản gia hoặc người thạo nhiều công việc.

[←16]

Một loại khoáng sản gọi là hermycite.

[←17]

Tên một dòng rượu vang ngọt nổi tiếng của Pháp.

[←18]

Johnny Weissmüller (1904-1984): sinh ở Timișoara, Romania. Cha mẹ ông gốc Áo Hung và sống ở Mỹ. Ông là siêu sao bơi lội được giải vàng Olympic cự ly 100m và là diễn viên nổi tiếng ở Hollywood chuyên đóng vai nhân vật Tarzan, Người khỉ của tiểu thuyết gia người Mỹ Edgar Rice Burroughs.

[←19]

Deputodrome, một trong những từ ghép đặc biệt của Boris Vian: député (nghị sĩ) và hippodrome (trường đua ngựa) để đánh giá cái nơi các nghị sĩ hội họp. Với từ ghép hài hước này, chúng tôi tạm dịch quân-nghị.

[←20]

Đơn vị tiền tệ giả tưởng của tác giả.

[←21]

Bedon và Chuiche: Bedon là từ do Boris Vian tạo ra từ Bedeau, người giúp việc, phụ lễ trong nhà thờ. Những người này thường no đủ nên béo, vì vậy, tác giả đổi thành Bedon, tức là người mập, còn Chuiche là sự thay đổi cách phát âm của Suisse, cũng giữ chức vụ như bedeau trong nhà thờ và thường là người Thụy Sĩ.

[←22]

Nguyên văn là Chevêche có nghĩa là cú xám. Nhưng chevêche cùng gốc với évêque: giám mục. Đây là trò chơi chữ của Boris Vian để giễu cợt Nhà thờ.

[←23]

Nguyên văn: Remugle.

[←24]

Bài thuyết giáo của giáo sĩ để khuyến khích sự sùng kính.

[←25]

Một vùng ở nước Ý cổ.

[←26]

Boris Vian nhại tờ báo *Le cri du Peuple*, nghĩa là Tiếng kêu của dân chúng hoặc *La voix de son Maître*.

[←27]

Saumon à la Chambord: Chambord là tên một lâu đài cổ được xây dựng năm 1519 cho François đệ nhất, kiệt tác thời kỳ đầu Phục hưng. Nhưng Saumon à la Chambord lại là món ăn nổi tiếng của Pháp.

[←28]

Tiếng Anh nghĩa là Muốn được tán tỉnh.

[←29]

Slap Happy: Hạnh phúc bất ngờ.

[←30]

César Borgia (1476-1507): con trai Giáo hoàng Alexandre VI, giữ chức Hồng y Giáo chủ từ năm mười sáu tuổi, nhưng sau từ bỏ cuộc đời tu sĩ. Được phong làm quận công Valentine, quận công Romagne. Cha chết, César mất hết quyền lợi, bỏ trốn, sau chết ở Tây Ban Nha.

[←31]

Restaurent magdalénien: magdalénien là tính từ của Magdaleine tương ứng với thời kỳ tiền sử được xác định nhờ những phát hiện trong hang Madeleine vùng Dordogne.

[←32]

Nguyên văn: II, avait, maintenant, l'air d'un octavon: anh ta có vẻ là người lai một phần tám, nghĩa là da tái đi.

[←33]

Nguyên văn là panouille gồm pate (bột) và nouille (mỳ sợi) và panouil (bột ngô), từ đồng âm với panouille trong tiếng lóng có nghĩa là người ngốc. Chúng tôi tạm dịch như vậy để gọi cả hai nghĩa.

[←34]

Nghĩa là Nỗi buồn của Vagabond.

[←35]

Nguyên văn *peau de néant*, ở đây cũng có nhại một tác phẩm của Sartre mang tên *L'être et le Néant* (Hữu thể và hư vô).

[←36]

Nguyên văn Le senéchal de la police: sĩ quan phong kiến phụ trách tư pháp. Nhưng chức vụ này bị bỏ từ năm 1191, chỉ còn lại để chỉ những sĩ quan Hoàng gia ở những vùng Địa Trung Hải với cương vị pháp quan.

[←37]

Nguyên văn ils boivent du thé des Mers. Ở Pháp, người ta thường đặt tên cho những hiệu cà phê, trà những tên gây ấn tượng như Trà Biển (Thé des Mers) và cũng có thể đây là tên một loại trà.

[←38]

Boris Vian đổi từ baseball (bóng chày) cũng đọc như baise-bol.

[←39]

Nguyên văn l'arrache cœur (chết cả cõi lòng), cũng là tên một tác phẩm của J.P. Sartre. Nhưng ở đây, Boris Vian dùng như một vũ khí giết người.